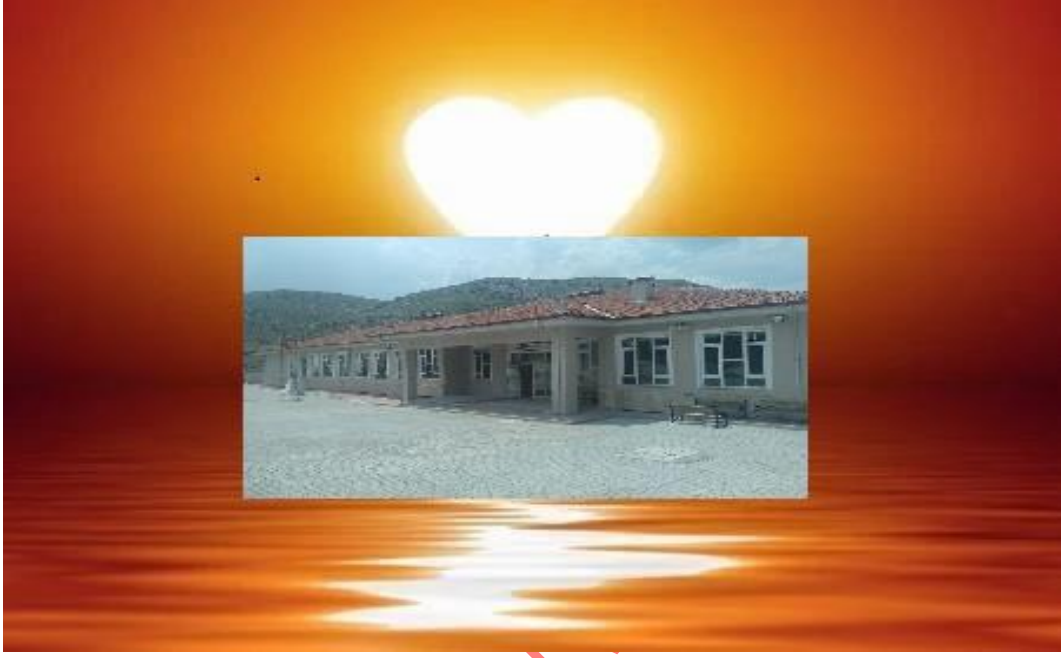

Yıllık Edebiyat Dergisi Sayı:4 31 ARALIK 2024
HİKÂYE ÖZEL SAYISI

GÖNÜL

MERCEĞİ

**ULUSAL SÜRELİ
EDEBİYAT DERGİSİ**

GÖNÜL MERCEĞİ

HİKÂYE ÖZEL SAYISI

2024 Sayı: 4 31 Aralık

Yayıncı Kuruluş ve Sahibi

Kepez Çok Programlı Anadolu Lisesi Adına Sahibi

Dr. Erdem SEVİMLİ

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Dr. Erdem SEVİMLİ

Genel Yayın Yönetmeni

Yılmaz KUTLUTÜRK

Editör: Hasan TAPAN

Yayın Kurulu

Dr. Erdem SEVİMLİ/ İnci NACAR /

Hasan TAPAN

Yazı İşleri

Dr. Erdem SEVİMLİ

Tasarım

Nazlı YALÇINKAYA

Adres

Kepez Mah. Kepez Küme evleri No:42 Malatya/Akçadağ

İletişim

https://765208@meb.k12.tr

Basım Yeri

ONLINE DERGİ

ISSN

2822-4447

Yayın Türü:

Ulusal Süreli Yayın

Ticari amaçlı yayın değildir. Her hakkı mahfuzdur. Bu yayının hiçbir bölümü yayıncının ve KepezÇok Programlı Anadolu Lisesi Müdürlüğü'nün izni alınmadan kopya edilemez. Dipnot vermeden alıntı yapılamaz.

Elektronik, mekanik, fotokopi vb. yollarla kopya edilemez ve yayımlanamaz.

İÇİNDEKİLER

Gönül Merceğinden Dökülen İlk Söz 6

GÖNÜL MERCEĞİ AKADEMİK KÖŞESİ

CUMHURİYET DÖNEMİ TÜRK ÖYKÜCÜLÜĞÜNE UMUMİ BİR BAKIŞ

Dr. Erdem SEVİMLİ 9-14

"KAĞNININ SESİ"-Öğrtm. Hasan TAPAN 15

"ODUNCU" 18

"PİKNİK MAZERASI" 21

"ELİF İLE YUSUF" 27

"BİZİM AŞKIMIZ" 32

"İNTİKAM" 35

"3 MART" 40

BİR TREN YOLCULUĞUNDAN GERİYE KALANLAR 47

"ANTİK LANET" 52

"ŞANS" 57

"TURMAVİ" 62

UMUDA YOLCULUK 68

"ÖLÜM SAHİLİ" 75

"YİTİK BİR VEFA VE SONRASI" 80

MİRA'NIN GÜNLÜKLERİ 86

KÜDÜS YOLCULUĞU 92

EN GÜZEL AHLAK, LİYAKATTİR

(MEVLANA)

BİLİM VE TEKNİK KIYMET GÖRMEĞİĞİ YERİ TERK EDER

İBN-İ SİNA

ZÜLÜM İLE ABAD OLANIN, AKİBETİ BERBAD OLUR

YUNUS EMRE

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek, dahili ve harici bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve Cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerait, çok nâmüsalt bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şeraitten daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsi menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakr ü zaruret içinde harap ve bitap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi, vazifen; Türk istiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

Mustafa Kemal Atatürk
20 Ekim 1927

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Gönül Merceğinden Dökülen İlk Söz

Söz gibi, hikâye de sözden güç olarak karanlıkları aydınlatan güçtür. Onun kısa olay örgüsünden dökülen nağmeler, bireyi sosyal hayatın kısıkaçlarından ve gelgitlerinden koruyan temel halkalar olmaktadır. Bu halkalarda hayata dair her şeyi bulmak mümkündür. Bu imkân dâhilinde söze hayatın kısa kesitlerinden duygular bağlamak için yeni bir sayı ile karşınız da bulunmaktayız. Bu öykü dizisi köy yaşamından, milli ve yerli duyulara, kültürel gizemle birleştiren vakalardan aşk ve sevgiye açılan kalplere, hayatın kısa kesitlerine mal olmuş hayat maceralarından anne ve evlat duygusundaki vefaya, aile bağları ile kuruluna küçük mutluluklardan bir katara yüklenip iyilikle olumsuzlukları bir çığırda buluşturarak güzel ve iyi insana yol alan geniş vaka örgüsü ve zengin içerik yelpazesıyla yüreklerinize dokunacak nitelikler taşımaktadır. Bu niteliklerde özlemleri, umutları, sevgileri, vefayı, vatan sevgisi ve mücadeleyi bir araya getiren, Kubbetü's-Sahra'nın manevi ve yüce atmosferinde biriktirilen tarihî ve sosyal ümit dünyasını da bulmanız mümkün olacaktır.

Her birini zengin ve manidar söz hazinesi olan ve Türkçe'ye mecazlı ve zengin söz varlığı ile gönül vermiş geleceğin teminatı gençlerimizin emeğinden süzüle bu hikâyeleri Türkçe'nin "ana sütü misali" tertemiz sözcüklerinden ve ifade etme gücünden süzerek size ulaştırmış bulunmaktayız. Bu hazineyi önce kalbinizde sonra GÖNÜL MERCEĞİ'mizin yüreğinize ilham olacak yapısında sabır ve özenle işleyerek gün yüzüne çıkarmanın derin huzurunu taşımaktayız. Bu huzuru "insan" odaklı Edebiyat çeşnimizin ahlak damıtıcı ve vefa üreten geniş dünyasından derleyerek gönüllere akıtmanın rikkatli yapısında özenle yetiştirmiş, olgunlaştırmış bulunmaktayız.

Âsafın mikdârını bilmez Süleymân olmayan

Bilmez insan kadrini âlemde insan olmayan

Ziya Paşa

Dergimizin bu sayısı HİKÂYE ağırlıklı ÖZEL SAYI olarak hazırlanmıştır. Çünkü dergimiz Bir EDEBİYAT DERGİSİ'dir ve zengin içeriği ISSN numarasına layık bir anlayışla korunarak sürdürülmektedir.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Her eser özenle seçilmiş ve redakte edilerek dergimize aktarılmıştır. Her satırı Türkçemizin derin ve anlamlı söz varlığı ile kuvvetli bir edebî söylem diliyle oluşturulmuştur. Bu söylemi geçmişten getirdiği en güzel söz hazinesi ile süsleyen Yunus EMRE'yi kapak kısmında da görseli eşliğinde vererek **KALP EZGİmizin** **VEFA VE SÖZ HALKA**sını tamamlamış olduk. Söze hayat veren nice ozan ve şaire, bilimin ve teknolojinin izinden giderek yolumuzu aydınlatan nice üstün şahsiyetlere hürmetimiz de vefa duygumuz ölçüsünde minnettarlığımız da yoğundur. Dergimizde 16 âdet hikâye bulunmaktadır. Mazlum kent Kudüs'e ve Filistin'e yakın zamanda yeni bir değişim kulvarına giren Suriye'yi de içeren hikâyelerimiz geniş konu yelpazesi ve derin içerikleri ile okuyucularımızın hizmetindedir. Hikâyelerde yörenin zenginliklerinden ve coğrafyasından pasajlar da bulacaksınız. Dergiye, cumhuriyet dönemi Türk Öykücülüğü'ne Umumî Bir Bakış adlı bir makale de eklenerek, kültürel zenginliğimizin öykü halkaları akademik düzeyde ortaya konulmuştur. Bu kültürün yöresel zenginliklerini bireysel değerlerle harmanlayarak bu kıymetli vaka halkalarına hayat veren herkese teşekkür ederiz. Hikâyelerin yayına hazır hâle getirilmesinde önemli katkıları ve emekleri olan Edebiyat Öğretmeni Filiz TUNÇ hanımefendiye de ayrıca teşekkür etmeyi görev addederiz. Yazan, okuyan, üreten bir toplum olmanın derin huzurunu taşımak ve bu erdemi muhafaza etmek ümidiyle. Edebiyata gönül verenlere, söze güç verenlere selam ve dua ile...

Bâğ-ı dehrin hem hazânın hem bahârın görmüşüz

Biz neşâtn da gamın da rûzigârın görmüşüz

Nâbî

Âdemođlu her biri yekdiđerinin azâsı

Çünkü hepsinin birdir cevheri, mayası

Sadi Şirazi

Cehlin ol mertebesi sehl olmaz

Kisbsiz ta bu kadar cehl olmaz

Lâedri

Çeşm-i insâf gibi kâmile mîzân olmaz

Kişi noksanını bilmek gibi irfân olmaz

Tâlib

Dr. Erdem SEVİMLİ

CUMHURİYET DÖNEMİ TÜRK ÖYKÜCÜLÜĞÜNE UMUMİ BİR BAKIŞ

Giriş

Cumhuriyet dönemi, Türkiye'de sanat ve edebiyat alanında büyük değişimlerin yaşandığı bir dönemdir. Bu dönemde Türk öykücülüğü de önemli bir ivme kazanmış ve modernleşme sürecine girmiştir. Öykü, toplumun aynası olarak kabul edilmiş ve toplumsal değişimleri, bireyin iç dünyasını ve sosyal problemleri ele almıştır. Bugün bu ivmeleri 1923-40 arası öykücülüğünden, 1940-60 arası öykücülüğüne, oradan 1980 veya 1980 öykücülüğündeki sosyolojik kırılmalara kadar götürmek mümkündür. Bu geniş gelişim evresi yani ivmelenme, bu öykücülüğü bireyselden-toplumsala, toplumsaldan-iç çöküntüler içerisinde kendini arayan bireye veya topluma kadar ulaştıran bir çizgide seyretmektedir. Böyle bir ivmelemin Tanzimat'tan günümüze kadar gelen ve Köy Enstitüleri'nde aydınlanma ve modernleşmeye hatırı sayılır katkılar sunan öğretmen yazar öykücülüğünün katkılarıyla çok ileri boyutlara ulaştığı aşikârdır. Bu çalışmada bu kadar geniş perspektiği olan Cumhuriyet Dönemi Türk öykücülüğünün bu ivmelem halkalarını ve önemli yazar ve konularını kısaca irdelemek amaçlanmıştır.

Anahtar Sözcükler: Hikâye, Cumhuriyet Dönemi, Olay halkaları, Gelişim.

Abstract

The Republic period is a period in which great changes took place in the fields of art and literature in Turkey. During this period, Turkish storytelling also gained significant momentum and entered the modernization process. The story is accepted as the mirror of society and deals with social changes, the inner world of the individual and social problems. Today, it is possible to take these accelerations from the storytelling of 1923-40 to the storytelling of 1940-60, and from there to the sociological breaks in the storytelling of 1980 or 1980. This broad development phase, that is, acceleration, follows a line that carries this storytelling from the individual to the social, from the social to the individual or society searching for itself in internal collapses. It is obvious that such an acceleration has reached very advanced levels with the contributions of teacher-writer storytelling, which has survived from the Tanzimat period to the present day and made significant contributions to enlightenment and modernization in the Village Institutes. In this study, it is aimed to briefly examine these acceleration rings and important writers and subjects of Turkish storytelling in the Republican Era, which has such a wide perspective.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Key Words: Story, Republican Period, Events, Development.

Türk Öykücülüğünün Gelişimi ve İvmelenmeleri

Cumhuriyet'in ilanıyla birlikte Türk edebiyatında Batı etkisi artmış ve öykü türü de bu etkilerden nasibini almıştır. Realizm ve natüralizm akımlarının etkisiyle, günlük hayatın gerçekçi betimlemeleri, bireyin psikolojik derinlikleri ve sosyal eleştiri ön plana çıkmıştır. Bu dönemde yazılan öyküler, sadece estetik bir değer taşımakla kalmamış, aynı zamanda birer toplumsal belge niteliği kazanmıştır. Samipaşazade Sezaî'nin Küçük Şeyler adlı kitabıyla başlatılan Türk öykücülüğü, zamanla gelişerek Halit ziya Uşaklıgil, Ömer Seyfettin ve Refik Halit Karay'ın öyküleri ile büyük gelişme kaydetmiştir. Cumhuriyet Dönemi'nde ise Çehov Tarzı Hikâyeleri ile Memduh Şevket Esendal, sokak ve küçük insanların hayatına kattığı ivmelerle Sait Faik Abasıyanık gibi zirve isimlerin öyküleri Türk öykücülüğünün yapı taşları olmuş, sonraki asır öykücülerini tarafından takip edilen öyküler kategorisiyle ve zengin içerikleriyle göz doldurmuşlardır (Can, 2023: 502). Yine Tarık Buğra, milliyetçi cepheden gelerek Çehov Tarzı öykücülüğe tarzı ile hayat vermiştir. Durum öykücülerini sıradan olayları, merak duygusu olmadan sadece mizahi küçük takılmalarla mesajı ve sonucu okuyucuya bırakarak ilerlemekte ve hayattan küçük kesitler sunmaktadırlar.

Olay öykücülüğü ise Türk edebiyatına Mopasant Tarzı'nı getirmiştir. Klasik olay örgüsü ile mutlaka bir sonuca ulaşıldığı, okuyucunun merak duygularının cezbedildiği, mutlaka bir sonuca gidildiği hayatın her alanındaki aksiyonun sergilendiği öykülerle farklı bir çığırda ilerlemiştir. Ömer Seyfettin'in öncülük yaptığı bu tarz öykücülük Refik Halit Karay, Reşat Nuri Güntekin, Yakup Kadri Karaosmanoğlu Orhan Kemal, Samim Kocagöz, Necati Cumalı, Talip Apaydın gibi Türk edebiyatının duayen yazarlarının kaleminden hatırı sayılır öyküler oluşturarak bugün kütüphaneleri süslemektedir.

Türk öykücülüğünde ilk çığır, 1923 Cumhuriyet dönemi aydınlanmasıyla başlamıştır. Cumhuriyeti ve değerlerini halka yaymak ve benimsetmek amacıyla öyküler verilmiş, Atatürk ve devrimleri ön plana alınmıştır. Türk öykücülüğünün kendi içindeki kırılma ve konu bakımından değişme halkası 1923-40 öykücülüğünde de görülmüştür. Bireyin iç dünyasını ele alan ve psikolojik çözümlere ve içsel aydınlanmaya yer veren öyküler de yazılmıştır. Peyami Safa, Memduh Şevket Esendal, Tarık Buğra, Cevat Şakir Kabaağaçlı, Sabahattin Kudret Aksal gibi hikâye yazarları bu tarzda yoğunlaşan öyküleriyle ön plana çıkmıştır.

Milli duygular 1940-60 yılları öykücülüğünde âdeta zirve yapmıştır. Köye eğilimin artması ile birlikte Anadolu köylüsünün yaşamına değinen öyküler yazılmıştır. Şehirleşmenin

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

hızlanması ile de bu duygulara eski-yeni çatışması, kaybolan ahlakî değerler, ailenin zarar görmesiyle başlayan psikolojik çalkantılar, baba-evlat çatışması, dağılan aile yaşantıları, parasal sorunların içinde kendini arayan insanlar, büyük şehirlerin varoşlarında verilen hayat mücadelesi, geçim sıkıntıları vb. çok sayıda olgu öykünün konu hinterlandını geliştirmede büyük rol oynamıştır. Sadri Ertem, Orhan Kemal, Yaşar Kemal, Kemal Tahir, Fakir Baykurt, Samim Kocagöz, Talip Apaydın gibi önemli yazarlar bu doğrultuda eserler vermişler, ideolojik bakış açısı öykülerin olay örgüsündeki yerini alır olmuştur. Bu cığır Toplumcu Gerçekçi bir anlayışı öykücülüğümüzün temeline oturtmuştur.

Bu yazarların çoğunun Bozkırdaki Çekirdek, yani Köy Enstitüleri'nden çıkan isimler olması aydınlanmacı, Cumhuriyetçi ve ideolojik yapıyı güçlendiren öykülerin oluşumuna vesile olmuştur. Köyün gerçekliğini ele alan “Enstitü çıkışlı romancılar, ideolojilerini yaymak, halkı bu doğrultuda bilinçlendirmek ve harekete geçirmek veya siyasi kavramları tartışmak gibi amaçlar için köy gerçekliğini feda etmemişlerdir” (Ünser, 2021: 713). Bu yazarlardan Orhan Kemal ve Kemal Tahir bazı farklı söylem ve ideolojik bakış açılarıyla farklı bir yol tutuşa gitseler de eserlerindeki toplumcu çizgiyi korumuşlardır. Yaşar Kemal ise İnce Memed gibi kahraman yaratma çabasıyla eşkıyalık olgusuna farklı bir çerçeve eklemiş ev köylünün geçmişten getirdiği ezilmişlik ve geri bırakılmışlık düşüncesi doğrultusundaki anlatımına uçsuz bucaksız betimlemeleriyle farklı bir soluk getirmeyi başarmıştır. Bu akım, Mahmut Makal'ın “Bizim Köy” (1950) adlı hikâyesiyle bir öğretmen kimliği iel köye eğilerek Enstitü yazarlarının öncüsü olma payesini yakalamıştır. Kadının yaşadığı güçlüklerde bu hikâye ile toplumcu gerçekliğin içerisinde ön plan çıkmıştır. Aydınlanmacı bir öğretmen olarak Makal, bozkırdaki Çekirdek'in köylü gerçekliğini anlayan aydın oluşturma tezine önemli katkılar sağlamıştır (Ünser, 2021: 714-715).

● Bu dönemde çok değişik konu ve içerikte, farklı siyasi ve sosyal düşünceleri içeren ve topluluk düşüncesi ile öyküler yazan kişi veya gruplarla hikâye arenası daha da zenginleştirilmiştir. Toplumcu gerçekçiler; Ferit Edgü, Demirtaş Ceyhun, Demir Özlü ve Orhan Duru gibi yazarlar, varoluşçu bir anlayışı benimseyerek öyküler yazmışlardır. Bunlar daha çok Marksist geleneği ilerletmeye gayret etmişlerdir.

Cumhuriyet dönemi öykücülüğünde Sait Faik Abasıyanık, Sabahattin Ali, Orhan Kemal, Kemal Tahir ve Memduh Şevket Esenal gibi isimler öne çıkar. Bu yazarlar, toplumsal gerçekliği ön plana alarak, bireyin toplum içindeki konumunu, sosyal adaletsizlikleri ve insani değerleri irdelemişlerdir. 1930lu yıllarda aynı doğrultuda ilerlediği görülen Cumhuriyet dönemi birinci dönem yazarları Sadri Ertem, Refik Ahmet Sevensil,

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Bekir Sıtkı, Kenan Hulusi vb . yazarlar Vakit gazetesi etrafında toplanıp ‘toplumcu gerçekçi’ hikâyeler vermeye çalışmış ancak yaygınlık kazanamamışlardır. Bu yazarlarda Sadri Ertem etkisiyle realizm ve geleneğe bağlılık ön plan çıkmıştır. Refik Ahmet Sevensil de yeni Atatürkçü aydın kimliği ile realist doğrultuda ilerleyerek saraydan halka inen halkçı bir anlayışı yerleştirmeye çalışmış ve Cumhuriyet değerlerini yaşatmaya gayret eden bir çizgide durmuştur. Özellikle Sait Faik, 1954’e kadar gözlem gücü ve insan sevgisi ile bu tarz realist öykücülüğü sokağa iyice indirgeyerek öykücülüğe yeni bir soluk getirmiştir (Gürses; Ergünöz, 2016: 97).

Bireyin iç dünyasını ele alan eserlerin yanında milli duyarlığı ifade eden yazarlar da milli-dinî duyarlıkta öyküler yazmışlardır. Hüseyin Nihal Atsız, Mustafa Necati Sepetçioğlu, Sevinç Çokum gibi yazarlar bu duyguları halka yaymada etkili olmuşlardır. Bu öyküler farklı şekilde ve çığııda ilerleseler de Cumhuriyet dönemi öykücülüğü, toplumun her kesimine ulaşarak geniş bir okuyucu kitlesine hitap etmiştir. Bu dönemde yayımlanan dergiler ve gazeteler, öykü yazarlarının eserlerini geniş kitlelere ulaştırmıştır. Ayrıca, eğitimdeki reformlar ve okuma-yazma oranının artması da öykücülüğün gelişimine katkıda bulunmuştur. Öyküler, toplumun farklı kesimlerinden insanları ve onların yaşam mücadelelerini anlatarak, toplumun aynası haline gelmiştir.

Bireyin iç dünyasını ele alan eserler zamanla psikolojik çözülmeyi, bireysel psikolojik derin kaygıları ve modernleşmenin getirdiği çağına ve devrine yabancı insan kimliğini daha çok ön plana çıkarmıştır. Modern anlayışa bağlı bu akımda “toplumdaki modernleşmeyle birlikte yerini anlamın okuyucu tarafından kolayca bulunamayacağı ve okuyucunun, yazarın yarattığı dünya ile birebir özdeşleşme yaşayamayacağı türden metinlere bırakmıştır” (İnce, 2009: 104). Modern toplum içinde hemen hemen her şeyini kaybetmiş birey modelini esas alan bu öyküler, intihar ya da tutunamama olgusunu hayatın merkezine yerleştirmişlerdir. Yusuf Atılgan, Oğuz Atay, Orhan Pamuk, Sait Faik Abasıyanık, Bilge Karasu, Nezihe Meriç, Vüsat O. Bener, Haldun Taner, Tahsin Yücel, Füzuzan, Adalet Ağaoğlu, Memduh Şevket Esendal, Rasim Özdenören, Selim İleri, Buket Uzuner, Oya Baydar, İhsan Oktay Anar, Leyla Erbil, Latife Tekin gibi romancı kimliği de olan yazarlar tarafından çok sayıda eser yazılarak postmodern öykücülük toplumda gerçek yerini sağlamlaştırmıştır. Bu merkez zamanla çeşitli disiplinlerden etkilerle genişlemiş, 1990’lardan sonra yazılan öykülerin niteliklerini sosyoloji biliminin katkılarından hareketle derinleştirmiştir.

Cumhuriyet döneminde “modernist/postmodernist açılımlar, Türk edebiyatında yetmişli yıllarda kendini göstermeye başlar. Ülkemizde 80’lerden sonra boy göstermeye

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

başlayan, 90'lardan sonrası güçlenen yeni dönem öyküsü, insana ve gerçekliğe yabancılaşmıştır. Yani postmodern öyküler 1970'lerde başlar ve 1980'lerde gelişme ortamını bulur. 80'li yıllardan bugüne kadar gelişmiş ve bugün de halen gelişmeye devam etmektedir. Bu bağlamda, Bilge Karasu, Oğuz Atay ve Mustafa Kutlu'nun eserleri dikkat çekicidir (Günaydın, 2024: <https://edebistan.com/deneme/cumhuriyet-donemi-turk-hik-yeciliginde-modernist-acilimler>).

Modern ötesi öykücülüğün bıraktığı eserler, okur kitlesi bakımından da ileri boyutlara ulaşmış durumdadır. Hatta bu eserler sinema sektörüne de uyarlanarak sinemada da karşılığını bulmuş bulunmaktadır. Mustafa Kutlu'nun kısa roman sayılabilecek *Uzun Hikâyesi* buna örnektir. Görüleceği üzere Türk öykücülüğünün kazandığı ivme ve bıraktığı şaheserler bugün okunmayı, sorgulamayı ve bilimsel anlamda üzerlerinde çokça tezler, kitaplar yazılmasına rağmen hâlâ çalışılmayı ve irdelenmeyi bekleyen zengin karakterleriyle ön plana çıkmaktadır. Bu öykülerde “bireyin yaşama imkânlarını gözetmeyen çağdaş ilkelerin, toplumsal dayatmaların, onu nasıl bir girdabın içine ittiği ve giderek de onu ezip yok ettiği ağırlıklı olarak işlenir” (Günaydın, 2024: <https://edebistan.com/deneme/cumhuriyet-donemi-turk-hik-yeciliginde-modernist-acilimler>). Bu işleniş, şehir içine kendini sığdıramayan, ancak kendi iç dünyasına binlerce hayali ya da gerçek dışılığı, sürrealist evrimleri sığdıran bireyin bunalımlarını gözler önüne serer. Bu bunalımlar, Sadri Ertem'in *Çıkrık*'ı misali insan psikolojisini bir Emil Zola natüralist sahnesine yatırarak parçalamakta, incelemekte egodan süper egoya ulaşan bağlantı noktalarını psikolojik derinlikle harmanlayarak sunmaktadır. Bu parçalı kimliği günümüz insanının teknoloji karşısında ya da büyük şehirlerin devasa gökdelenleri arasında kalan izdüşümsel psikolojik bunalımlarında görmek imkân dâhilindedir.

• Sonuç

Cumhuriyet dönemi Türk öykücülüğü, hem tematik zenginliği hem de edebi yenilikleriyle edebiyatımızda önemli bir yer tutar. Bu dönemde yazılan öyküler, sosyal ve bireysel gerçeklikleri başarılı bir şekilde yansıtarak, okuyuculara geniş bir perspektif sunar. Türk öykücülüğü, Cumhuriyet'in getirdiği modernleşme süreciyle birlikte, gelişimini sürdürmüş ve bugün de önemini koruyan bir tür olmuştur. Sosyal gerçeklikten, bireysel geri düşüş ve psikolojik ivmelenme ve parçalanmaya, bireyselden toplumsala, Türk köylüsünün bunalımlarından kentli insanın postmodern geri düşüşleri ve açmazlarına kadar hemen her konuyu derinlemesine inceleyen hikâyeler geniş konu yelpazesıyla edebiyatın her dönemine damga vurabilmiş, büyük yazarlar yetiştirebilmiştir. Bu öykü halkalarını Yaşar Kemal'in

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Çukurovası'nda, Köroğlu'nun Çamlıbel'inde, Mahmut Makal'ın Bizim Köy'ünde, Sabahattin Ali'nin Kağrı'sının gıcirtısında bulmak mümkündür. Milli Edebiyat Dönemi'nde Dağa Çıkan Kurt'un modern şehirde yaşadığı bunalımları yerli ve milli saiklerle biçimlendiren Tarık Buğra'nın kaleminde de milli ve manevi yansılar görülmüştür. Bu yansılar bugün de Anadolu kültürünü önceleyen, diğer taraftan postmodern insanın ideolojik ve ekonomik bunalımlarını da içeren öykülerle sürdürmektedir. Bu halkanın sağlam zaman ve zeminde genişleyeceği de aşikârdır.

Kaynakça

Can, Muhammet (2023). “Öykünün Genç Kuşağı: Son Dönem Türk Öykücülüğüne Genel Bir Bakış”. *Türk Dili Dergisi*, 72/862: 397-421.

Günaydın, Gazi Giray (2024). “Cumhuriyet Dönemi Türk Hikâyeciliğinde Modernist Açılımlar” <https://edebistan.com/deneme/cumhuriyet-donemi-turk-hik-yeciliginde-modernist-acilimler>, E.T.: 16.11.2024.

Gürses, Müslüm; Ergünöz, Yusuf (2016). “Refik Ahmet Sevengil'in Öykücülüğü”. *Akademik Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 4/27: 96-108.

İnce, Bekir (2009). Sait Faik'in Öykücülüğü ve Havuz Başı öyküsüne Okur Merkezli Bir Yaklaşım”. *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi*, 8/29: 103-113.

Ünser, Halil İbrahim. (2021). “Enstitü Çıkışlı Yazarların Köy Gerçeğine Yaklaşımları (1950–1960).” *Journal of Turkish Language and Literature*, 61/2: 709-722. <https://doi.org/10.26650/TUDED2021-913548>

KAĞNININ SESİ

Hasan TAPAN¹

Anadolu'nun en kuytu köylerinden birinde Belkıs adında genç bir kız yaşardı. Köy, yalnızca doğanın sesleriyle yankılanan, zamanın adeta durduğu bir yerdi. Belkıs'ın ailesi, köyün dışında yemyeşil ağaçlarla çevrili eski bir evde yaşıyordu. Ev, taş duvarlarıyla oldukça eskiydi; yıllar içinde yorgun düşmüş, ama hala ayakta kalabilmişti. Bu ev, Belkıs için sadece bir barınak değil, aynı zamanda geçmişin hatıralarını, annesinin, babasının ve köydeki diğer insanlarla paylaştığı anıları taşıyan kutsal bir mekândı. Gece olup da yatağa uzandığında derzlerin üzerinden akıp giden hatıraların raksı başlardı. Belkıs'ın yüzü süratle değişerek bir halden bir hale bürünürdü. Bazen tebessüm eder, bazen de bu tebessüm yerini bir flaşörün yanıp sönmesi kadar süratli bir iç çekişe bırakırdı. Bir süre bu halin uçsuz bucaksız sınırlarında özgürce dolanır, bedeni ve zihni yorgun düşünce istemsiz bir şekilde derin bir uykuya dalar.

Her sabah Belkıs güneşin ilk ışıklarıyla uyanır, uykusunun etkisi geçmeden bahçesine doğru yol alırdı. Bahçesi, köyün en verimli bahçelerinden biriydi. Yerdeki toprak o kadar bereketliydi ki her yıl bolca meyve verir, sebzeler fırlayıp yeşerirdi. Belkıs, toprakla olan bağını seviyor, her bir fideyi özenle sulayarak büyütüyordu. En sevdiği şey, bahçedeki o ilk çiçeği görmektir; o çiçek, sabahları ona umut verir, ne kadar zorlukla karşılaşırsa karşılaşsın, toprağın her zaman bir şekilde verdiğini hatırlatırdı.

Belkıs'ın ailesi, köydeki diğer rençberler gibi geçimini toprakla sağlıyordu. Ama Belkıs, her gün yaptığı işlerde farklı bir sevgi haliyle, farklı bir özveri sergiliyordu. Birçok kişi sabahları tarlada çalışırken, Belkıs akşamları kağnısını hazırlayıp pazara gidip gelen, sabah akşam yol alan tek kişiydi. Kağnı, köyün en eski ulaşım aracıydı; büyük tahta tekerlekleri, dar patikalarda gürültüyle ilerlerdi. Ancak Belkıs için, kağnının çıkardığı o ses bir tür huzur, bir tür evine dönüş işaretiydi.

Bir gün, Belkıs pazara gitmek için hazırlık yaparken, köyün meydanında bir tüccar belirdi. Tüccar, giydiği pahalı elbiseleri ve yanında getirdiği ağır çantalarıyla köydeki herkesi etkileyen bir figürdü. Tüccar, Belkıs'ı fark ettiğinde, onun getirdiği ürünlerin kalitesine hayran kaldı. Elindeki meyvelerin, sebzelerin, taze otların her biri pırıl pırıl, her biri adeta doğanın bir armağanıydı.

¹ Kepez Çok Programlı Anadolu Lisesi Edebiyat Öğretmeni.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

“Genç kız,” dedi tüccar, Belkıs’a yaklaşarak, “Bu ürünlerin değeri büyük. Eğer kabul edersen, sana çok iyi bir fiyat öneririm. Bu kadar kaliteli ürünlerinin yalnızca büyük şehirlerde satılabileceğini biliyorum. Senin için iyi bir anlaşma yapabilirim.”

Belkıs, tüccarın teklifini duyar duymaz düşündü. Para, her zaman ihtiyaç duyulan bir şeydi. Ancak, birden aklına köyün sadeliği, ailenin gücü, toprağa olan bağlılıkları geldi. Belkıs, tüccarın teklifini kabul etmek yerine, başka bir yol düşünmeye karar verdi. "Sizin verdiğiniz parayı kabul edebilirim," dedi. Belkıs, "Ama ben parayı sadece ürünlerimi daha çok yetiştirebilmek için kullanmak istiyorum. Köyümdeki insanlarla birlikte çalışarak bu topraklardan daha fazla verim almayı düşünüyorum." dedi.

Tüccar şaşkın bir şekilde Belkıs’a bakarken, Belkıs’ın gözlerinde kararlılık vardı. “Toprak her zaman daha fazlasını verir. Para, geçici bir şeydir. Ama toprağa emek verdiğinde, ona olan bağlılık seni hep güçlendirir,” diye ekledi Belkıs.

Tüccar, Belkıs’ın bu sözlerinden etkilenmişti. İlk başta onun teklifine şaşırmış olsa da Belkıs’ın doğru yolda olduğunu fark etti. Gidip kendi yollarına devam etseler de Belkıs’ın inancı ve kararlılığı köyde duyulmaya başlamıştı.

O günden sonra Belkıs’ın kağnısı daha büyük bir anlam kazandı. Yalnızca ürün taşımakla kalmayıp aynı zamanda köydeki diğer rençberlere de ilham vermeye başlamıştı. Belkıs, köyün en çalışkan insanlarından biri haline geldi ama para her zaman onun için bir araçtı. Köydeki diğer çiftçilerle birlikte daha iyi yöntemler keşfetmeye başladılar. Toprağa verdikleri emekle birlikte, ürünlerin verimi her geçen yıl daha da arttı.

Belkıs’ın kağnısı artık sadece bir ulaşım aracı değil, köydeki birliğin, azmin ve paylaşmanın simgesi haline gelmişti. Belkıs, eski evinin önünde kağnısını hazırlarken, her bir tekerleğin sesinde doğanın ve insanların birlikte var olmasının ne kadar kıymetli olduğunu düşünürdü.

Yıllar sonra, o eski evdeki birliktelikler, köydeki insanların gülüşleriyle daha da güçlenmişti. Belkıs ve ailesi, köylerinin toprağını her zaman sevgiyle işlemiş, bu sevgi köydeki herkese yayılmıştı. Kağnının sesi, her akşam, sadece köye dönen bir aracı değil; bir yaşam biçiminin, bir kültürün yankısıydı. Bu yankı zamanla bir çobanın kavalında, bir rençberin çapasında, bir ırgatın alın terinde, bir kangalın akşam ezanıyla başlayan ulumasında, gurup vakti ağustos böceklerinin hayata veda eden son kanat çırpınışlarında, dağlardan kopup ovalara kavuşma arzusu taşıyan derelerin şırıltısında duyuldu. Bu yankı Yaşar Kemal’in

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Çukurovası'nda, Köroğlu'nun Çamlıbel'inde, Aşık Veysel'in vefalı yâri Kara Toprak'ında duyuldu. Bu yankı Hasan Dağı'nda, bu yankı Emir ve Sultan Dağları'nda, Alaçabel'den Akdeniz'e esen bir meltemin uğultusunda duyuldu. Bu, kağının sesi değildi. Bu; ihmal edilmiş, hor görülmüş Anadolu köylüsünün aynı safta kıyama duruşunun, var olma gayretinin simgesiydi.

GÖNÜL MERCEĞİ

Orman bütün ihtişamıyla gürlüyordu. Korkunç bir uğultu çevresini kuşatmış, içindeki kurt ulumaları bu uğultulara eşlik eder olmuştu. Aşağı kıyısındaki seyrek ağaçlar, sanki bir bilinmezliği sürüklüyordu. Yukarı yamacındaki ladin ağaçları ise kayınlara el sallar gibi eğilmişti. Ormanın içinden giden yol, biteviye uzayıp Çalköprü denilen yakın beldeye kadar gidiyordu. Yol ıssızdı. Adeta bir korku tünelinin karanlıkta heyula bekleyen yapısını andırıyordu. Yolun üstünde hışırdayan dikenler, bir yolcu bekler edasıyla rüzgârı karşılıyordu. Sessizlik bir hayli devam ettikten sonra yörep denilen kavşakta son buldu. Kavşağın bitimi yeni, ağır bir yolcuyu karşılar gibi hareketlenmişti.

Yolun sessizliği, bedenine inen bir adımla bozuldu. Hafif karanlık olan Çalköprü banliyölerini karşılayan yamacın karşısında bir silüet belirdi. Ormanın üveyikleri sanki ürpermişler gibi acı acı inleyerek ağaçların içlerine doğru yol buldular. Dikenlerin hışırtıları göğe doğru yoğunlaşıp, ormanın derinliklerinde kayboluyordu. Bir anda, kavşakta bir adam ağır aksak ilerliyordu. Arkasına ara sıra bakmasından peşinden birilerinin gelmesi nedeniyle korku içinde davrandığı izlenimini veriyordu. Adam, siyah bir pantolon giymiştir. Ayakkabılarının beyaz kısımları cırcır böceği gibi karanlık yolu aydınlatıyordu. Adamın üstünde bej renk bir gömlek vardı. Gömleğin yakaları safi siyaha kesmişti. Belliydi ki dağdan uzun süre bir şeyler taşımıştı. Lekelerin yoğunlaştığı yerde çil çil birkaç yara peyda olmuştu.

Adam ağır aksak ilerledi. Elinde hafif ucu bükülmüş bir çakı, omuzunda boynuna doğru sarkan ve vücudunu yarım dolayan kolanı vardı. Bir anda yön değiştirdi. Çalköprü yörebinden karşı belde olan Salmaca'ya doğru geçti. Orası daha gür ağaçların bulunduğu yerd. Yeni yeni çıkan fidanlar, o kadar gürdü ki geleceğin ormanını müjdeliyorlardı. Fidanlığın bitimi ise seyrek gürgen ve kayın ağaçları ile kaplıydı. Odun Konsorsiyumu burayı, kesim sahası ilan etmişti. Her köylüye iki vadi yer ayrılmış, ağaç kesimi sonrası kalan odunlar siter yapılarak yol kenarlarına sağlı sollu dizilmişti. Kamyonlar, günlerce tomruk taşımış, görevliler kalan ağaç dal ve kırıntılarını sürüyerek yolu yeniden açmıştı. Halk, küçükbaş hayvan beslemeyi bırakıp büyükbaşa yöneldiği için ormanlarda yeni yeni fidanlar çok çabuk boy atıyordu. Yol kenarları bile küçük ağaçlarla kaplanmıştı.

Halkın başlıca geçim kaynağı bu ormandı. Her yıl katarlar Salmaca kavşağında Çalköprü banliyölerini seyretmek için buraya akın ederdi. Geceleri halkın kendi imkânları ile

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

yaptığı bungalovlardan görünen muhteşem manzaranın seyrine doyum olmuyordu. Bu nedenle konsorsiyum idaresi yol kenarlarına yemek içme hizmeti için çeşitli işletmeler kurmuştu. İşletmelerin hemen çaprazında Çalköprü deresi gürül gürül akıyordu. İnsanlar hem manzaranın görkemine hem de suyun akış sesine tutkundu. Yurtdışından dahi gelenler oluyordu. Yöre baya canlı idi.

Çalköprü dersinin kıyısındaki lokantaya ulaşan adam, o kadar bitkin görünüyordu ki işletmenin kapısında yığılıp kaldı. Zaten kapı kapalıydı. Geceleri saat 23.00'ten sonra işletmeler kapanırdı. Adam, demek ki ormandan odun kestikten sonra biraz daha çalışayım düşüncesine kapılmış geç kalmıştı. Karanlık daha da çöküyordu. Adamın yüzüne ayın solgun ışığı, bir intikam hissiyle vurup tekrar çekiliyordu. Işığın kaybolduğu yerde bir isim belirdi. Adamın boynunda "Ahmet" yazılı bir künye vardı. Demek ki ismi Ahmet'ti. Bir anda elinde silah ya da balta gibi bir karaltı beliren bir adam kendisine yaklaştı. Ahmet'i ayakları ile yokluyordu ama adam da kısa hırıltılar dışında ses çıkmıyordu. Adam, Ahmet'i bir leş misali ayağından kavrayıp içeriye savurdu. Başında bir süre bekledi. Aradan uzun bir süre geçmişti. Ahmet'in gözleri hafif aralandı. Adam da elindeki feneri kuvvetli bir şekilde Ahmet'in yüzüne tuttu. Fenerin ışıkları bir kâbus gibi kararmış yüzü aydınlatırken, adamın eli sıkıca kavradığı silahının tetiğindeydi. Ahmet, tam uyanınca bir tetik sesi geldi. Elini kaldırdı ve:

-Sakin, ben basit bir oduncuyum, dedi.

Sesi ağlamaklı idi. Adam, düşen tetiği emniyete alarak silahı cebine koydu. Ahmet'e manalı bakışlar yönelterek:

-Yabancı, diye gürledi! Ses, ahmet2in korku dolu yüzünde yakamoz misali dağılıp ormanın uğultusuna karıştı. Ahmet, kendini toparladıktan sonra:

-Geceye kadar anca bitirdim odunları. Siterler çok fazla idi. Bağışlayın büyük zabıt. Yarın kalmamalıydı. Yarın konsorsiyum idaresi teslim alacaktı. İhtiyacım var, ödeme yapılmazdı, diye ekledi. Sesindeki ağlamaklı ton, yerini çaresizliğe bırakmıştı. Hemen yerinden doğruldu. Yere düşen künyesini aldı, Büyük zabite teşekkür etti ve ağır aksak aydınlanan yola doğru seğirtti. Mutluydu. Artık, işi bitirmişti. Evde karısı ve üç yaşındaki çocuğu yolunu gözlüyordu. Acele adımlarla kendini koşmaya bıraktı. Çalköprü deresine karışan sular, sanki ona yardım ediyordu. Adımları bir jet motorunun niteliğiyle ileriye daha ileriye gidiyordu. Umutlar bir kuş olup göğe akmıştı.

Konsorsiyum ertesi gün, Ahmet'in odunlarını kabul etti. Ahmet'e de yüklü miktar da ödeme yaptı. Çocuğu hastaydı. Parayı alan Ahmet, tam ayrılacakken, büyük zabıt denilen adam yetişip koluna yapıştı. Ahmet'i bir kulübeye doğru sürükledi. Yol kenarındaki bu

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

kulübe yönetim ofisiydi. İçeride bir yaşlı kadın, kendi çocuğu ve hanımı duruyordu. Ahmet, korku dolu gözlerle önce kadına sonra çocuğu ve karısına baktı. Yaşlı kadın, manalı bakışları tiz sesiyle âdeta böldü:

-Büyük zabıt anlattı, durumunu biliyorum delikanlı. Dün gece, benim için kaldığını biliyor artık herkes.

Ortam bir anda buz kesti. Ahmet, karısına çaresiz gözlerle bakarken, karısının yüzü ışıltılı oldu, dudakları gülüyordu. Bu gülümseme Ahmet'e cesaret verdi. Kadın, konsorsiyum mühendisi idi. Yolda kaldığı için ormana doğru yürümüş, bir kurt saldırısından Ahmet tarafından kurtarılmıştı. Ahmet, kurtları dağıtırken bir hayli uğraşmış, çamurlarda debelenmişti. Gömleğinin yakasındaki siyahlık bu boğuşmanın eseri idi. Kadın da Çalköprü'ye inince durumu yetkililere bildirmişti. Yetkililer Ahmet'in evine bir doktor heyeti göndermiş, kızın bedava tedavi olmasını sağlamışlardı. Kız, lösemi idi. Uygun ilik de tesadüfen mühendis kadının kızı tarafından bulunmuştu. Ahmet, durumu öğrenince kadının ayaklarına atıldı. Kadın, geri çekilerek küçük kızı işaret etti. Çaresizliğe teslim olmuş baba kucağı bir anda umitle küçük yavruya kenetlendi. Kızının sıcaklığını duyan Ahmet, bir çılgılık attı. Mutluluk haykırıları ladin ağaçlarının enginliğinde ormanın derinliklerinde kaybolup gitti. Karısı da mutluydu. Artık bir tomar da paraları vardı. Ahmet, baş mühendise dönerek:

-Efendim izin verin. Ne iş olursa yapayım. Borçluyum size.

Başmühendis, konsorsiyumun elbette farklı işlerde kendisinden istifade edeceğini belirtti. Şimdilik 1 aylık izin vermişlerdi kendisine.

Ailesiyle istediği yere gidebilecekti. Mühendis kadın, gözleri mutluluk dolu tekrar Ahmet'e döndü:

-Misafirmsiniz, dedi. Salmaca'da babamdan kalan bağ evinde istediğin kadar kalabilirsin Ahmet. İşte anahtarı.

Ahmet, utana sıkıla anahtarı aldı. Teşekkür edip kapıya yöneldi. Dışarıda bir Nissan cip onları bağ evine götürmek için bekliyordu. Cip çalışıp yola düzülürken, Çalköprü deresinin uğultusu, ormanın karşı yörebindeki kavşağa ulaşmıştı. Cipten yükselen şarkılara, ladin ağaçlarının ormanın derinliklerine doğru kayan uğultuları karışıyor, hayatın umut dolu yarınları üç güzel bedeni kuşatmış bulunuyordu. Gece ise kurt uğultularını bile uysallaştırabilmişti...

“PİKNİK MACERASI”

Ela ACİLLİ/10-A

Yol olabildiğince uzayıp gidiyordu. Harunuşığı baştanbaşa sise kesmişti. Karşı yamaçlarda Pamukkale Travertenleri gibi görünen Şeytan Kayası taşları belli belirsiz göze çarpıyor, ışık vuran yanları parlıyordu. Bindığımız servis, yöreplere geldiğinde ağır aksak eski öküz kağnıları gibi alt kısmından çıkan cızırtı sesleri eşliğinde ilerliyordu. Beş dakika sonra asfalt görünmüştü. Şoför, daha da hızlandı. On beş dakika sonra okulun bacası görünmüştü. Yeni bir eğitim öğretim serüvenimiz daha başlayacaktı. Üzerimizde Cuma, yani son günün ağırlığı ve rahaveti vardı. Ama mutluyduk. Arabada Uğur’un söylediği şarkılar eşliğinde okula ulaşmıştık. Geride bıraktığımız yolda sis yavaş yavaş yerini güneşe terk ediyor, bulutlar üzerindeki ağırlığı soyunup atıyordu. Zaten beş dakik sonra vadi güneş ışıkları ile aydınlanmıştı. Güneş, cömert yüzünü bir kez daha okulumuzun yarı açık pencerelerinden içeriye akıtıyordu.

Zil, dersin başladığı anı müjdeliyordu. Koridorda dolaşan Okul Müdürümüzün ayak tıkırtıları, çalan zilin sesine ahenkli bir melodi gibi eşlik ediyordu. Müdür Bey, adı gibi Erdem’li bir insandı. Onun vakur duruşuna, “Evlatlarım” diye haykırışına hepimiz âdeta müptela olmuşuk. Birkaç arkadaşımız devamsızlık yapmasına rağmen, biz çoğunlukla özellikle de 10/A sınıfı olarak okulumuza gelmek için can atardık. Çünkü en büyük rol model müdürümüzdü. Naif bir tavır ile öğrenci sırasının karşısına geçiyor günlük ahlaki ve insanî hitabını hepimize aktarıyordu. Sürekli okumamızı, kitaptan kopmamamızı, araştırmamızı ve sorgulamamızı öneriyordu. Cep telefonu ve sosyal medyanın yarım saatten sonra bizi esir aldığını belirtiyor bilgi ve araştırma için kullanılan internetin ancak fayda getireceğini özellikle vurguluyordu. Ahlakın sadece namus olgusu ile sınırlanamayacağını, bir bilgi, kültür ve zihniyet gelişimi ve değişiminin yegâne parçası, öznesi olduğunu özellikle vurguluyordu. Sözleri bir bilim adamının doygun ve donanımlı yapısından dökülen tınılar şeklinde idi. Zaten kitap okuyan, makale yazan hatta kitap yazan bir insandı. Bizlere araştırma yapmamız için çeşitli yolları öğretiyor, geçmişten güzel örneklerle bilimin önemini ve çerçevesini çizen konuşmalar yapıyordu. Aynı zamanda alçakgönüllüydü. Hiç büyüklük bilmeden gâh temizlik yapıyor gâh çatıya çıkıp onarımlar yapıyor bazen de bahçedeki otları temizleyip bahçeyi düzenliyordu. Hiçbir zaman “bu benim görevim değildir” anlayışı ile hareket etmemiz konusunda yüreğimize açtığı o geniş ve manidar yolun kıyısında bir ahlak abidesi insan

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

modeli olarak duruyordu.

Koridoru turladı ve karşımızda durdu. Yüzümüze dikkatli bakışından ciddi bir mesele hakkında konuşama yapacağını anlamıştık. Yüzü hafif gergindi. Duruşu ise güven vermiyordu nedense. Hafifçe gerildi ve konuşmaya başladı. Bir anda sanki koridorun çehresi değişti.

Ortam ılımanlaştı. Güzel bir müjde verileceğini anlamıştım.

- Evlatlarım, diye tiz bir sesle seslendi.

Duygu dünyamız sesin geldiği yöne doğru kanatlanmıştı. Sabah ise getireceği güzel haberlerin hafifliğini taşıyordu. O, ses bizi uykularımızın rahatından de sıyırmıştı. Sürekli geç yatıp erken kalkmanın ağırlığını taşıyan bir nesil olarak bu ses bir nevi bu gereksiz ve yıpratıcı alışkanlıktan kurtulmamızın işareti gibiydi. Müdür Bey, devam etti:

- Bir yıl boyunca derslerin ağırlığı altında kaldınız. Sosyal etkinliklerimiz, doğa yürüyüşlerimiz elbette oldu ama hep birlikte yapacağımız büyük bir etkinliğin de zamanı geldi.

Bu sözler bizi hep heyecanlandırmış hem de meraklandırmıştı. Sıradan birkaç arkadaş arasında mırıldanmalar başlamıştı. İçimizden 9. sınıf öğrencisi arkadaşımız Dilara, her zamanki muzipliği ile:

- Müdürüm, geziye mi gideceğiz yoksa gezmeden mi kalacağız, diye esprili bir şekilde karşılık verdi.

Müdür Bey, dikkatli olarak sabırla bekledi. Sonra ekledi:

- Zekâna hayranım, evladım! Keşke bu zekânı yeni atılımlar yapmak için de kullansaydın şimdi yaptığın buluşlarla gezi paramızı çıkarmış olurduk, dedi.

Alaylı alaylı gülümsedikten sonra:

- Evet, dedi.
- Gezi ya da piknik diyebiliriz. Tüm okul olarak Pazartesi günü pikniğe gideceğiz. Günpınar Şelalesi ormanına giderek hem doğa ile iç içe hem de eğlenceyi yaşayacaksınız.

Bunu duyduğumuzda hep bir ağızdan “Yaşasın” diye bağırdık. 12. Sınıflardan birkaç erkek Müdür Bey’e yaklaşarak omuzlarına almaya çalıştı. Müdür Bey, izin vermedi. Taşkınlığa kapılmamalarını salık verdi. Büyük bir sevinçle içeriye girdik. Ders bitimi sevinçle yeniden eve revan olduk.

Hepimiz Pazartesi gününü ipe çekiyorduk. Sonunda Beklenen gün gelip çattı. Okul önü ana baba günüydü. İki ayrı servis ayarlanmıştı. 9. ve 10 sınıflar Edebiyat öğretmenimiz

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Filiz hocanın başkanlığında, 11. ve 12. sınıflar ise Felsefe öğretmenimiz İnci Hoca başkanlığında geziye katılacaktık.

Müdür Bey, detaylı bir gezi planı yapmıştı. İşindeki uzmanlığına, detayları titizlikle gören yapısına hayran olmamak elde değildi. Oturma yerlerimiz bile ayarlanmıştı. İsimler teker teker okunarak araca bindirildik. Müdür Yardımcımız Ömer Bey, aramızda dolaşıyor, servisleri kontrol ediyor, şoförlerin evraklarına bakıp eksik olmaması için çabalıyordu. Sonunda hazırlıklar bitti ve servisler yola çıktı. Sanki düğüne gidiyorduk. Birkaç arkadaş camlara süslü, oyalı mendil asmıştı. Rüzgârda dalgalanan bu mendillerin arabanın hızına eşlik eden yapısı göz alıyordu. Bir buçuk saat sonra piknik yapacağımız ormana vardık. Geldiğimiz yer, tek aracın geçebileceği bir dağ yolundan ormanın içinden kıvrılarak akıyordu. Şelaleye geldiğimizde suyun o güzel sesi hepimizi büyülemişti. Milli park olduğu için giriş ücretliydi. Ücreti Müdür Yardımcısı Ömer Bey ödedi. İçeri girdik. İçeride 5-6 adet masa vardı. Küçük bir büfe karşısında duruyordu. Büfede kahve ve çay, meşrubatlar satılıyordu. Gelen misafirlerin dinlenmesi için masaların yanına gölgelikler/şemsiyelikler konulmuştu. Birer çay içip sohbet ettikten sonra güzel muhabbetlerin araladığı geçiş yerinden geçerek şelalenin döküldüğü yere doğru yürüdük. Çok güzel akıyordu su. Son zamanlarda turistler ağırlıklı geldiği için şelalenin çevresine küçük ahşap geçiş yolları yapılmıştı. Kimimiz fotoğraf çektirirken kimimiz de manzaranın tadını çıkarıyordu. Hava, her zamanki güzelliği ile rüzgârın esintisine eşlik ediyordu.

Piknik yapacağımız alana doğru yeniden yola koyulduk. Okul Müdürümüz Erdem hoca, herhangi bir olumsuz olay olmaması için rehber öğretmenlerimize talimatlarını yeniliyordu. Sonunda piknik yaptığımız yere geldik. Ağaçlardan aralıklı kozalaklar dökülüyor, sanki düştükleri yerde ahenkli bir şarkının seslerini oluşturuyorlardı. Malzeme sorumluları eşyaları hazırlamaya başlamıştı. Herkesin görevi belliydi. 9. sınıf öğrencileri ormandan çalı çırpı getirip mangalı yakacaktı. 10. sınıf öğrencileri olarak biz etlerden ve şişlerden sorumlu idik. 11. sınıftan arkadaşlarımız salata yaparken 12. sınıf öğrencileri ise sofrayı hazırlayıp futbol ve voleybol oynayacağımız alanı düzenliyorlardı. İşlerin titizlikle sorunsuz yapılması için Okul Müdürümüz sürekli dolaşıp denetim yapıyordu.

Birkaç dakika sonra Erdem Hoca, malzemelerin başına ikişer öğrenci bırakarak ormanda yürüyüş yapmamızı istedi. Gruplar halinde ayrılarak yürüyüş yaptık. Haziran ayında olduğumuz için hava çok güzeldi. Otlar yeşermiş ve müthiş bir uzunluğa ulaşmışlardı. Her taraf yemyeşildi. Nohutların ve ağaçların arasında ilerliyorduk. Ben ev arkadaşlarım Narin Zozan, Aslı ile Asya yan yana yürüyorduk. Önümüzde ise öğretmenimiz Filiz Hoca

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

gidiyordu.

Müdür Bey, temiz havanın ve oksijenin sadece ağaçlarda ve ormanlarda olduğunu belirtiyor, suya ve ağaca sahip çıkmamızı öneren söylevini sunuyordu. Biraz daha ilerledikten sonra önümüze büyük bir ağaç çıktı. 9. sınıftan arkadaşımız Dilara bir anda ağaca çıkmak istedi ve atıldı. Bir oldubitti ile ağaca çıktı. Filiz Hoca'mızın müdahalelerine ve bağırmalarına rağmen Dilara ağaçtaydı. Okul müdürümüz ise diğer gruba bakmak için ayrılmıştı. Sonunda ikazlar sonucunda Dilara, ağaçtan geri inmeye çalıştı, ama nafiye. Tişörtü bir anda asılı kaldığı için dengesini koruyamadı ve yere düştü. Her yeri sıyrılmıştı, bacağına tutuyordu. Filiz Hoca ve biz, hızla koştuk. Bacağı kırılmış olabilirdi. Öğretmenimiz çok telaşlandı. Arkadaşlarımızdan Hüseyin ve Hasan ise Sıla'nın da olmadığını söylediler. Artık Filiz Hoca, sakinliğini kaybetmişti. Ormanın en içlerine girdiğimiz için maalesef telefon da çekmiyordu. Hüseyin, yanına gelip hocamızı teskin etti.

Birkaç dakika sessizlik olmuştu. Ormana sanki uğursuzluk bulaşmıştı. Her yerden sanki korku filmlerinde gördüğümüz gibi yaratıklar sükün ediyordu. Bu psikoloji altında Filiz Hoca, kendini çabucak toparladı. Dilara'ya ilk müdahaleyi yaptı. Bacakta kırık yoktu. İncinmiş ya da ezilmiş olabilirdi. Bacağını oynatmaması için Dilara'yı köşeye yatırdı.

Bekleyişler üzüntü veriyordu ama elbette her derdin bir çaresi vardı. Yeniden sıla mevzuuna döndük. Diğer arkadaşlarımızı da Sıla'yı aramaları için gönderdi Filiz hocam. Aramada ben de vardım. Biz onları aramaya başladık. 8 kişi vardık. İkişer metre arayla yürüyorduk. Orman sık ağaçlarla kaplı olduğu için aradaki mesafe bile siliniyordu. Aramıza âdeta şeytanı bile kabul etmeyen bir arama çalışması başlamış oldu. Sonra bir ses duyduk. Sese doğru ilerledik. Gördüklerimiz karşısında telaşlandık. Sonunda hedefe ulaşmıştık ve Sıla'yı bulmuştuk. Sıla, yere kapanmış ağlıyordu. Tane tane anlatmaya başladı. Resim çekerken bizi kaybetmişler, bizi ararken sıcak olduğundan dolayı ağacın altına oturmuştu. Bir mantarı merak etmiş içinden geçerken ayağına bir yılan dolanmıştı. Elindeki telefonun ışığını yılanın gözlerine tuttuğunda ise yılan onun ayağını sokup çekilip gitmiş.

Ne yapacağımızı bilemez durumdaydık. Arkadaşımız zehrin pençesindeydi. Bir sessizlikten sonra Müdür Bey'in sesi duyuldu. Elinde bir kutu bize doğru koşarak geliyordu. Okulumuzun Biyoloji öğretmeni Ziya Hocam, sağlık ve ilk yardım eğitmeni olduğu için ilk müdahaleyi yaptı. Müdür Bey, elindekini Ziya Hoca'ya uzattı. Ziya hocam buz koymanın faydalı olduğunu belirterek ısırılan yere buz uyguladı. Sıla'nın acısı dinmişti. Morarma da yoktu yarasında. Durumu iyiydi.

O esnada Mert, tüm endişelerimizi dağıtırcasına koşarak geldi. Zirveye tırmandığını ve

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

olayı göründe telefonun çektiği o yerde 112'yi aradığını bildirmişti. Yüreğimize bir su serpildi. Ağaçlardan bir sedye yaparak Sıla'yı yanımıza aldık. Karşıdan Filiz hocam ağlamaklı gözlerle bizi bekliyordu. Durumu öğrenince o da rahatladı. Birlikte yola koyulduk.

Bir siren sesi ormanın uğultusunu bastırarak yaklaştı. Ulaştığımızda Dilara'nın da toparlandığını ve yürüyebildiğini gördük. Müdür Bey ve öğretmenlerimiz derin bir nefes almıştık.

Siren sesi çoğalmıştı. Ambulans da gelmişti. Bir üveyik kuşu tepemizde dolanıyordu. Ölümü çağrıştıran bu kuş, biraz endişe koymuştu yüreğimize. Müdür Bey ise kayalıklara konan Yusufçuk kuşunu göstererek:

- O da umudu simgeler, korkmayın!
diyerek bizleri teselli etti.

Görevliler korkulacak bir şey olmadığını Müdür Bey'e iletiler. O, sırada bir jandarma aracı da geldi. Müdür Bey, evrakları onlara uzatıp biraz sohbet etti. Jandarmalar Müdür Bey'e bir tutanak imzalatıp gittiler. Dilara ve Sıla'yı ise ambulansa verdik. İki arkadaşımız ve Filiz Hocam da yanlarında gitti.

Tehlike geçmişti. Bir sürü emek vardı ortada. Piknik boşun amı gidecekti. Böyle düşünürken Müdür Bey:

-Pikniğe devam edelim arkadaşlar. Arkadaşlarınız da eğlenmenizi isterdi. Tehlike olmadığını görevliler bildirdi. Hadi işimize bakalım, dedi.

Açık alana çıktık. Mangal yakılmış, etlerin kokusu Şelale'ye doğru yayılmıştı. Yemeği, bir Halil İbrahim sofrası cömertliği ve imcesi ile hazırlayıp yedik. Yaralanan arkadaşlarımızın payını da ayırıp minibüse koyduk. Müthiş bir dayanışma ve arkadaşlık ile güzel bir gün geçirebildik. Erkekler futbol, kız öğrenciler voleybol oynadık. Öğretmenlerimiz güzel, güldürücü fıkralar, hikâyeler anlattı. Bir yandan da suyun ve doğanın tadını çıkardık. Hayat bize güzellikleriyle gülümsemişti. Olumsuz bir gün geçirmemize rağmen eğlenmesini bildik. Hava kararmadan minibüslere atlayıp eve döndük. Şoförümüz Berkay Bey'in koyduğu güzel türkülerle Anadolu'muzun güzel kültürünü özümstedik ve iliklerimizde duyumsamanın heyecanını yaşadık.

Bir gün daha bitmişti. Ertesi gün Dilara'nın ayağının alçıya alındığını, Sıla'nın da tedavi edilip gönderildiğini duyduk. Bir hafta okula gelemeyeceklerdi. Müdür Bey, yeniden Jandarma Komutanlığı'na uğrayıp ifade vermiş ve bilgi almıştı. Problem olmadığını ise gelip bize aktarmıştı.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Gün dönerken, artık önümüzde bir vefa duygusu olarak arkadaşlarımızı ziyaret etmek kalmıştı. Bir plan yapıp arkadaşlarımızı evlerinde ziyaret edecektik. Arkadaşlık böyle günlerde daha anlamlıydı. Birbirimizi dar günlerimizde sormalı, sevinçli günlerimizde dayanışmayı unutmamalıydık. Asıl maceramız insanlıktı ve ahlaktı. Bize bunu öğretmenlerimiz aşlamıştı. Bu duyguyla eve ulaştım. Yemekten sonra odama çekildim. Dışarıya baktım. Ay, pencereden gülümsüyordu.

GÖNÜL MERCEĞİ

Şüphesiz ki Allah güzeldir, güzeli /güzel olanı /güzelliği sever” (Müslim, İmân, 147)

Güzel bir gündü. Allah'ın bağışladığı güneş tüm ışınlarını merhametle Yusuf oğlu Köyü semalarından uçsuz bucaksız tarlaların doldurduğu köy meydanına bırakıyordu. Boy boy kavaklar içerisinde kuyruğunu sallayarak dolaşan inekler, memelerine yapışan buzağuların arkasını dilleriyle sıvazlıyordu. Yeni yeni çimlenmeye başlayan ekinler içinde “yemlik” başları uç veriyor, papatyalar yüzlerini sevgi ile gülümseyen güneşe dönüyordu. Okulun meydanı boştu. Meydanın sağ ve solunu tamamen kaplayan köy evi arkasındaki okul, depremlere ve sellere direnen yıllanmış yapısıyla gelip geçeni selamlıyordu. Güneş kadar doğa da tarla ve bahçelerinde çalışan insanlar da güzeldi. Yusuf oğlu köyü, Yeşilyurt İlçesi'nin idarî yapısına bağlı küçük, şirin bir yaşam alanı idi. Köyde 1982'de 50 hane varken, zamanla göçlerle azalmış 20'ye kadar düşmüştü. Daha sonra yurt dışından gelen kerli ferli adamlar maddi açıdan zengin oldukları için köye bir hizmet evi, bir cami yaptırmışlardı. Caminin önünden geçen yol iki tarafı ağaçlarla döşeli “Sevgi Yolu” denilen bir geçiş güzergâhı ile bağlanıyordu. Bu ağaçların çoğuna ziyaretçiler mendiller içinde dilek astıkları için yolun “Dilek yolu” da dendiği oluyordu. Yol bitiminde Yunus Emre'nin ve Atatürk'ün heykelleri yer alıyordu. Köyde ayrıca köyün geçmişini anlatan bir müze, bir derviş çeşmesi, çeşmenin üstünde eski su değirmeninin maketinin bulunduğu yerde bir fırın, fırının solunda ise bir kır kahvehanesi yer alıyordu. Köyün kerli ferlileri köye bir uçak pisti de yapmışlardı. Bu halleriyle Yusuf oğlu Köyü, İzmir Serince'den sonra Allah'ın güzellik bağışladığı modern çehresiyle gurur veren en mükemmel köy özelliği kazanmıştı.

● Sabahı. Yine güneş gülümsüyordu. Köydeki pek çok erkek gibi Yusuf adını alan öğretmen Yusuf, elinde malzemeleri okula doğru ağır aksak ve gururla ilerliyordu. Ailenin en küçük evladı idi Yusuf. Dört kardeşlerdi. İki erkek ikisi kızdı. Köylüler babasına “ortadan bölme iyi olmuş Mehmet” diye takılırlardı. İki ablası da evlenip köyü terk etmişlerdi. Diğer kardeşi ise uzun yıllardır yurt dışındaydı. Hayırsız çıkmıştı. Anne ve babasını köyünü tamamen unutmıştı. Yusuf'un babası da bağrına taş basıp bu durumu kabullenmiş evladını unutmıştı. Çünkü derdi, “Atasını, yurdunu, töresini unutan bizden değildir”.

Hafif yağmur yağıyordu. Yusuf çocukları ıslanmasınlar diye içeride okul kapısı girişinde sıralamıştı. İstiklal Marşı'nı okuttuktan sonra onları içeri aldı. Çocuklar bir baba hissiyle onu gördükleri için çevresinde kümelenmekten sonra içeri girerlerdi. Her gün aynı

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

sevgi seli bir resmigeçit gibi sergileniyordu. Bu sevgidir ki “Yaratılanı hoş gör, Yaratan’dan ötürü” anlayışıyla yavruları birbirine kenetliyordu.

Okul çıkışı Yusuf düşünceliydi. Bekâr olduğu için laf söz olmasın diye bekâr kızı olan evlerin önünden ya hızla geçiyor ya da geçmemeye gayret ediyordu. Bugün de öyle yaptı ama Elif’in evinin önünden geçerken bir an duraksadı. Ayakları yürümesine engel oluyor, zihni ise çabuk olması gerektiğini söylüyordu. Yusuf, kalbindeki sesi zihnine veremiyordu. Aklı, Elif’in pencerede beliren güzel yüzüne takılmıştı. Kaç zamandır bu kızı seviyordu. Ama sevgisini ona açıklayamamıştı. Elif’in babası ve ceberrut kardeşlerinden de çekiniyordu. Elif’in babası Ali Ağa, köyün kerli ferlilerindendi. İki oğlu köyde üç oğlu ise Almanya’da idi. Çok büyük arazilere ve servete sahipti. Elif’in Müslüm ve Ercan adlı iki kardeşi ise bu servet ve gücü arkasına alarak köyde âdeta terör estiriyorlardı. Halktan hiç kimse onları sevmezdi. Sevilecek tarafları da yoktu ya!

Ali, Elif’in yüzüne dikkatle bir kez daha baktı. Elif de gözlerini ondan ayırmıyordu. Sonunda her ikisi de anladı. Köyün girişindeki dilek ağacında buluşmak üzere sözleştiler. Ali, hızla adımlarını evine doğru sürdürdü. Elif’in ahırdaki kardeşi Müslüm, durumu fark etmişti. Hızla önce Elif’e gelip hakaretler yağdırarak ve tehdit ederek esip gürelemiş, sonra öğretmen Yusuf’un peşine düşmüştü. Belinde baba yadigarı silahının kabzası ışıldıyordu. Bir sokak ileride bunu gören cami imamı Saffet Efendi, Müslüm’ün önünü kesti. Bir el hareketiyle belindeki silahı kavradı ve hızla söküp yere attı. Silahın mermileri ve şarjörü yere saçılmıştı. Müslüm, yumruğunu sıkmış ama Hoca efendiye vurmaya cesaret edememişti. Saffet Efendi,

- Bir kişiyi öldüren, tüm insanlığı öldürmüş gibi olur², diyerek dini bilgisiyle karşılık verdi. Müslüm’ün kalbi taşlaşmıştı, dini ve inancı önemsemiyordu ki hocayı dinlesin. Zaten azıcık inansa doğru yolu bulacak, eline, beline, diline sahip olma felsefesinin ayırımına varacaktı. Bu ayırım da onu iyi insan olarak topluma perçinleyecekti.

Müslüm, silahını boş olarak toplayıp gerisin geri döndü ve hızla evine yollandı. Bir müddet Yusuf’a ilişmeyecekti. Yusuf, durumu ertesi gün Saffet Efendi’den öğrenmişti. Köyün bir de Dede’si vardı. Alevi ev Sünni yıllardır iç içe yaşıyordu. Cami ve Cem Evi’nin inanç uyuşması ile birlikte barış ve huzur içinde yaşıyorlardı. Sadece Mehmet ağa ve oğullarının köydeki taşkınlıkları sorun teşkil ediyordu. Bunları da akil adamlar, yani köyün akli başında adamları dizginliyordu.

² Maide Suresi 32. Ayet.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Elif, neşeli güler yüzlü bir kızdı. Annesinin vefatından sonra çok üzgün bir yaşam sürüyordu. Babası ve ağabeyleri ile yaşıyordu. Müslüm kıskançtı. Bağnazdı. Elif'in saç telinin dahi görünmesine izin vermezdi. Ercan ise biraz daha ılımlı olmak üzere Elif'e iyi davranmazdı. Gezmelere bile kendisiyle birlikte gidebileceğini sürekli Elif'e hatırlatır "ayaklarını kırarım" diye tehdit ederdi. Hâlbuki Elif, namusu da ahlakı da ailesinin şerefini de bilecek yaşaydı ve bu eğitimi rahmetli annesinden çoktan almıştı. Ailesinin şerefini yere düşürecek bir harekete kalkışmayacağını gayet farkında ve bilincindeydi. Elif yine abilerinin iyiliğini düşünüyor, mutlu olmaları için elinden geleni yapıyordu. Bir gün abisine:

- Parayla her şeyi alabileceğini zannediyorsun ama "sevgi" nin satın alınamayacağını anlamıyorsun, diye çıkmıştı. Müslüm, ona elini kaldırmış, ancak Ercan onu dizginlemişti.

Babası Elif'in okumasına, evden çıkmasına izin vermeyen ceberrut bir adamdı. Kimse evine gelmiyordu. Köyde tecrit edilen tek isimdi. Ama Elif, artık yolunu bulmuştu. Teknoloji imdadına yetişmişti. Babasından ve abilerinden gizli bir telefon kullanıyordu. Telefonu, yanına gelen komşusunun kızları Necla'dan almıştı. Necla, Kur'an kursu eğitmeniydi. Sık sık ilçeye giderdi. Abileri bir tek onunla konuşmasına izin vermişlerdi. O da bunu fırsat bilip annesinden kalan bir çeyreği kendisine verip telefon aldırılmıştı. Telefona da Necla ve Yusuf'un numaralarını kaydetmişti. Necla, okul ile kurs yan yana olduğu için Yusuf'la sık görüşürdü. Elif'le arasındaki iletişim kaynağıydı Necla. Yusuf, bu durumdan çok memnundu, tabiidir ki Elif de.

Hafif yağmur serpiştirirken, anlaştıkları gibi dilek ağacının altında buluştular. Mendiller ağaca, yürekler birbirine tutunmuştu. Bir sevgi seli, Sevgi Yolu'nu baştanbaşa kuşatmıştı. Yusuf, yakalanmamak için kadın çarşafı giymişti. Necla süsü vermişti kendine. Bu durum Elif'i güldürüyordu. Atatürk ve Yunus Emre heykellerinin kesiştiği alanda bir saat kadar konuştular. Yusuf:

-Elif, tayinim Mersin'e çıktı. Bizi oralarda bulamazlar. Sen yarın bavulunu hazırla. Sabah karşı Necla seni arabasıyla alıp köyün çıkışına getirecek. Artık dayanamıyorum. Bu hasret bitmeli, kavuşmalıyız. Sevgi havada kalmamalı. Hemen evleneceğiz, önce nikâh salonuna gideceğim. Necla kâğıtlarımızı Belediye'ye verdi. Her şey hazır. Telli duvaklı gelinlik de hazır. Seni şerefle eşim olarak alacağım. Korkma, sevgimden emin ol.

Elif, bir anda heyecanlandı. Yusuf'un kollarına atılmak istedi ama kendisini dizginlemeyi bildi. Kimseler bu durumu fark etmemeliydi.

- Tamam, diyerek ayrıldılar.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Sabah Saffet Efendi, sela okurken Dede'de Cem Evi'nin önünde çeşmede abdest alıyordu. Güzel bir gündü. Necla, arabayı Elif'in evlerinin bulunduğu sokağın girişine park etmişti. Elif, o gece babası ve abilerinin içtikleri rakıya ilaç koymuş her üçünü de uyutmuştu. İlacı yine Necla getirmişti ilçeden. Artık ailesinin ruhu duymazdı. Bu güvenle bavulunu sürükleyip arabaya attı. Necla, hızla arabayı sürdü. Köyün girişine geldiklerinde karşılarında Yusuf yerine Saffet Efendi ve Dede'yi buldular. Elif ve Necla telaşlanmıştı. Her şeyin bittiğini anlamışlardı. Saffet Efendi'nin sesiyle telaşlarının gereksizliği anlaşılmış oldu:

-Kızım elif, senin için köy meclisinden para topladık. Buyur, diyerek elindeki zarfı Elif'e uzattı. Elif, Saffet Efendi'nin eline sarıldı. Artık gözyaşlarını tutamıyordu. Dede de:

-Kızım Elif, aranızda inanç söz konusu olmasın. Allah mutluluğunuzu bozmasın. Sürekli Sabahattin Ali'nin "Hasan Boğuldu" hikâyesindeki olayları hatırlayın. İkinizde obanın çocuğusunuz. Sevgi, her şeye galip gelir. Birbirinizin yükünü sütlenin. Birbirinizin üstüne ahkâm kesmeye, birbirinizi çiğnemeye kalkışmayın. Allah mutlu mesut etsin, Şah-ı Merdan yoldaşınız olsun.

Elif, gözleri ağlamaklı Dede'nin elini de öptü. Dede de ona bir deste uzattı. Bu da Cem Evi halkının sizlere hediyesidir dedi. Elif, teşekkür ederek parayı aldı. Arkasından gelen sesle geriye döndü. Yusuf, karşısında bekliyordu. Birbirlerine el verdiler. Yanlarında bir araba duruyordu. Araba, Yusuf'un ilçedeki öğretmen arkadaşı Hayri'nindi. Her şey tamamdı. Allahaismarladık diyerek ve Necla ile sarılarak arabaya bindiler. Necla da ağlıyordu. Yağmur, hafif hafif hızlanmıştı. Saffet Efendi ev Dede Necla'nın arabasına bindiler. Hayri, arabayı sürdü. Araba hafif bir duman kaldırarak hızla uzaklaştı.

Öğleye doğru idi. Olay duyulunca Elif'in babası ve kardeşleri camiye bastılar. Hoca Efendi ve Necla'yı azarlamaya başladılar. Saffet Efendi gayet vakurdu. Yanında Dede de vardı. Dede:

- Mehmet Efendi, diye çıkıştı. Bu gençler birbirlerini sevmiş, senin mermin bu sevgiye işlemez. Allah'ın yazdığı kadere engel olunmaz. Engel olan da huzur bulamaz. Artık sana düşen beklemek ve düşünmek. Bizleri öldürsen de dövsen de doğru yoldan sevgiden vazgeçecek değiliz. Artık söz bitmiştir.

Bir anda ortalık buza kesmişti. Köyün üzerinden uçan göçmen kuşlar ilerideki Hatun Çayı'na sevinçle dalıyorlardı. Onlar bile bu sevgi düğününü kutluyorlardı. Müslüm'ün elindeki silah ise yere düşmüştü. O günden sonra hiç kimse o düşen silahı yerden kaldırmadı. Yusufoglu Köyü'ne başka bir huzur geldi.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Yine bir sabah Saffet Efendi ezanı okuduktan ve namazı kıldıktan sonra köyün girişine doğru yöneldi. Atatürk heykeli tüm haşmetiyle duruyordu. Henüz alacakaranlıktı. Heykelin kaidesinde bir karaltı gördü hoca. Önce irkildi. Sonra bir yavru ceylan olduğunu gördü. Ayakları yaralanmıştı. Hafifçe yaklaştı. Yunus Emre heykelinin yan cebindeki oluktan bir avuç su doldurup ceylanın başına döktü. Tekrar tekrar doldurup hayvan içirdi. Cübbesinden bir parça kopararak hayvanın ayağını sardı. Hayvan yavaşça yürüyerek uzaklaştı. Öteden Dede, onu seyrediyordu. İçinden “Ey Allah’ım! Ceylanla Aslan’ı yan yana getiren hikmetin, insanları neden birbirinden uzaklaştırır. Umarım insanlık bu hikmeti sürekli anlar ve torunlarına aktarır” diye seslendi. Güneş yavaş yavaş yüzünü gösteriyordu.

Bir araba yaklaştı Atatürk heykeline. İçinden uzun boylu, siyah giyimli, sevgi dolu bir adam indi. Saffet Efendi’ye selam verdi ve eline bir mektup tutuşturdu. Mektupta şöyle yazıyordu.

“Kıymetli Hocam;

Artık güvendeyiz. Evlendik. Küçük bir köyde öğretmenlik yapıyorum. Şirin ve güzel bir köy. Yine cami ile Cem Evi yan yana. Ayrım gayrım yok. İnsanlar mutlu. Elif, şu an hamile. Çocuğumuz olacak yakında. Adını Saffet Deniz (Dede’nin ismiydi) koyacağım. Sizleri hiç unutmayacağız. Allah’a emanet olunuz. Yunus’un 72 millete yayılan sevgisiyle kucaklıyorum ve ellerinizden öpüyorum.

Elif ve Yusuf”

Saffet Efendi, mektubu bırakan Hayri, uzaklaşırken gözlerindeki yaş sildi. Cebinden küçük Kur’an-ı Kerim’i çıkarıp okumaya başladı:

“Ayrıca ona tarafımızdan büyük şefkat ve merhametle birlikte tertemiz bir gönül ve yüce bir ahlâk nasip ettik. O, günahlardan çok çok sakınan bir kimseydi³”

Yağmur hızını artırmıştı. Saffet Efendi, bu işte bir bereket olduğu düşüncesiyle köye doğru yürüdü. Yarasını sardığı ceylan ise köyün en derin vadisi olan Domuzdere’ye doğru koşarak ilerliyordu. Orası, onun barınağıydı. Artık Hatun Çayı’na inen kuşlar da mutluydu. Elif ve Yusuf da. Yusuf oğlu Köyü, o gün bir sağanak altında yıkandı. Sabah olduğunda tarlaların yamaçlarında yeniden papatyalar güneşe doğru boyunlarını çevirmişlerdi.

³ Meryem Suresi 13. Ayet.s

“BİZİM AŞKIMIZ”

Gönül Beray İMER-10/A

İki tarafı ağaçlı yoldan ilerleyen yol, uzun uzadıya devam ediyordu. Babamla birlikte ilerliyorduk. Bir ilkbahar sabahıydı. Hava pusluydu. Bir şeyler olacağını hissediyordum. Yorucu bir yol bizi bekliyordu sanki. Babama, nereye gittiğimize dair sorduğum sorular yanıtız kalıyordu. Yine de ümitliydim. Kalbim, sürekli çarpıyordu. Heyecan yüklü duygular bedenimle arkadaş olmuştu. Babam:

- Sürpriz, deyince geldiğimizi anladım.

Ama asıl hikâyem şimdi başlıyordu. Sıkı durun, anlatmaya başlıyorum:

Ben umutları ilkbahar çiçeklerine takılı giden genç bir kız olarak girdim içeri. Babam seslendiğinde, içerisinin tıklım tıklım olduğunu gördüm. Bizleri karşısında gören ahali şaşkın ben de o ruh hâlinin kıyısında idim. Herkesin elinde bir bardak çay, sohbetin yarıda kesildiği yerde pür dikkat bekliyorlardı. Sonradan eşim olacak adamı işte o evde gördüm. Adı Mustafa imiş. Uzun boylu, delişmen tabiatlı idi. Üzerinde yakası kolalı bir gömlek giymişti. Gözlerinde yılların birikmişliği vardı. Ayaklarında eski kışlavet bir ayakkabı vardı. O ayakkabıyı bir ömür boyu sakladım. “Çarıklı” derdim kendisine, o da gülerdi.

Bir insanın duygu dünyası uyuşmaya görsün aşk o zaman filizleniyor. İyi ki babam beni o eve getirmiş diye düşünürüm hep. Duygularımız göz göze bakışmamızla birbirimize yürüdü. İlk görüşte aşk derler ya, öyle oldu. Uzun uzun baktık. Sonra içime bir utanma duygusu gelip yerleşti. Tanımadığım insanlara fazla dikkatli bakmamalıyım. Laf söz olurdu sonra. İçeri geçtim. Yarım saat sonra elime bir tepsi tutuşturuldu. Çaylar tahtından inmiş, kahveler odaya sultan olmuştu. Utana sıkıla tepsiyi misafirlere doğru sürükledim. Sözü içlerinden biri aldı. Sonradan kaynanam olduğunu öğrendiğim sarı saçlı – ilk ona sarı çıyan dedim – tombul bir kadındı. O kadar iyiydi ki beni öz evladından ayırmazdı. Evine bir şey aldığında Mustafa’yı ya da beni çağırır bize de alır ya da gönderirdi. Vefalı idi. Sözleri, sanki yürek yakıyordu. İnce, melodili bir türkü misali insanı kapıp götürüyordu. Babama dönüp:

- Ferhat Bey, diye seslendi! Sebeb-i ziyaretimizi biliyorsunuz. Çocukların mutluluğu için görüşmeye, tanışmaya geldik. Çocuklar kendi kararını kendi vermeli. Müsaade ederseniz yalnız bir görüşsünler. Sonrası aldıkları karara biz de hep birlikte uyarız.

Bir an sessizlikten sonra babam devam etti:

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

- Hoş geldiniz, safa verdiniz. İyi düşünmüşsünüz. Birlikte yaşayacak olanlar kendileri. Karar çocuklarıdır.

Babama daha bir saygı duymaya başladım. Bütün amacı, çocuklarının mutluluğu olan babam, bu kez beni düşünüyordu. Gözlerim yaşardı. Bir duygu seli her yanıma sardı. Mustafa ile göz göze geldik. Aile meclislerimizin kararı olduğu için telefon numaralarını birbirimize başladık. Yeni bir süreç başlıyordu. Sevgi, iki insanın yüreğine Beydağı'nın görkemiyle ve uğultusuyla geliyordu.

Birkaç gün sonra bir telefon çaldı. İçime doğmuştu. Arayan Mustafa idi. Hoş bir ses tonuyla giriş fasıl cümlelerinden sonra söze başladı:

- Sıla Hanım! Yarın ikindi vakti şehre ineceğim. Sizlerle birer çay içebilir miyiz?

Bir anda ne söyleyeceğimi bilemedim. Mustafa'da sustu. Ama "Hanım" ifadesi fazla resmiydi. Kendimi topladıktan sonra cesaretle:

- Mustafa, dedim! Şaşırdığımı hissediyordum. Sesi kekelemeye başlamıştı. Donuk donuk devam etti:
- Tabi! İyi düşünmüşsün. Aramızda resmiyet değil aşamalı samimiyet olmalı, dedikten sonra adresi atacağını belirtip telefonu kapatmamı istedi. Telefonu kapatmamla mesaj gelmesi bir oldu.

Ertesi gün, bildiğim Malatya kayısı diyarına umutla geldim. Köyden indiğim arabada hafif bir Emel Sayın klasiği çalıyordu. Kahverengi Gözlerin adlı bestenin tınısıyla ağaçlar içerisinde küçük su birikintisi olan Orduzu Göleti'nin kıyısındaki kafede karşılaştık. Mustafa, çok şık bir takım elbise giymişti. Elini beline doğru götürmesinden çiçekle sürpriz yapacağını anladım. Öyle de oldu. İki adet gül demetinin bağlı olduğu küçük bukete bana saygıyla uzattı. Teşekkür ederek bukete aldım. Su sesinin ruhumuzu alıp götürün tınıları eşliğinde sohbet başladık. Yavaş yavaş kanımız birbirimize ısınmaya başlamıştı. Sevdiğimiz yemeklerden giysilere, renklerden, hobilere kadar her şeyi neredeyse konuşmuştuk. Günün nasıl aşıp gittiğini akşama kavuştuğunu anlayamamıştık. Sevmeye başlamıştım Mustafa'yı. O da aynı duygulara sahipti sanırım. Bu duygularla sözleşip ayrıldık.

Günler günleri yıllar yılları kovaladı. Muhabbetimiz iyice arttı. Diyebilirim ki Malatya'nın ayak basılmadık yerini neredeyse bırakmadık. Doğru ya insan, birbirini tanımak için çevreyle dost olmalı. Yüreğiniz gibi ayaklarınız da seyahat etmeli. Biz de öyle yapmıştık. Muhabbetimiz arttıkça, sevgimiz aşka dönüşmeye başladı. Yunus şöyle söyler ya:

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Ben yanarım dünü günü

Gel gör beni aşk neyledi...

Aşk, böyle bir şey. İnsanı, sevgi bağı ile bağlarken tutkulu bir arzuyu da kalbinize yerleştiriveriyor. Benim tutkum da Mustafa oldu. Onu, isminin Gazi Atatürk'ün adını taşımış olması nedeniyle de takdir edip seviyordum. Vakur duruşu, mavi gözleri ben de o Büyük İnsana duyduğum engin sevgiyi anımsatıyor ve çoğaltıyordu. Çok iyi bir insandı Mustafa. Bana çok iyi davrandı. İçindeki sevgi ve bağlılıkta menfaat olmadığını gördüğüm için ona "Evet" dedim. Ailelerimizin de katıldığı müthiş bir kır düğünüyle iki yıl sonra evlendik. Orduzu Tabiat Parkı göğe kadar havai fişeklerle kaplanmıştı. Gelin takımın altından geçerken çarpan kalplerimiz bir geleceğin kapısını aralıyordu. Sevmek, güzel şeydi. Hâlbuki insanlar kendi yüreklerine nefretin kayyum olarak atanmasına izin veriyorlardı. Biz dah o gün karar vermiştik. Bu olumsuz kayyum duygusundan hem kendimizi hem de çocuklarımızı arındırarak sevgi içinde yaşayacaktık. İki yıl sonra da bir çocuğumuz oldu. İsmi Bariş Umut koyduk. Şimdi onun ilk çığlığını bıraktığı Beydağı semalarına bakıp gülümsüyorum. Hayat sevdiğçe güzelleşiyor ve bu küçücük beden hızla umuda doğru atılıp büyüyor. Sevgi, yüreklerimizde boy attıkça serpilip gelişmeye devam edecek... Bu bizim sevgimiz, aşkımız. Bizim hayatımız. Bir sevginin kıyısında uzun bir hikâye olarak kalbimize köprüler koyup devam edecek.

“İNTİKAM”

Eylül POLAT-10/A

Adalet mülkün temelidir.

Mustafa Kemal Atatürk

Sıcak bir yaz günüydü. Balkonda oturmuş soğuk limonata mı içiyordum. Mahkemeden yeni geldiğim için çok yorgundum. Yorgunluk hem bedenime hem yüreğime yuva yapmıştı. Balkona doğru tutunan sarmaşıklar içindeki tırtıl ve böceklere bakıp kötü adamları düşünüyordum. Dünyada o kadar çok kötülük vardı ki. Bunun yanında adalet de vardı, benim gibi adalet adamları da. Sektörde iyi ile kötü sürekli savaşıyordu. Rüşvet alan hukuk adamları, memurlar, insanların tapu vs. kayıtlarını başkalarına verip çıkar kazananlar, para alıp rapor değiştiren bilirkişi uzmanları.... Liste o kadar uzun ki. Buna rağmen adalete olan inancını yitirmeyen görevini kanunlara göre yapan hukuk adamları da az değildi. İşte kendimi onlardan biri olarak görüyordum.

Davalar içinde boğuşan, genç, idealist bir bayan avukattım. Genellikle kadın hakları ve çocuk sorunları beni ilgilendiriyordu. Bir kadın ağlatılmış, bir çocuk gözyaşı dökmüşse orada ben bulunmak isterdim. Bunun yanında mesleğimin gereği olarak çetrefilli davalar da alıyordum. Ofisim aynı zamanda evimdi. Bir odasını yatmak ve gündelik hayatım için kullanıyordum. Diğer oda, ofisti. Zaten mutfak ve banyo müşterek kullanım alanı olarak ofisimde bana hizmet veriyordu. Ofisimin önünde bir tramvay durağı geçiyordu. Dolayısıyla Adliye Sarayına ulaşmak zor olmuyordu. Adliyeye yakın pek çok dükkân, lokanta, büfe, tesisatçı vs. sıralanmıştı. İlçe, şirin bir belde olarak sırtını Kemaliye'nin Murat ırmağına yaslanmıştı. Sarp, geçit vermeyen dağlar zorlu davalar gibi karşımda dikiliyordu. İnsanın sıcaklığı ise bu çetin coğrafyanın havasını ılıman hâle getiriyordu.

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldum. Başarılı bir eğitim hayatı, sürekli çalışılan bir süreç, ter dökülen bir yolculuk... Henüz sorunum çoktu. Kendime ait kira ödemeyeceğim bir ofise geçmem gerekiyordu. Hayatta mesleğim kadar zordu. Çoğu zaman tehditler alıyordum. Çoğunun içi boştu ama dikkat etmem gereken bir hayatım ve ideallerim vardı. O gün de benim için çok zordu. Girdiğim bir davada çok zorlanmıştım. Müvekkilim masumdu ve onun işlemediği bir suçu üzerine atmaya çalışıyorlardı.

Müvekkilim Selim Bey, esnaftı. İstiklal Caddesi'nde küçük bir gıda ve meşrubat büfesi işletiyordu. İyi kazanıyordu tabi. Bu yüzden birkaç kez borçlanmıştı. Kötüye giden

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

işler yüzünden de borcu birikmişti. Tabiidir ki alacaklısı gıda tüccarı Mehmet Bey, ondan borcunu istiyordu. Mehmet Bey'in bazı kirli işleri vardı. İlk gördüğümde mafya olduğunu anladım. Burnuma kötü kokular geliyordu ama mesleğimin gereği bu davayı almak zorunda kaldım.

Selim Bey, bir gün işten eve dönerken önünü borçlu olduğu Mehmet Bey'in adamları kesmiş. O, dirense de adamlar onu arabayla alıp götürmüşler. Belgrat Ormanlarının balta girmeyen ağaçlık yollarında zorla getirildiği ormanda mahsur kalmıştı. Orada, hâliyle onları Mehmet Bey bekliyormuş. Selim Bey'in gözleri kapalıdır. Arabadan indirip bir süre yürüttükten sonra alacaklısının huzurundadır. Gözlerinin bağı çözülür. Selim Bey karşında Mehmet Bey görünce çok şaşırmıştır, ancak metanetini korur. İki çocuğu ve dünyalar güzeli karısı kuaför Zehra Hanımı düşünür. Ölüm bu kadar yakındır. Pişmandır, ancak son pişmanlığın fayda getirmeyeceğini anlamaktadır.

Kafasına doğrulan silahların ve kendisine yönelen hakaretlerin içerisinde konuşmaya başlar:

- Mehmet Bey, ben size bir kaç gün sonra borcumu ödeyeceğimi önceden söylemiştim. Beni burada tutmanız paranın ayarlanmasını geciktirir.

Bunu duyan Mehmet Bey:

- Ben senden artık alacağımı istemiyorum, diye ekler. Selim Bey bir anda buz keser. Ne olduğuna mana veremez. Mehmet Bey, ekler:
- Benim için bir şeyler yapacaksın. Selim Bey, şaşırır.
- Nedir?, diye gürlür. Mehmet Bey, etrafında bir maymun gibi zıplayıp değişik hareketler yaparak ekler:
- Benim için bir fedakârlık yapacaksın ve bende borcunu sileceğim. Selim Bey, başına geleceklere az çok anlar. Bir an önce bu işkencenin bitmesini ve evine dönmek ister.
- Söyle!, diye sert bir ses tonuyla karşılık verir. Mehmet Bey, onun kafasına silahı daha kuvvetli bastırarak:
- Borçlu olduğum birini temizledim. Suçu üstlenirsen, seni bırakır borcunu da silerim. Aksi takdirde karını ve kızlarını göremezsin. Benim kaybedeceğim bir şey yok. Sen düşün.

Selim Bey, bir an düşünür. Ne yapacağını bilemez. Hayatının kumarını oynamak üzeredir. Biraz düşünme ister. Önünün arkasını tahlil eder yapacaklarının. Sonunda kararını

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

verir. Zor olsa da kabul edecektir. Hukuka güveneceğim diye düşünür. Etraf MOBESE kameraları ile çevrilidir. Bunların iz bırakmış olmamasını imk3an dâhilinde görmez. Soğukkanlılığın korkuyla birleştiği duygusal eşikte durarak:

- Evet, tamam, kabul ediyorum!, der. Üzerinden büyük bir yükü atmıştır. Adamları ve Mehmet Bey, onu tekrar İstiklal Caddesi'ne bırakırlar. Evine döndüğünde bir şey anlatmaz. Sabaha karşı da emniyete gidip işlemediği suçu itiraf eder ve nezarete atılır. Durumu öğrendiğimde daha önceden sık sık büfesine uğradığım ve tanışıklığımız olduğu için vekilliğini kabul ettim. Dosyayı inceledikten sonra nezarethanedeki hücre sine girdiğimde kafasını iki eli arasına alan Selim Bey, düşünceliydi. Tıkırtı duyunca başını kaldırdı. Hücrenin yan kısmına görüşme için bir masa kurulmuştu. Oturduk. Söze başlayıp her şeyi anlatınca durumu anlamıştım. Kızlarını ve eşini özlediğini belirterek gözleri ağlamaklı hâlde onu terk ettim.

Hemen çalışmaya başlamıştım. MOBESE kayıtlarından zorla bir arabaya bindirildiğini tespit ettirdikten sonra tutuksuz yargılanmasını sağladım. Artık Selim Bey, bir sonraki mahkemeye kadarki zamanını ailesi ile birlikte geçirerek mutluluğu yeniden bulmuş oluyordu. Bu benim için de gurur vericiydi. İlk kumpas ya da diğer bir deyişle hileli davamı kazanmış oluyordum ama iş bitmiş değildi. Selim Bey'in ailesinin hayatından da endişe duymaktaydım. Bu nedenle mahkemeden koruma kararı da çıkarttırdım. Artık güvenli bir yerde devletimiz tarafından korunacaklardı. Peki ben ne olacaktım. Mehmet Bey'in adamları birkaç kez ofise gelip ayaküstü tehdit etmişlerdi. Geri adım atamazdım.

Mahkeme günü gelmeden önce ben Mehmet Bey'in yanına gittim. Morali bozuk ve çok sinirliydi. Önündeki sehpadaki şişeden alkol aldığını anlamıştım. Böyle bir insanın bilinçli düşünmesi mümkün görünmüyordu. Alkolün esiri durumundaydı. Biraz alttan üstten kurcaladım. Sonunda onun bu suçu itiraf etmesini sağladım ve ses kaydı aldım. Bu kayıt Selim Bey'in kurtuluş aracıydı. Öyle de oldu. Mahkeme Selim Bey'i berat ettirdi. Duruşma sonrası Selim Bey ve ailesi bana sonsuz teşekkürlerini iletiler. Kader bizden yanaydı.

Eve döndüm. Bir duş alıp kanepeye uzandım. Bir şey düşünmek istemiyordum. Bir anda telefonum çaldı. Barodan arkadaşlarım beni Beykoz yolundaki bir bağ evine davet ediyorlardı. Kazandığım ilk davayı kutlayacaklardı. Hemen giyinip arabamla oraya gittim. Bağ evi ağaçların içinde iki katlı betonarme dubleks bir villaydı. Avukat arkadaşım Selma'nın baba yadigarı eviydi ve ailenin tek kızı olması dolayısıyla mirastan kalmıştı. Enfes bir sofraya hazırlanmıştı. Dört katlı pasta ve meyve suları ile gül dökülmüş masanın harika bir görünümü

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

vardı. Gece yarısına kadar beni bırakmadılar. Sonra ayrıldım. Eve döndüm.

Temkinli olarak eve ilerledim. Kapının önünde bir mektup vardı. Heyecan ve endişe iç içe dururken kapıcı geldi:

- Avukat hanım, mafya kılıklı adamlar gelip sizi sordu. Yok dediğimde ise bu mektubu bırakıp gittiler, diye söyledi.

Mektubu açtığımda durumu anladım. Davayı kazanıp gerçekleri mahkemeye sunduğum için Mehmet Bey'i gece yarısı daha aldığı alkolün tesirinde iken tutuklayıp hapse atmışlardı. Olaylardan Mehmet Bey'in hapishaneden adamlarını yönettiğini anlamıştım. Peşimi bırakmayı düşünmeyecekti. İntikam almaya çalışıyordu ve ben bir kadın olduğum için beni bastırmak, sindirmek istiyordu. Ama adaletin terazisi şaşmıyordu. Beni fazla hafife almıştı Mehmet Bey. Ona kim olduğunu göstermeye kararlıydım. Bu kez kafamda bir planla Mehmet Bey'e gittim ve onun avukatı olmayı istedim. Bu kadar çabuk beklemiyordum. Şaşkınlık içindeydim. Talebim kabul edilmişti.

Görev zordu elbette. İlk önce savcılığa giderek durumu anlattım. Biraz zorlandım ama Mehmet Beyi de kurtarmayı başardım. Onu hapisten kurtarınca elbette güvenini kazanmıştım. Bu durumdan mutluydu. Bana:

- Seni biraz hafife almışım, dedi. Onun davalarına bakmaya devam ettiğim müddetçe de artık en güvende avukatının ben olacağımı söyledi.

Amacıma ulaşmak üzereydim. Amacım, onun güvenini kazanıp zamanı geldiğinde de hukukun sopasını ensesine indirmektir. İlk önce kazandığım davalardan aldığım para ile kendi büromu açtım. Artık şimdi en iyiydim. Mehmet Bey de bana çok güveniyordu. Tüm davalarıyla ben ilgileniyordum. Diğer bir deyişle söylersem kirli işlerinin davalarını da takip ediyordum. Bu nedenle ünlü, başarılı bir avukat olarak bir nevi sosyetenin avukatı olmuşum. Ara sıra magazinlere de konu oluyordum.

Günler böyle tozpembe geçerken, Mehmet Bey'den intikam alma zamanı artık gelmişti. Elbette bu intikam hukuk bakımından olacaktı. Mafya Mehmet'in bir davası gelip çattı. Kader ağlarını örüyordu. Selim Bey de olduğu gibi ona da bir iftira atılmıştı. Ama incelediğimde iftira değil, karşı tarafa kurulan bir çek senet tuzağı olduğunu anladım. Tüm delilleri çıkarıp bir hafta sonra savcılığa sundum. Savcılık durumu bildiğinden yavaş hareket etmeyi yeğliyordu. Küçük lokma ile büyük balık avlamak gerekiyordu. Bu onun yanına kâr kalmamalıydı. Mehmet Bey, işin tırırında olduğu düşüncesiyle yine mutluydu ve bana güveniyordu. Sonunda mahkeme günü gelip çattı. Mahkemede nefesler tutulmuştu. Davanın

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

seyri Mehmet Bey'den yana olumlu gider gibi başladı. Bir anda hâkim bulduğum belgeleri birer birer mafya Mehmet'in önüne koydu. Söyleyecek bir şeyim olmadığını belirttim. Karşı taraf bir de tehdit edildiğini belirten bir dinleme kaydını sundu. Kaydı dinleyen mafya Mehmet, beyninden vurulmuşa dönmüştü. Artık yapacak bir şey yoktu. Savcılık Selim Bey'e kurduğu kumpasın delillerini de hâkime sunmuştu. Hâkim, davanın birleştirilmesine karar vermişti. Yarım saat sonra karar açıklanmıştı. Mafya Mehmet, 10 yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. İntikam elbette soğuk yenen bir yemektir. Kazanmıştım. Bu intikam asla birisine gereksiz yere duyulan düşmanlık değildi. Adaletin Türkiye Cumhuriyeti devletimizin mahkemelerinin verdiği hukuk zaferlerindendi.

İntikamımı bir şekilde almıştım. Adalet yerini bulduğu için mutluydum. Adliye koridorundan geçerek merdivenleri indim. Mafya Mehmet'in kelepçe takılarak jandarma arabasına/rink arasına alındığını gördüm. Dişler sıkılı, surat turşulu idi ama son kızgınlık fayda etmiyordu. Yaklaştım:

- İnşallah, iyiliğin ve adaletin önemini anlarsınız. Düşünmek için çok fırsatınız olacak, dedim ve gururla yürüyüp adliyeyi terk ettim. Eve geldiğimde güneş sönmeğe üzereydi. Akşamın kızılığı Beykoz surlarına inerken, meyve suyumu elime alıp bağ evinde beni onore eden avukat arkadaşımı aradım. Tebrik sesleri içerisinde içimdeki huzurla kendimi kanepeye bıraktım. Artık adalet ve hukuk savaşı yeni bir aşamaya gelmişti.

Yıllar yılları kovaladı. Bir gün Bakırköy Ruh ve Sinir hastalıkları hastanesine bir dava dosyası için gittim. Koridoru dolaşırken şaşırıp kaldım. Mafya Mehmet, elleri bağlı iki hizmetli arasında gidiyordu. Akıl sağlığı iyi değildi, tedavi görüyordu. Üzüldüm elbette, ama ben görevimi yapmıştım. Kendisi ise kötülük yolunu seçerek hayatını karartmıştı. Eve dönüp yeniden Beykoz surlarına baktım. İyilik denize doğru bir martı kanadında sörf yapıyordu.

“3 MART”

Narin Döndü KARATAŞ-10/A

Yüreğinde henüz çözemediği, ancak anlamlandırmaya başladığı bir duyguyla uyandı. Lise son sınıftaydı Asena. Dünyalar güzeli 17 yaşında 170 boylarında uzun saçlı bir kız vardı. Ailesi bir terör saldırısında tamamı öldüğü için kendisi yetimhanede kalıyordu. Anne, baba ve iki kardeşinin gözleri önünde katledilmesini daha dün gibi hatırlıyordu. Hatırladıkça içindeki intikam hissi büyüyordu. Yalvarışları kâr etmemiş, vatan hainleri o zavallı insanları köylerine düzenledikleri baskında tamamen yok etmişlerdi. Kendisi ise bir gafletten yararlanıp, köyün ortasındaki su kuyusuna atlayıp duvara tutunarak ayakta kalabilmişti. Sabah gelen askerler onu bitkin hâlde bulup çıkarmış gözlerini önce hastanede sonra ise yetimhanede açmıştı.

Asena, asker olmaya karar verirken geçmişinin kendisine miras bıraktığı acı gerçeklerin etkisindeydi. Yetimhane, Amasya’da Yeşilirmak kıyısında Valilik binasının 400 metre ilerisinde su kıyısında şirin bir binadaydı. Odasının suya bakmasını özellikle istemişti. Gece olunca askeri helikopterlerin Tokat’a doğru havalanmasını seyreder, onlara el sallardı. Sonrasında içinden bir gün sizlerden birine pilot olacağım ve hainlerin kâbusu olacağım diye geçirirdi. Yetimhanede kendisiyle birlikte 24 çocuk vardı. Yetimhane müdiresi Ayşenur Hanım, o kadar iyi bir inşadı ki çocuklara annelerini aratmıyordu. İdari işleri yapan bir memur, bir güvenlik görevlisi, iki adet de temizlik görevlisi vardı. Ayrıca bir psikolog ve sosyolog da haftanın üç günü gelerek çocukların hâlleri ile ilgilenmekteydi. Yemekler on numaraydı.

Odasında canından çok sevdiği, ailem dediği 5 arkadaşı vardı. Ecrin, Zeynep, İnci, Özlem ve Gözde Nur. Arkadaşları da Asena’nın ideallerini taşıyordu. Her biri asker olmak için kollarını sıvamışlardı. Sonunda beklenen gün gelip çatmıştı. MSÜ, sınavına gireceklerdi. Sınav “3 Mart”ta idi. Bu gün, aynı zamanda Asena'nın doğum günüydü. Arkadaşları, bir plan yaparak sınav sonrası Asena’nın doğum gününü kutlamak için anlaşmışlardı. Farklı okullarda başarı dilekleriyle girilen sınav sonrası Amasya Şehzadeler Parkı’nda buluştular. Lisede erkek arkadaşları Samet ve Buğra da yanlarındaydı. Ekibin başı Samet’ti. Samet herkesten önce çıkıp bir kafeden Asena’nın çok sevdiği çikolatalı sünger kekten almıştı. Buğra ise iki katlı üzerinde helikopter görseli olan ve “Dişi Kurdun Doğuşunun Yüz Yılı” yazan büyük bir pasta yaptırmıştı. Kızlar ise “Büyük Askere Selam Olsun” notu iliştirilen bir buket çiçek almışlardı. Büyük gün başlıyordu. Herkesin gözlerinde iyi geçen sınavdan sonraki sevincin kıvılcımları çakıyordu. Hatta birbirlerine “Nebati sevgisi gözlerimizde” diye espri yapıyorlardı.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Sınavları çok iyi geçmişti. Birbirlerine sarılıp kutlama yaptılar. Sonra Zeynep, elleriyle Asena'nın gözlerini kapattı. Asena şaşırıyor ancak sonunda bir sürpriz olduğunu bildiği için sabırla bekledi. On beş dakika sonra Zeynep, Asena'nın gözlerini açtı. Bir de ne görsün? Asena'nın gözleri karşısındaki Şehzade Cafe'nin önünde kurulmuş enfes doğum günü masasına takılıp kalmıştı. Sevinçle birlikte gözlerinden yaşlar boşandı. Yine birbirlerine sarıldılar. Bir anda omuzlardaydı. Zeynep ve Ecrin Asena'yı omuzlarına kaldırmışlar, Samet ve Buğra'nın ellerinde "İYİ Kİ DOĞDUN KOMUTANIM" yazılı Türk bayraklı bir afiş vardı. Hep birlikte tekrar aynı sloganı atarak bağırdılar. Asena çok duygulanmıştı ama omuzlardan indikten sonra doğum günü için hazırlanan masanın köşesine ilişip kafasını eğip ağlamaya başladı. Arkadaşlarının da yüzlerindeki gülümseme solmuştu. İlk Buğra söze girdi:

- Neden Asena, ne oldu!, diye endişeyle bağırdı. Asena kendini hafif topladıktan sonra:
- Bugün reşit oldum. Yasal olarak 18 yaşına girdiğim için bir hafta içerisinde yetimhaneden ayrılmak zorundayım. Nerede kalacağım?

Gözleri yeniden yere eğilmiş ve yaşlar boşanmıştı. Özlem ve Gözde Nur –arkadaşları derslerde hep geride kaldıkları için onlara "Geri Hizmet" derlerdi- yaklaşıp teselli ettiler. Gözde Nur:

- Düşündüğün şeye bak!, diye heyecanla silkeledi. Benim evlatlık geldiğim annem ve babamın bir bağ evi var. Taşova'da bulunuyor. Anahtarı bende. Annem ve babam zaten dünyanın iyilik melekleri.

Etraflarında bir tur döndükten sonra ekledi:

- Evi olmayanlar için burası "Kurtuluş ve Barınma Yurdu" olacak arkadaşlar. Hem de bedava!

Asena, sözleri duyunca Gözde Nur'a sıkıca sarıldı. Gözyaşları gülümseyen yüzünden hâlâ akıyordu. Güzel bir gün geçirdiler. Palanlarını konuştular. Sınav açıklandıktan sonra tercih yapacaklar, sonrasında Milli Savunma Üniversitesi'nin yurdunda güzel, emin bir hayata açılacaklardı.

Akşama kadar sokaklarda koşup eğlenen gençler, saat 10.00'da Asena ve arkadaşlarının yetimhaneye bırakılması ile ayrılırlar. Asena hemen eşyalarını toplarlar ve yatar. Sabah Gözde Nur, Asena'yı alıp dediği bağ evine getirir. Taşova'ya yarım saatlik mesafede orman içinde âdeta bir "Kartal Yuvası" dır. İki katlı, kameralarla korunan büyük bir hobi bahçesi olan devasa bir yerdir. Buraya o gün yerleşirler.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Asena'nın ve Gözde Nur'un günleri bu bağ evinde hızla geçmektedir. Mutludurlar. Ara sıra Buğra ve Samet kendilerini ziyarete gelip odun kırmakta, gıda vs. malzemeler getirmektedir. Onlar geldiğinde daha lisedeyken aldıkları telsizlerle iletişime geçerek kapıyı açmakta, askerlik mesleğine daha şimdiden adapte olmaktadır.

Bir gün Ecrin, Zeynep ve Özlem de çıkagelirler. Sınav açıklanmıştır. Sevinçle birlikte burukluk da hâkim olmuştur. Çünkü arkadaşları Özlem kazanamamıştır. Diğerlerinin atamamı artık askerdir. Kararlıdır. Mülakatı da vereceklerdir. Zaten Çocuk Esirgeme Kurumu üyesi olduklarından öncelik hakları da bulunmaktadır. Bağ evinde de o gece bir kutlama yaparlar. Sevinç seli evin her tarafını kaplamıştır. Askeri kıyafetler giyip birbirlerine selam durmakta, bazen de "EMRET KOMUTANIM" diye birbirlerine tekmil vermektedirler. Gurur, güven ve azim vücutlarında âdeta siper yapmıştır. Bu pırıl pırıl gençler ülkenin geleceğini devralmada, askerlik mesleğinin onurunu taşımada müthiş bir inanç taşımaktadırlar.

Arkadaşları gitmiş, Özlem kalmıştır yanlarında. Kahvaltıyı hazırlayan Özlem, bir borazan alıp onları uyandırınca onlar da;

"Eyvah, düşman askerleri!, diye bağırarak askercilik oyunu ile yataktan fırlamışlardı. Güzel bir kahvaltı sonrası Özlem, sınav sonucunu kendilerine göstermişti. Hacettepe Üniversitesi Gazetecilik bölümünü kazanmıştı. Bunu duyunca Özlem'i kutladılar ve "Sayın Savaş Muhabiri" diye seslenmeye başladılar. Özlem, memnundu. Anakara da olsa da yüreği yanlarında olacaktı. Zaman geçiyordu.

Evin kapısı çalınca telsizlere sarıldılar ama telsizlerden ses yoktu. Kameraya baktıklarında kasketli bir adamın yaklaştığını gördüler. Asena, kurusıkı tabancasını eline aldı. Diafona basan adam:

- Asena ve Özlem Hanım içerdeler mi, diye seslendi!

Özlem, askeri ifadelerle:

-Beyefendi, kendinizi tanıtın yoksa güvenlik protokolünü devreye sokacağız. Yalnız kendinizi tam olarak kimliğinizi göstererek tanıtın, diye hızla bağırdı!

Adam, elindeki zarfı görüntülü diafona tuttu. Üzerinde MSÜ sınav sonuç zarfı yazıyordu. Onu indirerek kimliğini de diafona gösterdi. Kimlikte "Buğra Türkoğlu" yazıyordu. Kızlar, hep bir ağızdan "EMRET KOMUTANIM" diye bağırıp birbirlerine sarıldılar. Buğra içeri girdiğinde tüm arkadaşların MSÜ mülakatından geçtiğini ve yarın sabah Ankara'ya gideceklerini belirtince sevinç âdeta katmerlenmişti. Yarını iple çekmeye başladılar. Evin bahçesinde müzik eşliğinde nefes bir tava yapıp yediler, eğlendiler. Yemeğe

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

diğer arkadaşları da katılmıştı. Artık, onlar şerefli ordunun bir üyesi idiler. Vatanları için mücadele edeceklerdi.

Asena ve arkadaşları saat 08.30 civarında Harp Okulu'nun Yeşilköy'deki devasa yerleşkesine geldiler. Asker selamı ile içeri girdiler. Başlarındaki Cemal Albay, ne yapacaklarını, yatakhaneleri, eğitim yerlerini vs. her şeyi tanıtıyordu. Bir hafta sonra eğitime başladılar. Çok sıkı bir pilot eğitimi onları bekliyordu. Yıllar geçtikçe Asena daha da hırslanmıştı. Arkadaşları arasında "Dişi Kurt ya da Halide" adıyla anılır olmuştu. Halide Edip Adıvar'ın "Dişi Kurdun Rüyaları" adlı hikâye kitabından ve Kurtuluş Savaşı ve vatan sevgisi duyguları içerisinde bu adı almıştı. Mutluydu. Okulun en takdir edilen öğrencisi olmuştu. Beş yılın sonunda artık helikopterden el sallıyordu. Kahraman bir savaş pilotu olmuş, Hakkari Dağ Komando Tugayı'na teğmen rütbesiyle atanmıştı. Arkadaşları da Buğra hariç kendisiyle birlikteydi. Buğra ise Tunceli'ye görevlendirilmişti. Ama operasyonlarda yanlarında olacaktı.

Asena, İstanbul'da en verimli yıllarını yaşadı. Arkadaşlarıyla sürekli birbirlerine destek oluyorlardı. Bu dayanışma komutanlarını çok sevindiriyor ve gururlandırıyor. Bu gurular Hakkari'nin sarp geçitlerini tuttu. Terör vardı ve kendisi hayata tutunmanın ne olduğunu çok iyi biliyordu. 28 yaşında arkasında bırakacağı bir ailesi olmadığı için bordo bereli eğitimine katılmıştı. Orada bir yıl eğitim almış yine bir 3 Mart sabahı arkadaşlarının bu kez dört katlı ve aynı sloganla süsledikleri pastayı keserek okulu birincilikle bitirmişti. Pilotu, ancak çatışma bölgelerinde sızma eğitimleri de almıştı. Çok iyi silah kullanıyordu. Nişancılıkta ütüne yoktu.

Bu duygularla görev yerine ulaştı. Arkadaşlarıyla birliklerinde görevlerine başladılar. Emir geldiğinde helikoptere atıyorlardı. Ecrin dışında diğer arkadaşları paraşüt eğitiminde uzmanlaşmışlardı. Henüz onlar uçak verilmemişti. Helikopteri Asena ve Buğra pilot olarak kullanacaktı. Bir gün tugay komutanı tarafından çağrıldılar. Ses geçirmez odada vakur bir ses tonuyla yapılan sunumda kendilerini önemli bir görev bekliyordu. Görevleri Kuzey Irak içlerine ekip olarak sızmak teröristlerin geçiş yollarına döşedikleri patlayıcıları patlatarak askerlerimizin operasyonlarını kolaylaştırmaktı. Özellikle Samet, patlayıcılar konusunda uzmandı. Yanlarına bordo bereli 4 kişi daha verilmişti.

Asena, büyük bir gururla helikoptere geçti. Gelen işaretle birlikte havalandılar. Kadim Hakkari dağları üzerinden hainlere meydan okuyacağı intikam gününün geldiğini bilerek gururla kullanıyordu helikopteri Dağlar her şeyi içinde barındırıyordu. Diğer arkadaşları da birbirlerine şans diliyorlardı. Helallik dahi dilenmişti.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

“Söz konusu vatanda, gerisi ayrıntı”ydı. Helikopter, yüksek dağ doruklarından güvenlik endişesi nedeniyle bazen alçalarak bazen de yükselerek gidiyordu. Belirli alanlarda mağara gördüğünde ise Asena düğmeye basıyor ve bombayı bırakıyordu. Bir toz bulutu göğü kaplıyordu. Yaklaşık 1 saat sonra denilen yere ulaşmışlardı. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Her yer sakindi. Hani ölüm sessizliği derler ya öyle. Asena, endişelendi ama anne ve babası ile kardeşinin intikamı vardı. O intikamı alamdan dönme niyeti yoktu. Elbette bu da vatan göreviydi. Bugüne ulaşmışsa onlar sayesindeydi. Bu düşüncelerle sarp bir dağ yamacına üs bölgesi yapılan bölgeye iniş yaptı. Ortam sakindi. Buğra da ikinci helikopteri az ileride başka bir alan indirmeyi başarmıştı. Karşıda Irak şehirleri bütün çıplaklığı ile görünüyordu.

Helikopterden gruplar hâlinde inmeye başladılar. Biraz ilerledikten sonra bir anda bombalar patladı. Kendilerine pusu kurulmuştu. Terör örgütü üyeleri helikopterden haberdar olmuşlardı. İçlerinde bir köstebek vardı. Arkadaşlarına baktı. Asla bunu yapamayacaklarını biliyordu. Yanlarına verilen 4 kişiden şüphelendi ama onlar da iç güvenlik merkezinden değildi. Sonradan öğrendi nedenini. İç güvenlik merkezinden bir hain helikopterin koordinatlarını örgüt üyelerine bildirmişti. Tutuklanıp cezalandırılmıştı ama geçmişte güzel anılar biriktirdiği arkadaşlarının hayatına mal olmuştu. Toparlandığında elbette elbette onun hesabını da o hainden soracaktı.

Ortalık toz dumandı. Arkadaşlarından Buğra ile Ecrin’in havaya uçarak yere düştüklerini gördü. Buğra, özel görevle Tunceli’den gelmişti. Müthiş bir bordro bereliydi. Ama ömrü yetmemişti. O da şehitler arasındaydı. Hainler karşı yamaçlardan saldırmaya devam ediyorlardı. Korunaksızdı. O yüzden hızla sürüne sürüne zikzaklar çizerek kayalık alana ulaştı. Yanında getirdikleri 4 arkadaşın da cansız bedeni ileride bekliyordu. Gözyaşlarını tutamıyor, hırslanıyor ama elinden bir şeyler gelmiyordu:

- Allah’ım, diye bağırdı!

Çılgınları yankı yapıp dönüyordu. Hepsi farklı yerlere dağılmıştır. Artık anlar ki arkadaşları yoktur. Yalnız gözleri Buğra’nın kullandığı helikoptere takılır. Yürüyüş mesafesinde koşsa 4 dakikada yetişebilirdi. Orayı gözüne kestirdi. Hızla yerinden çıktı. Yağmur gibi mermiler geliyordu üstüne. Çelik yeleğine bile kan bulaşmıştı. Yaralandığını anlamıştı. İçindeki intikam ateşi ve vatan sevgisiyle kendini helikoptere attı. Hemen çalıştırdı. Böyle durumlar için de eğitilmişlerdi. Saldırıya uğradıklarını telsizden bildirdi ama sesi gitmedi. Cihaz arızalanmıştı. Helikopteri yeteri kadar havalandırdıktan sonra hainlerin inlerine doğru sürdü. Gördüğü kaya diplerine bombayı bırakıyordu. Bazen de otomatiğe alıp mitralyözün başına geçiyor mermi yağırdırıyordu. Tahminlerine göre 30 kadar haini haklamıştı.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Ama daha çok olduklarını biliyordu. Helikopteri çatışma alanının köşesinden dağlara doğru sürdürdü. Hainler gittiğini anlayıp inlerinden çıkmışlardı. Bir anda geri dönüp tekrar bomba yağdırdı. Sanki bir Amerikan filmiydi ama gerçektir. Dişi Kurt, yarım saatte tüm alanı temizlemişti. Helikopteri hırsıyla tekrar yere indirdi. Helikopter de yara almıştı. İndirdiği gibi koşarak uzaklaştı. Helikopter büyük bir gürültüyle patlamıştı. Arkasına baktı, gözleri yaşlı ağır aksak ilerleyerek arkadaşlarının yanına ulaştı.

Arkadaşları onun kadar şanslı değildir. Gece olmuştur. Asena pusuya düştüğü Zeynep Ecrin ve Samet'in cansız bedeni karşısında şok olmuştur. Peki Buğra neredeydi acaba diğer arkadaşları yaşıyor muydu? Onları meydanda bulamamıştı. Nefes alan tek arkadaşının yanına gider, o da İnci'dir. Asena ağlayarak:

- İnci, beni bırakma! Ailem gitti. Arkadaşlarım gitti zor günümde siz yanımdaydınız. Bugün siz yoksanız ben ne yaparım, diyerek gözyaşlarını engel olamadı.

İnci, zar zor konuşuyordu. Asena ağlama biz hep yanımdayız, dedi ancak gülümsemesi yarım kalmıştı ve son nefesini verdi.

Asena, arkadaşlarının cenazelerini yan yana dizdikten sonra dua etti. Kendisinin dayanacak gücü kalmamıştı. Tekrar telsiz cihazına uzandı. Kan kolundan akmaya devam ediyordu. Telsize uzandığında yere düştü. Can havliyle karşısında silahını kendisine doğrultan bir terörist gördü. Bu terörist 10 yaşında iken köylerini basıp ailesini yok edenlerdendi. Bunu hatırlamıştı. Gözlerine dolan intikam ateşiyle bacağındaki silahı bir anda çekip boşalttı. Terörist bağırıp yere yığılmıştı. Vücudu mermilerden fark edilmez olmuştu. Asena, yaklaşık bir şarjör daha boşalttı bedenine. Bu kez mutluluktan ağlıyordu. İntikamını almıştı, Allah bu günü kendisine nasip etmişti. Tam 12 şehit vermişlerdi. Tekrar ağlamaya başladı.

Kendisini toparladığında yeniden telsizi hatırladı. Allah yardım ediyordu. Hemen anons geçti:

- Dişi Kurt, Kartal'ı arıyor.

Karşıdan gelen ses kendisine yaşam ümidi verdi. Cemal Albaydı karşıdaki ses. Durumu ve kaldıkları yerin koordinatlarını verdi. Yaralı olduğunu belirtti. Helikopter yakındı.

Asena'nın gözünü kim bürünmüştür. Bir arkadaşı kayıptır. Yarasını sağlam sardıktan sonra yeniden kayalıklara doğru koşar. Bir inleme sesi duyar. Baktığında Rüzgâr adlı özel tim komutanı olduğunu anlar. 4 kişiden kurtulan odur. Rüzgâr, çok kan kaybetmiştir. Sırtına alarak meydanda güvenli alana taşır. Konuşmamasını söyler. O sırada gökten gelen bir ses

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

duyar. Helikopter yetiştir. Cemal Albayın olduğu helikopter meydana inerken İHA’larda karşı yamaçları bombalamaktadır. Rüzgâr’ı sırtına alıp helikoptere götürür. Tüm gücü tükenmiştir. Cemal Albay’ın kollarına yığılır. Yarım saat sonra hastanededir. Hayati tehlikeleri yoktur. Rüzgâr komutan, göğsünden yara almıştır. Operasyon başarılıdır.

Bir hafta sonra Asena ve Rüzgâr birliklerinde yeniden yan yanadır. Cemal Albay, kendilerine 1 aylık izin vermiştir. Edirnekapı Şehitliği’ne giderek arkadaşlarının mezarını ziyaret ederler. İntikamını almıştır ama bedel ödemiştir. Bu bedeli ömrü boyunca unutamayacak vefa duygusu içerisinde yaşayacaktır.

Bir yıl sonra başarılı bir dizi operasyondan vatan savunmasında gösterdiği kararlı duruştan sonra İzmir’e atanır. Cumhuriyet Meydanı’nda gezerken bir el omzundan yakalar. Dönüp tam bir yumruk atacağı sırada gözleri Rüzgâr’a ilişir. O da Çiğili’ye atanmıştır. Birlikte güzel günler geçirirler. İki ay sonra üste evlenirler. Babaları ve anneleri olmadığı için nikâh şahitliğini tugay komutanları Cemal Albay yapar. Cemal Albay da İzmir’e atanmıştır. Güneydoğu görevi bitmiştir artık ama elbette görev verildiğinde seve seve gidecektir Asena. Aradan yıllar geçer. Rüzgârla evliliklerinden iki çocukları olur. Her 3 Mart sabahı şehit olan arkadaşlarının şehitlerdeki mezarlarını ziyaret ederek vefa duygusunu gösterirken, artık o başarılı bir subaydır pilot olup ülkesine hizmet etmektedir. Doğum gününü kutlayamamaktadır, ancak her 3 Mart’ta yeniden doğmaktadır. Artık Ecrin, Ecrin Mart adıyla; Buğra ise Buğra Mart adıyla çocuklarının isminde yaşayacaktır. Bu çocuklar da o kahramanalar gibi vatanına hizmet edecektir. Ve şanlı Bayrağımız, dalgalanmaya devam edecektir.

BİR TREN YOLCULUĞUNDAN GERİYE KALANLAR

Narin CEBE-10/A

Yarı uykulu uyandım. TRT Türkü radyosundaki Kara Tren türküsü kulaklarımı tırmalıyordu:

Gözüm yolda gönlüm darda

Ya kendin gel yada haber yolla

Gözüm yolda gönlüm darda

Ya kendin gel yada haber yolla

Duyarım yazmışsın iki satır mektup

Vermişsin trene halini unutup

Duyarım yazmışsın iki satır mektup

Vermişsin trene halini unutup

Hafif bir hüznün uykuyu mahmurluğuma karışırken fark ettim. Bugün tatile gidecektik. Her gidiş bir geri dönüşü de içinde sakladığı gibi bizim hikâyemiz de bir Kara Tren'e yüklenmiş gidiyordu. Bir cuma sabahıydı. Malatya Tren Garı'ndan üç kişilik bilet almıştık. İstikametimiz Mersin Susanoğlu idi. Temmuz sıcaklığının asfaltları bile erittiği bir sıcaklık baskını içerisinde idik. Annem, hafifçe oda kapısını araladı. Tiz bir sesle:

- Kalk kızım, kuşlar bile yuvalarından uçtu! Sen hâlâ uykulu gözlerle yastığına kucaklıyorsun. Haydi çabuk! Yolcu yolunda gerek.

Hâlâ, Kara Tren türküsü kulaklarımda idi ama heyecanla irkildim. Tatil beklemezdi. Ellerimi asker selamı ile kaldırıp:

- Emredersin sultan hanım, diye muzipçe gülümseyerek annemin karşısına dikildim!

Annem:

- Deli kız, diyerek bana sarıldı! Tüm sevgisi türkünün yüreğimdeki ezgisi gibi vücudumun her yerini kapladı.

Mutluluklarımız tam zirvede iken bir tıkırtı ile geriye döndük. Karşımda geceliği içerisinde istasyon şefi babam duruyordu. Tüm heybetiyle ve alçakgönüllülüğü ile karşımızdaydı. Annemle ona bakıp bakıp gülmeye başladık. Buna anlam veremeyen babam:

- Ne oluyor, diye ses yükselterek karşılık verdi!

Bir an sessizlikten sonra annem,;

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

- Ters mi kalktın bey, diye gülerek cevap verdi!

Babam yine anlam veremedi. Annem fazla bekletmeyi uygun bulmadığını göstermek için olsa gerek:

- Geceliğini ters giymen karşısında gülmekten başka ne yapabiliriz, diye açıklama yaparak durumu açıklamış oldu!

Babam, mahcup şekilde biraz durakladı ancak hemen odasına koştu. Sanki tren yoluna izinsiz çıkan bir yolcunun uyarılarak hayatının kurtarılması misali tabana kuvvet kaybolmuştu. Babam Malatya Gar Müdürlüğü istasyon şefiydi. 25 yıl olmuştu. Koca çınar liseyi bitirmemi sağlamış, emekliliği için üniversiteye girip hayatımı elime alacağım günleri beklemekteydi. Annem Ankara Hacettepe Halka İlişkiler bölümü mezunuydu. Trenle ekonomi sınıfından seyahat ederken babamla karşılaşmışlar ve muhabbetleri evlilikle sonuçlanmıştı. Evimiz Şeyh Bayram Mahallesi'ndeydi. Gara yakın olduğu için babam tercih etmişti. Günlerimiz kendi yağımızla bir tık daha fazla kavrulduğumuz günlerin getirdiği ile geçip gidiyordu.

Elimi yüzümü yıkadım. Üstümü giyindim. O kadar heyecanlandım ki eşyalarımı valize koymada zorlandım. Zor olsa da sonunda eksiksiz olarak hazırlanıp aşağıya inmişim ve valizlerimi kapıya bırakmışım. Sonra evimizin sultanı annem valizini alarak gelmişti. Büyüleyiciydi. Üzerinde düğüne gider misali mavi atlas renginde bir abiye vardı. Saçlarını kırmızı bir toka ile abiye rengine uyumlu olarak toplamıştı. Benim üzerimde de en sevdiğim mavi kot pantolon ve lila renkli süveter vardı. Annem, ban doğru bir hamle yaparak kuvvetli kollarıyla beni sardı:

- Ne kadar güzelsin, dedi ev ağladı!

Bunu gördüğümde hüznümlendim. Annem büyüdüğüm ve bir gün gelin olup gideceğim için elbette üzülüyordu. Ama hayat böyleydi. Bir gün mutlaka kaderime gidecektim. Ama annem ve babam benim için değerliydi. Hemen sarılıp teselli ettim:

- Uzak gitmem sultanım, endişelenme. Seslendiğinde bir adım yakınında ve kalbinde olacağım, dedim.

Duygusallıklar dinmiş, babam da aşağıya kapıya inmişti. Üzerinde her zaman giydiği lacivert bir takım elbise vardı. Annem daha spor giyinmesini söylemesine rağmen babam kabul etmemişti. O, ağır abiye. Genç görünmeyi laubalilik olarak algıladı. Kişi, kalıbının adamı olmalıydı. Her yaşın kendine göre güzellikleri vardı. Valizini bırakıp, ikimize sarıldı. Sonra, bizi balkona doğru sürükledi. Gözlerimizi kapatmamızı istemişti. Beş dakika sonra

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

“Açın” diye bağırdı. Gözlerimizi açtığımızda karşımızda enfes bir kahvaltı masası duruyordu. Canım babam, sonunda kahvaltı hazırlamayı da ihmal etmemişti. Sanki kuş sütü eksikti. Hepsi doğal bahçemizdendi. Evimiz iki katlı müstakil bahçeli bir evdi. Önünde boş zamanlarımızda eğlendiğimiz bahçemiz vardı. Her türlü yaz sebze ve meyvesini bahçeye ekmişti babam. Annem çalışmadığı için emektar bir kadın olarak bahçeyi de çekip çeviriyordu.

Kahvaltımızı yaptık. Üniversite sınavından, hayallerimizden bahsettik. Vakit atam olunca tekrar hazırlıkları gözden geçirdik. Arabamız kapıda hazır. Valizleri arabaya götürdük. Biraz sonra yerleşmiştik. Temelli Caddesi 6 Şubat depremlerinin izini taşıyordu. Geçerken henüz yıkılmamış ya da yıkılmayı bekleyen binaların silueti bizleri hüzünlendiriyordu. Hayat devam ediyordu. Hayata tutunmak da gerekiyordu. Bu duygularla gara ulaştık. Tren kalkmak üzereydi. İki genç koşarak gelip valizlerimizi aldı. İstasyon şefi babam her şeyi ayarlamıştı. Valizlerimiz bizim için ayarlanan özel kompartımana yerleştirilirken babam da makinistin yanına giderek bilgi alıyordu. Tren, Güney Ekspresi olarak Adana’ya kadar gidecek oradan da aktarma yapacaktık.

Yarım saat sonra yola çıktık. Tren ağır aksak gidiyordu. Gölbaşında göl kenarında piknik yapan insanların kaynaşmaları, Narlı İstasyonunda dondurma yiyen çocukların birbirleriyle didişmeleri, karşı dağlarda keçi otlatan çobanların sürülerine verdikleri istikamet vs. çeşitli manzaraları takip ederek ilerledik. Karşıda Amanos Dağları’nın bakir ağaçları bizleri selamlıyordu. Cennet yurdumuzda doğaya sahip çıkmak, gelecek nesle armağan etmek elbette çok önemliydi.

Sonunda Toprakkale İstasyonu’na geldik. Babam eskiden trenin burada kafa değiştirdiğini şimdi ise yapılan düzenlemelerle buna gerek kalmadığı belirtti. Yol boyunca annem kitap okudu. Babam da. Ara sıra sosyal medyaya da giren babam, beni sık sık gözleriyle göz hapsine alıyordu. Anlıyordum ki benim de okuyup okumadığımı takip ediyordu. Aslında beni uyarmasına gerek kalmıyordu. Elimde Adam Fawer’in şaheseri olan OLASILIKSIZ adlı polisiye romanı vardı. Sürükleyici olduğu için bir çırpıda ilerliyordu. Sık sık farklı konularda kitap okuyordum, kendimi geliştireliyordum. Sorumlu birey olmam, ailemin emeklerini boşa çıkarmamam gerekiyordu. Bu benim hem insani hem de evlat sorumluluğumdu.

Kitabın insanı kuşatıp aldığı atmosfer bir süre sonra gözlerimin uykuya yenik düşmesiyle teneffüse çıkmış oldu. Uykum gelmişti. Annem ev babam da uyuyordu. Güzel bir rüya görüyordum. Rüyamda Denizler Kralı Poseidon, içine düştüğümüz geminin su alması ve

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

batması üzerine elindeki yaba ile gelmiş ve suları titretip dağıtarak bizi kurtarmıştı. Sonrasında düş sona ermişti. Mutlu sonların hayatımıza yön verdiği karelerin artması elbette önemliydi. Bu değerliydi.

Gözlerimi aralayınca annemin bana doğru hızla geldiğini gördüm. Henüz uykunun tesirindeydim. Annemin beni sevgiyle kucaklamak istediği kanısına varmıştım ama tam tersi olduğunu anlayacaktım. Büyük bir çarpma ve sarsıntı sonucu herkes uyanmıştı. Aynı zamanda deprem Tanrısı olan Poseidon'un oluşturduğu titreme ve sarsıntının benzeri bir savrulma ile uyanmıştık. Tren kompartımanları gıcırıyor, bir kısmının hafif yan yattığı görülüyordu. Herkes trenden inmişti. Açıkçası çok korkmuştum, herkes de bu korkuyla sağa sola kaçışıyordu. Bir süre geliş gidişlerden kaynaklı bağışmalar devam etti. Annemle açık alan geldik. Yaralıları vardı ancak çok şükür ölüm yoktu. Trenin az ilerdeki tünele sağlandığı ve toprak kayması ile üzerinin örtüldüğü görülüyordu.

Bir süre sonra babam geldi. Trenin toprak kayması sonucu kaza yaptığını, makinist dâhil herkesin kurtulduğunu, içeride sadece engelli bir vatandaşın kaldığını hayati tehlikesinin olmadığını belirtti. İnsanlar açık alanda ateş yakıp çevresinde birikmişlerdi. Yol kayalık olduğu için yardımın gelmesi yarım saat gecikecekti. Bekleyişlerimiz uzun sürdükçe endişelerimiz de artıyordu. Az ileride benim gibi korkan bir kız gördüm ve yanına gittim. İsmi sordum. "Ela" diye cevap verdi. Ela da benim gibi son sınıf lise öğrencisi idi. Çilesiz Mahallesi'nde oturuyorlardı. Babası okul müdürü idi. Telefonlarımızı da aldık. Bundan sonra konuşacak iletişim hâlinde olacaktık.

Soğuk iliklerimize işliyordu. Bir süre ayaza ve soğuğa durduktan sonra siren sesleri çalmaya başladı. Babam da koşarak geliyordu. AFAD, JANDARMA ve 112 yazan ambulanslar alanı doldurmuştu. İleride açık alanı görevliler boşaltmıştı. Alan inen helikopter bir hamile kadını alıp uzaklaştı. Sonra itfaiye erleri hızla trenin ön kısmına giriş yaparak sedye içerisinde engelli vatandaşları çıkardılar. Ekiplerin hızlı ve organize çalışmaları gurur vericiydi. İçimizi ısıtan bir duygu olmuştu. Engelli vatandaş ambulansla hastaneye kaldırılmıştı. Hayati tehlikesinin olmadığını öğrendik. Yirmi dakika sonra biz de görevlilerin izin vermesiyle gelen otobüslere bindik. Şehir merkezine doğru yol aldık. Artık tehlike sona ermişti. AFAD Osmaniye depolarında bizlere sıcak yemek ikramı yapmışlardı. Battaniye de dağıtılmıştı.

Ertesi gün başka bir araçla Adanaya, Oradan da Mersin'e ulaştık. Deniz, Poseidon'a küsmüş gibi saf, sakin ve biteviye hâliyle ilerliyordu. Bu durum da bence iyiydi. Deprem ve kaza sarsıntısı artık olumsuzluğun zirvesi olmuştu. Sarsılmak istemiyordum. Bu duygularla otele ulaştık. İlk gün sadece odamızda sohbetle geçirdik. Kazanın etkisi hâlâ devam ediyordu.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

İkinci gün şehri dolaşmaya çıktık. Deniz, o kadar güzeldi ki. Esnaflar, insan dolan caddelerde dükkânlarını açmış her türlü geçim faaliyetleri yoğun devam ediyordu. Otel, nispeten sakindi.

Bir hafta kadar otelde kaldık. Havuzda yüzüyor, ara ara kitap okuyordum. Babam, diğer turistik yerleri araştırıyor, ertesi gün oraları da dolaşıyorduk. Sonunda beklenen gün gelip çatmıştı. Her şey gibi tatil de bitiyordu. Eşyalarımızı arabaya taşıdık. Mersin otoparkında Beydağı'na binip yola koyulduk. Yaklaşık beş saat sonra evimize ulaştık. Akşam olmak üzereydi. Odama geçtim. Radyodan kulağıma yine Kara Tren türküsü ulaşıyordu:

Yara bende derman sende

Ya kendin gel yada bana gel de

Yara bende derman sende

Ya kendin gel yada bana gel de

Duyarım yazmışsın iki satır mektup

Vermişsin trene halini unutup

Duyarım yazmışsın iki satır mektup

Vermişsin trene halini unutup

Kara tren gecikir belki hiç gelmez

Dağlarda salınır da derdimi bilmez

Dumanın savurur halimi görmez

Gam dolar yüreğim gözyaşım dinmez

Türkünün sözleri yeniden yüreğimi dağladı. Gözlerimden yaşlar boşandı. Uyumak istiyordum. Gözlerim uykuya dalarken Allah'a yalvardım. “Ya Rabbi! Rüyalarıma Poseion girmesin. Artık sarsılmak istemiyorum”. Pencereden sızan sokak lambasının loş ışığında uykuya daldım.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

“ANTİK LANET”

Medet Can KAYA-Mezun

Ay ışığı İstanbul'un dar sokaklarını aydınlatırken Mehmet, sessizce ilerliyordu. Nefes alış verişleri sıklaşmıştı. Çünkü indikçe derinlere kan basıncı düşüyordu. Bir kan sulandırıcıyı tünele girmeden almış, cesaretini toplayacak egzersizler yapmıştı. Evinin az ilerisindeki bir spor salonuna giderek günlerce bedenini kuvvetlendirecek aletlerle çalışmıştı. Atletik yapıdaydı. Zaten profesyonel olarak judo eğitmenliği de yapıyordu. Hafta içleri Beykoz semtindeki küçük atölyesine kurduğu ring de öğrencileri çalıştırıyordu. BESYO sınavına girecekler, korunma güdüsü olan kadınlar hatta bazı yaşlılar dahi oraya eğitilmek için geliyorlardı.

Mehmet'in geliri iyiydi. İstanbul Üniversitesi Arkeoloji Bölümünde Arkeoloji okuyordu. Ötelerden beri antik şeylere, ören yerlerine, gizemlere ve efsanelere tutkundu. Yaptığı araştırmalar göre İstanbul'un her yeri hazine doluydu. Bu doğrultuda içindeki merak güdüsüne engel olamayarak dedesinde miras kalan eski bir haritanın peşine düştü. Harita eski yazı ile yazdığı için onun gözünde baya kıymetlenmişti. Gecelerce uykusuz kalarak yazıyı çözmeyi başarmıştı. Bu tabiidir ki kolay olmamıştı. Bunun için Osmanlıca eğitim veren, rika ve sülüs yazıları hususunda eğitim almış İstanbul Üniversitesi Orta Çağ Tarihi profesörü Muhittin Gamyemez'den ders aldı. Derslerde büyük dikkatle notlar alıyor, aldıkları notları eve getirdiği kitaplarda tatbik ediyordu.

Uzun uğraşlardan sonra haritadaki yazıyı ve işaretleri çözmeyi başardı. Bu mutlulukla Beykoz sahiline indi. Eline bir çay alıp geniş bir banka oturdu. Doya doya çayın buğusunu içine çekti. Artık gerisi kolaydı. Yarın işe koyulacaktı. Bu yüzden tedbirli olması gerekiyordu. Çalışmalarını gizlilikle ve titizlikle sürdürdü. Bir deprem çantası gibi arkeolojik bir çıkın hazırladı. İçinde el feneri, giysi, yiyecek malzemeleri ile tansiyon ölçer vardı. Ayrıca spatula, keski gibi aletlerle, kan sulandırıcı ilaçların yanında ağrı kesici ilaç da almıştı. Yine küçük bir ilk yardım çantasını da içine koymuştu. Tünelde saatlerce kalabilir, hayatı tehlikeye girebilirdi. Tüm önlemleri aldığına emin olduktan sonra yola çıktı.

O gece elindeki haritayı loş ışıkta uzun uzadıya inceledi. Camdan uzak çalışıyordu. Haritanın üzerine üç boyutlu görüntüyü büyülten bir projektör asmıştı. Harita İstanbul'un gizli tünellerinde ve unutulmuş köşelerinde saklı olan bir hazineyi işaret ediyordu. Amacı zengin olmak değildi, Paulo Chello'daki *Simyacı* gibi merak güdüsünün ve kalbindeki sesin peşinden gidiyordu. Bu güdüler onu hayata bağlıyordu. İnsanın hayatta bir amacı olmalı diye düşündü.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Bu amaç sayesinde dünyayı daha da güzelleştirebilirdi.

İnsanın asıl hazinesi yüreğindedir. Mehmet, bu düşünceyle hareket ediyordu. Parasal kaygısı yoktu. Zaten hazine bulsa da devlete teslim edecekti. Dedesi Kurtuluş Savaşı gazisiydi ve devlete vefa borcunu göstermek gerekiyordu. Bu topraklar cennet yapılmaya layıktı. Dedesinin anıları ile büyümüştü. Bir anısını hiç unutamıyordu. Dedesi, Osmaniye cephesi Kuva-yı Milliye komutanlığında çarpışmıştı. Yüzbaşı Osman Bey, bir gün gelerek kalede İngilizler 'in olduğunu orayı ele geçirirlerse şehrin kurtarılabilceğini ve ele geçen silahların Batı Cephesi'ne nakledebileceğini söylemişti. Tereddütsüz, dedesi görevi kabul etmişti. Önce kaleyi keşfe çıkmıştı. Keşif sırasında İngilizler 'in bir köpeğin kafasını okşadıklarını ve nöbetçi kulübesine kadar köpeğin gidip ekmek vs. atılan yiyecekleri yediğini tespit etmişti. Sabah 4.00 sularında dedesi şöyle bir karar vermişti. Vatana köpeği kurban edecekti. 10 dakika sonra köpeği kesip dersini yüzmüş, derinin içine insan tene kokmaması için kuyruk yağı sürerek derini içine girmişti. Plan kusursuzdu. Kurt Hüseyin –dedesinin lakabı idi- sabah 5 sularında nöbetçi kulübesine doğru yaklaşır. Köpek zannederek İngilizler yine başını okşar. Sonra kapıya doğru gider. Birkaç askerin ayağına sürünerek şirinlik yapar kendini sevdirebilir. Önüne atılan ekmeği yerken kapı açılır. Fırsat bu fırsattır. Hızla kapıya giden köpek kılığındaki dedesi Kurt Hüseyin içtima yapan İngiliz askerlerinin üzerine birkaç el bombası bırakır. Bir tane de kulübeye atmıştır. Nöbetçiler havaya uçtuktan ve içeride büyük arbede yaşandıktan sonra Osman Yüzbaşı mücahitlerle saldırıya geçer. Artık iş kolaylaşmıştır. Yarım saat içerisinde tüm İngiliz askerleri öldürülmüş ve kale ele geçirilmiştir. Türk bayrağı bugün olduğu gibi kalenin burcuna çekilir. Ertesi gün Osman Bey, Toprakkale'ye gelen trenle ele geçirilen ağır silahları Batı Cephesi'ne nakleder. Mehmet, bu hikâyeyi dinleyince gurur duyar ve tüyleri diken diken olurdu. Ne müthiş cesaretti. Bu cesarettir ki yaşanan bu cennet vatana bugün yurt hâline getirmişti. Dedesi gibi insanlara büyük minnet borcu vardı.

Mehmet, dedesi Kurt Hüseyin'in Gavur Dağı sırtlarına bakan şehitlikteki mezarına her gidişte onun kahramanlık hikâyelerini de hatırlardı. Dedesi ve Kuvvacı mücahitler, bir gün yine Toprakkale Ceyhan istasyonu civarında raylara saman döşeyerek gelen silah yüklü İngiliz treninin etkisiz hâle getirmişler, silahları İsmet Paşa'nın emriyle Batı Cephesi'ne nakletmişlerdi. Bu hikâyeler her biri cesaret yüklü kahramanlık anıları olarak genç nesillere de intikal edecekti.

Haritaya bakarken yine rahmetli dedesini hatırladı Mehmet. Uzun yıllardır bıraktığı bu hazine haritasının gizeminin peşindeydi. Kendisi bunun için sırlarla ilgili kitaplar okumuştur. Erzurumlu İbrahim Hakki'nın Kıyafetnamesini bile okumuştur. Gelen her ipucuyu, davranış

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

şekillerini öğrenmek durumundaydı. Ezoterik denilen gizemli her anlatıyı kaydederek ilerliyordu.

Mehmet, gizemli araştırmalarıyla biraz “antik kehanetlere” de yol açmıştı. Rüyasında hazine avcılarının tıslımlı hazinelere ulaşmak için yaşadıkları doğaüstü unsurlarla da karşılaşır olmuştu. Hatta birkaç kez psikoloğa gittiği de olmuştu. Ama psikolog endişe edecek bir şey olmadığını belirtip daha sakin olmasını önermişti.

Bu duygularla Mehmet, çantasını alıp tarih kokan İstanbul’un Yere Batan Sarnıcına kadar geldi. Sultanahmet’te bir dizi keşif yaptıktan sonra haritanın asıl işaret ettiği Fatih semtine yollandı. Yedikule Zindanları asıl durağı idi. Hisarın güney kapısına ulaştı. Çevredeki polisler antik eserler uzmanı olduğuna dair kimliğini göstermesi işini kolaylaştırdı. Bu kimliği danışman hocasının aracılığı ile Fakülte Yönetiminden almıştı. Kültür Bakanlığı onaylıydı. Kulenin restore edilen arka giriş kısmından çevreyi kollayarak içeri girdi. Haritasını tekrar çıkarıp elindeki fenerin ışığında kontrol etti. Doğru yoldaydı.

Uzun süre ilerledi. Her taraftan dehlizler sanki üzerine geliyordu. Çantasındaki suyla bir miktar kan sulandırıcı ve cesaret hapi aldı. Fenerin ışığının azaldığı yerlerde içine bir korku düştü. Y geri dönemezse. Görevlileri yasal olmasa da atlatmıştı. Vicdanı rahattı elbette ama içindeki kuşku üst sıralardaydı. Kendini toplaması gerektiğini biliyordu. Derinlere indikçe kan basıncı yükseliyordu. Restore edilen ve girişi yasak olmayan yere kadar gitti. Yasak kısımlar işaretlerle belirtilmiş bir bariyer konmuştu. Bariyeri de aştı. Bir karaltı görür gibi oldu. Gizemli hikâyeleri anımsadı. Acaba lanetli yaratıklar ya da gizemli varlıklar olabilir miydi peşinde. Sanki peşinde ona yıllardır gözleyen esrarengiz bir gölge vardı. Korkuyordu, ancak başarmalıydı.

Hazineye ulaşmak için kararlıydı. Haritanın işaretlediği yer eski bir hanın bodrum katındaydı. Geçtiği yerler doğru yolda olduğunu gösteriyordu. Aklına yemek yemediği geldi. Çantasından bir parça sandviç çıkarıp su ile yedi. Sonra az ileride karşısına çıkan loş ışığa doğru yürüdü. Bu hanın kapısı olabilirdi. Mehmet, cesareti ile birlikte oraya doğru hızlandı. Gördüğü manzara harikaydı. Hisarın kapısı karşındaydı. Roma dönemi freskleri ile süslüydü. Bu kapıyı çıkarsa dünyanın en zengini olabilirdi. Elbette dedesini hatırladı. Kapı, devletin ve tarihini.

Hanın kapısını zorladı ve içeri girdi. Birkaç fare ayağını dolayarak geçince daha ürperdi. Yoluna devam etti. Kan basıncı gittikçe düşüyordu. Kalbinin damarlarının basısı kalp çeperini bir ordu misali kuşatmıştı. Çantasından nabız ölçeri çıkarıp nabzını ölçtü. Şu an normal ölçülerdeydi. Endişesi biraz dindi. Biraz ilerleyince karanlık ve tozlu bir atmosfer onu

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

karşılıdı. Tozlardan görünmez hâle gelen yoldan ilerlerken ayağına sert bir şey takıldı. Orada duraksadı. Acaba hazine miydi, diye düşündü?

Hedefine odaklanmıştı. Haritasını tekrar yokladı. İşaret edilen yere yakındı. Tozları ayağıyla eşeleyerek kenara itti. Bir tümsekle karşılaştı. Zemin çok sertti. Keskiyi çıkarıp daire şeklinde kesti. Derinlerde eski bir taş merdivenin gizli olduğunu harita söylüyordu. Kesilen yeri açınca basamaklar ortaya çıktı. Daha derinlere inecekti. Adımlarını dikkatlice atarak merdivenlerin derinliklerine doğru indi, ancak hazineye ulaşmak o kadar da kolay olmayacaktı. Hanım bodrumunun yıllar önce terk edilmiş bir tapınak bulunuyordu. Duvarları eski yazılarla kaplıydı ve gizemli sembollerle doluydu. Haritaya göre hazine bu gizemli sembollerin çözülmesiyle ulaşılacak yerdeydi.

Merdivenlerden inince daha karanlık bir odaya girdi. Yeniden kalbi sektelemeye başladı. Cebindeki kan sulandırıcıyı çıkarıp içti. Elindeki su şişesini de bitirdi. Kan dolaşımının hızlandığını hissediyordu. Yeniden tansiyon ölçeri çıkarıp nabzını ölçtü. Normalin biraz üstündeydi ama tehlike yoktu. Rahatladı. Etrafa göz gezdirdi. Dört gözlü bir kapı vardı. Harita orayı işaret ediyordu. Kapıya yöneldi. Açtığına hedefi karşısındaydı. Tapınak.

Mehmet, haritadaki işareti takip ederek tapınağın içine ilerledi. Sanki tapınakta eski bir lanet saklıydı. Kulağına ezoterik hikâyelerdeki gibi bazı sesler gelmeye başladı. Geri dönüş yoktu. Temkinli ve sakin olmalıydı. Çağdaş hayat lanet vs. gizemleri reddedeli çok olmuştu. İlkel düşünemezdi. Yine de lanetin varlığını hissetti. Geri dönmek istedi, ancak artık çok geçti. Girdiği kapı tekrar kapanmıştı. Hurafelere inanmasa da mahsur kalmıştı. Kapıyı zorladı ancak açılmıyordu. Korkuları üst sınıra çıktığında bilincini de kontrol edemedi. Tapınak sanki onu koyu karanlık kolları arasına çekiyordu. Tam ümidini kesmişken dedesini hatırladı. Cesaret çok gerekliydi. Kurtuluş dedesinin sıra dışı kahramanlıklarının verdiği gurur ve cesaretle kaynaşan yaşamındaydı. Bu duyguyla kendini topladı. Umut yeniden kollarına atılmıştı.

Duvardaki gizemli yazıları fark edince haritayı çıkardı. Yere birkaç şekil çizdi. Şekiller doğru idi. Birkaç saat çalışmadan sonra şifreyi çözmeyi başarmıştı. Şifre "DALINDAN KOPARTILAN BİR KUŞ" olarak belirdi. Bu kuşun kapının üzerindeki tokmakta kazılı olduğunu gördü. Eskilere yine hayran oldu. Keski ile kuşu kazıyıp kopardı. Kapı yeniden açılmıştı. Bugünün teknolojisini anımsatan bu ince işçilik ve güvenliğe hayran oldu. Eskilerin ne kadar bilimsel faaliyetlerde ileri olduğunu anlamış ve takdirle karşılamıştı. Bu bilim ki bugün daha da gelişiyor ve insanların yaşamını kolaylaştırıyordu.

Mehmet, cesaret ve lanet duygularının kesiştiği duygusal atmosferde kurtuluşun

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Kuvvaî cesarete olduğunu biliyordu. Dedesi Kurt Hüseyin'in bomba atışını düşündü. Bir kurt misali atıl ve düşmanı etkisiz hâl getir. Artık böyle yapacaktı. Lanet düşüncesi de kendisine düşmandı. Onu cesaretiyle ve kararlılığı ile yıkacaktı.

Cesaret gibi hazineyi de dedesinden miras almıştı. Emaneti yerine götürecekti. Tekrar çatasını açıp karnını doyurdu. Gavur Dağı'nın yamaçlarından kokusunu getiren tereyağı ev çökeliğın uyumu ve lezzeti cesur yüreğine daha bir kararlılık vermişti. Annesiyle o dağlarda gezip koyun otlattığı günlerin özlemiyle gözlerinden yaş süzüldü. Tekrar işe koyuldu. Kapının gösterdiği yerde bir çukur vardı. Çukuru, yanında getirdiği küçük kazma ile kazımaya başladı. Kazıyınca küçük bir dehliz açıldığını gördü. Deliğı genişletince bir ışık geldiğini fark etti. İşte simyacı, yüreğindeki hazineye ulaşmıştı. Hemen içine girdi. Bir ışık görünüyordu. Korkuları arasında yüzleşmek zorundaydı. İlerledi. Dehliz kendisinin ışığa götürüyordu. Işık gittikçe büyüdü. Yeniden haritayı açtı. Artık fenere ihtiyacı yoktu. Haritada roma döneminden kalma altın bir kapı olduğu işaret ediliyordu. Yeniden bu "antik lanet"i hatırladı. Gülümsedi. Hedef yakındı. Daha da hızlandı. Işığı gördü. Kapı yoktu ama belki ışığın bitiminde altın rengi güneşte yansıyor diye düşündü. Dışarı çıktığında İstanbul Boğazı tüm ihtişamıyla dalgalanıyordu. Hazinenin çalındığını o zaman anladı. Jandarma dışarıdaydı. Korkuları başına gelmişti.

Jandarma sorgusunda her şeyi öğrenmişti. Peşinde olduğu hazinenin birileri daha farkına varmış kendisi güneyden gelirken kuzeyden kazıyıp altın kapıyı götürmüşlerdi. Üzüldü ancak hırsızların yakalandığını öğrenince rahatladı. Emanet ehline, yani devlete teslim edilmişti. Antik lanet, yerini mutluluğa bırakmıştı. Zaten Mehmet'in kaderi hazine ile değil kendi iş dünyası ile şekillenmişti. Bu yolculuk onun için aynı zamanda içsel bir aydınlanma olmuştu. İnsanı yaşatan merak duygusuydu. Bilimsel buluşları ve geleceği kuracak oydu.

Yolculuk, ona aynı zamanda içsel bir aydınlanma ve bilgelik sunmuştu. O tapınaktan çıktığında artık bir hazine avcısı değil yaşamın gerçek değerlerini keşfeden bir adamdı. Bir yıl sonra danışman hocası orayı da kazı çalışmasına aldırmişti. Kendisi de arkeolog olarak oradaydı. Tapınağı, kapıyı ve gizemleri bin bir maharetle çıkarıp İstanbul Topkapı müzesine aktarmışlardı. Artık gizemli bir şey de yoktu. Ama hayat gizemlerle doluydu.

Bir bahar akşamıydı. Artık o, üniversitede büyük bir hoca olmuştu. Tarihi eserler onun elinde gün yüzüne çıkıyordu. İstanbul'un dar sokaklarına yağmurun hafif tıslaması eşliğinde geri dönerken, Mehmet'in yüzünde bir iç huzur ve derin bir bilgelik vardı. Dedesi Kurt Hüseyin'in kaleye doğru atılması misali başarıları zirve yapıyordu. Ve artık kan sulandırıcıya ihtiyacı yoktu.

“ŞANS”

Asi Nehir AKPINAR-12/A

Hayat hem kolaylık hem de zorluğu içerisinde barındıran koca bir ibrettir. Zorluklar insanı mücadeleye kolaylıklar ise insanı atalet ve boş vermişliğe, vurdumduymazlığa da götürebilmektedir. Bu yüzden ikisi arasındaki dengeyi kuran insan mutluluğu bulmuş ya da onun tam içinde sayılmaktadır. Kendi mutluluk resmimizi çoğu zaman çizemesek de Abidin Dino'ya “Gel sen çiz” dememek de tutunan, mücadele eden insanın birincil görevi olmalıdır.

Emine, hayatın zorluklarına mutluluk ekseninden bakan ve annesi ile İstanbul'da küçük bir gecekonuda yaşayan güzel bir kızdır. Loş ışıklı odada bir başına durmaktadırlar. Işık annesinin hayatın çizgilerinin kalınlaştığı yüzünde hare hare akmaktadır ve suratına hüznün yerleşmiştir. Emine bu durumu bilmektedir ama çaresizdir. Annesi son zamanlarda çok çabuk yorulmakta, sürekli uyumakta, hâlsiz hâlini artık açıkça göstermektedir. Emine'nin tüm uyarılarına rağmen doktora gitmeyi de kabul etmemekte sürekli “iyiyim kızım, büyütme” diye çıkmaktadır. Emine gizli gizli ağlamakta, gözyaşlarını artık gizleyememektedir.

Emine'nin babası, daha Emine çok küçükken bir iş kazasında vefat etmiştir. Bir gece inşaattan dönerken tüm uyarılara rağmen uykulu hâlde köy yoluna giren babası, önüne çıkan ceylana vurmuyayım diye direksiyonu kırınca sonunu hazırlamıştır. Artık yalnız kalmışlardır. Annesi ile yaşamlarını devam ettirmek zorundadırlar. Koskoca İstanbul'da yapayalnızlardır. Emine için de zor günler başlamıştır. Çünkü maddi durumları hiç iyi olmadığından Emin'e çok sevdiği okulunu bırakıp annesiyle çalışmak durumunda kalmıştır. Çalıştıkları yer, Kadıköy gibi gözde bir semtte kaçak bir tekstil atölyesidir. Hiçbir iş güvenliğinin olmadığı bu izbe bodrumda makine tıkırtıları içerisinde patronun istediği eşofmanları dikmektedirler.

Emine tekstil işinde tecrübelidir çünkü Darende-Balaban karayolu Ilıca köyü girişindeki tekstil atölyesinde okul çıkışı çalışmış, harçlığını da biriktirmiştir. İşletme, eşofman dikerek Almanya'ya göndermektedir. El emeği göz nuru eşofmanlar, ambalajlandıktan sonra koca koca tırlara yüklenerek götürülürdü. Emine, aldığı üç kuruşluk paranın azlığına lanet ediyorsa da hayat mücadelesine atıldığı için memnundur. Hâlbuki bu yaşta önünde iyi bir üniversite hayali vardır ve ona odaklanması gereklidir. Ama hayat acımasızdır. Şansı yaver gitmez. Hem çalışmak hem de babasından kalan geçim boşluğunda annesine yardımcı olmak zorundadır. Dersleri de çok iyidir. Öğretmenleri onu el üstünde tutmakta, hatta birçok öğretmen belirli saatlerde Zoom üzerinden ona ders vermektedir.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Emine, Balaban Çok Programlı Anadolu Lisesi'nde lise üçüncü sınıfa kadar okumuş, son sınıfta artık babası ölünce İstanbul'a gitmek zorunda kalmışlardır. Ilıca Köyü'ndeki amcaları miras kavgasına tutuşmuş, yıllarca yaşadıkları evden zorla onları çıkarmışlardır. Emine, bu haksızlığı gördüğü için avukat olmayı kafasına koymuştur. Babasının toprağına çöken bu haksız akrabalarına karşı hukuk mücadelesi yürütecek ve evlerini tekrar onlardan alacaktır. Bu duygu onu daha da hırslandırır.

Kader onları, Kadıköy'ün gecekondu mahallerine sürükler. Bir bodrum katını kiralık olarak tutarlar. Ev sahibi, anne tarafından akrabaları olduğu için çok az kira karşılığında evi vermiştir. Şimdilik mutludurlar. Hayat mücadelesi köydeki akrabalarının acımasızlığını annesinin uzak akrabası bu yaşlı kadını göndererek bir parça dindirmiştir.

Emine, mahalledeki liseye kaydolmuştur. Lisenin 100 metre ilerisinde ve evlerine yakın kaçak bir tekstil atölyesi annesinin yeni iş yeri olur. Sigortasız çalışmaları elbette sakıncalıdır ama yapacakları bir şey de yoktur. Kaderin acımasızlığı karşısında tutunmak zorundadırlar. Yaşamak, ille de yaşamak gerekmektedir. Yaklaşık bir yıl annesiyle o tekstil atölyesinde çalışır. Geçimlerini zar zor olsa da sağlamaktadırlar. Boş zamanlarında köyden getirdiği üniversite hazırlık kitaplarını okumaktadır. Ev sahipleri kadın da kendisine internet şifresini vermiştir. Çevrimiçi ortamda da soru çözmekte, videolar izleyerek kendini sınava hazırlamaktadır.

Hayat, bir ırmak misali akıp gitmektedir. Kıyısı olmayan, uçsuz bucaksız sıkıntılar içerisinde bindikleri gecekondu gemisi onları bilinmezliğe sürüklemeye devam etmektedir. Bir akşam, bu geminin dümeni kendilerini olumsuzluğa sürükleyen manevrayı yapar. Emine ve annesi işten eve dönerler. Emine'nin annesi çok enerjik ve mutlu bir kadın olmasına rağmen son zamanlarda kendisine çok yorgun ve hadsiz hissetmektedir. Kızı Üzülmesin diye de ona belli etmemeye çalışır bu durumu. Bu yorgunluk daha bir süre böyle devam eder. Zamanla annesinin hâlsizlikleri zirve yapar. O kadar çoğalır ki kötülük bedenine yuva yapmaya başlamıştır. Artık o, yemeden yatağına geçmekte kalktığı anda ise çok kötü gözükmektedir. Bu hâlsizlik tekrar onu yemeğini bile yemeden yatağına geçip uyumaya sürüklemektedir. Bedenin ihtiyaç duyduğu yaşam mücadelesinden ve gücünden mahrum hâldedir. O gece bir şekilde geçer.

Emine, sabah uyandığında annesinin daha kalkmadığını fark eder. Hâlbuki güneş o kadar güzeldir ki. Evlerinin penceresinden görünen akasya ağacına konan kuşlar hayatın güzelliğini müjdelemektedir. Emine bir süre onların sesine kulak verir. Sabah huzurunu doya doya içine çeker ve çaresiz bekler.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Çaresizliğini, bozan annesinin ilintileri Emine'yi odaya sürüklemiştir. Ayakları onu götürmez ama annesi çok hastadır. Bu bilinçle hızlanır ve annesinin kucağına doğru atılır. Emine bir terslik olduğunu zaten anlamıştır. Çünkü annesi her sabah kendisinden önce uyanmakta, kahvaltıyı hazırlamakta ve sonrasında kendisine seslenmektedir. Bu sabah o sesi duyamamıştır. Sessizlik ve çaresizlik ona ters giden hayatın acısını bir kez daha yaşatmıştır.

Emine, odaya gelmiş, annesine sarılmıştır, ancak annesine sarılınca katı, soğumuş bir bedenle karşılaşmıştır. Birkaç defa annesinin vücudunu sarsmış, fakat tepki ya da ses alamamıştır. Endişelerinin çoğaldığı hüznün eşiğinde baygın bir şekilde kucağında yatan annesine sarılıp çığlığı bırakır:

- Komşular, yetişin!

Sesi, bodrumun rutubetli havasını dağıtmış, duvarlara çarpıp akasya ağacının zirvesinden üst katlara ulaşmıştır. Yürek yakan bağırtıyı duyan ev sahibesi ile karşı komşuları koşarak gelir. Çok kısa sürede ambulans aranmış, hastane yolculuğu başlamıştır. Hastanenin dar koridorlarında soğuk bir ilgisizlik vücudunu titretirken Emine, gelecek doktorun iyi haberleriyle yüreğini meşgul etmektedir. Bir saatlik müdahalenin ardından koridorda sert, vakur bir ayak sesi duyulmaya başlamıştır. Gelen doktora can havliyle atılan Emine:

- Hocam, annemin durumu nasıl? Lütfen bilgi veriniz, diye telaşla sorar. Doktor, onu sakinleştirerek:
- Odama gel kızım, anlatayım, diyerek cevap verir ve odaya geçerler.

Sessizlik ve belirsizlik, Emine'nin damarlarındaki kanı çekip kurutmakta onu âdeta canlı bir cenazeye dönüştürmektedir. Bu durumu doktor da anlamıştır ama nasıl açıklayacağını düşünmektedir. Düşünmeyi bıraktıktan sonra hafifçe homurdanarak söze girer:

- Anneniz, tedavisi çok pahalı olan bir hastalığın pençesindedir.

Emine, bunu duyunca ağlamaya başlar. Âdeta dünyası başına yıkılmıştır. Zaten fakirlik vardır. Hastalığı tedavi edecek ne güçleri ne de imkânları bulunmaktadır. Doktor da durumun farkındadır. Tekrar söze girer:

- Kızım! Metin ol! Sağlıklı düşünmeniz ve ona göre karar vermeniz gerek. İki aylık zamanınız bulunmaktadır. Eğer para bulunmazsa anneniz yaşayamaz. Karaciğeri etkileyen çok acımasız bir tümör annenizin vücuduna yayılmıştır. İlaçları ithal gelecektir. Ücret ödenirse tedaviye başlanır. Şimdi, söyleyeceklerim bu kadar, der ve Emine'ye doğru gelip kalkmasını ister. Sırtına hafif dokunarak üzüntüyle kızı dışarıya yolcu eder.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Emine, dışarı çıkar. Annesinin kaldığı odaya yönelir. Gerçek acıdır. Mecburen durumu anlatır. Annesi de ağlamaya başlar. Annesini teselli eden Emine, gece gündüz çalışıp ayarlayacağım diyerek ümitsizce annesini teselliye çalışmaktadır. İkisi çok üzgün hâtedir. Bu hâlle evlerine dönerler. Her gün parayı nereden nasıl bulacaklarını düşünmeye başlarlar. Yaklaşık 6 ay geçer üzerinden. Emine çalışmaya devam ediyor, Para biriktirmeye çalışıyordu. Gece ve gündüz çalışmasına rağmen paranın yarısını bile çıkaramamıştır. Okul, üniversite hayalleri hep suya düşmüştür. Öğretmenleri ve arkadaşları yardım kampanyası düzenlemiş bu yardımlarla paranın ancak yarısı denkleştirilebilmiştir. Ama ümit vardır. Emine, bu duyguyla işe daha sıkı sarılmaya başlar.

Kader, ağlarını örmektedir. Annesi zamanla daha da kötüleşmeye başlar. Gün geçtikçe yataktan bile kalkamayacak hale gelir. Anne ümidini çoktan kaybetmiştir. Kendi için değil kızı tek başına kalacak diye üzülmeye başlamıştır. İçine düştüğü ve mahkûm kaldığı yatağın çiçekli desenli yorganı bile artık ona ümit kırıntısı vermemektedir. Bu duyguyla bir gece vakti kızı işten geldikten sonra onu karşısına alır ve:

- Bak yavrum! Rahat et artık. Benim için hırpalama kendini. Ölüm haktır. Bugün ya da yarın olacak. Kendini düşün. Önünde bir hayat var. Son zamanlarımızı birlikte geçirelim. Senden tek istediğim huzurlu bir şekilde beni sonsuzluğa uğurlaman.

Sesler, boğazında düğümlenmiştir. Sessizlik yerini, gözyaşlarına bırakmıştır. Emine kabul etmese de söylediklerinin doğruluk payı yoktur. Artık parayı bulmaları mümkün görünmemektedir.

Aradan bir 3 ay daha geçer. Emine, annesini Kadıköy sahiline çıkarmakta, temiz hava aldıktan sonra dönmektedirler. Kadın, çaresizliği kabullendiği için durumu daha metanetle karşılar olmuştur. Artık ağlamamaktadır. Günler böyle toz pembe geçmektedir.

Allah, en ümitsiz olunan anda insanın yardımına koşar derler ya öyle de olur. Bir gün işten eve dönerken şans kapıyı çalar. Hatta kapıyı çalmakla kalmaz davul zurna ile gelir. Emine, eve doğru yavaş yavaş düşünceli dönerken, ayağına takılan bir nesne ile duraksar. Bakar ki küçük bir kese. İçini açtığında tüm vücudu kasılır. Kan dolaşımı hızlanır. Âdeta ölmüş de geri gelmiş misali bir duyguya kapılır. Sanki tüm damarlarından kanı çekilmiştir. Hafif sendeler. Yoldan gelip geçenler yardım etmek ister ama o kabul etmez. Keseyi sımsıkı tutar. Bir on beş dakika sonra kendini toparlayarak eve koşar. Sevinçle kapıyı açıp annesinin kucağına atılır. Bir avuç altını annesine gösterince annesi telaşlanır:

- Nereden çaldın bunları, diyerek bağırır! Emine yolda bulduğuna yemin eder. Hırsızlık yapamayacağını, bunu annesinin çok iyi bildiğini vurgular.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Annesinin endişesinin yatıştırdıktan sonra, evden tekrar çıkar. Mahallenin kuyumcusu Kemal amca, ona büyük bir gizlilik ve özenle yardım eder. Altınların parası ile toplanan paralar ilacın ve tedavinin masrafını fazlasıyla karşılamaktadır. Kemal amca, durumu öğrenince arabasına atlar. Onları hastaneye kendisi götürecektir. Emine yolda Kemal amcanın üniversite hazırlık sırasında kendisine yaptığı yardımları hatırlayıp bir kez daha şükran duydu. Kemal amca, kaynak kitap getirmekte ona harçlıklar vermekte, sürekli çalışmaları hususunda onu teşvik etmektedir. Bu kıvançla hastaneye ulaşırlar.

Bir yarım saat sonra, koridorda doktoru görür. Doktor, ilacın siparişini verdiklerini ilacın bir haftaya geleceğini o zaman kadar annesini misafir edeceklerini belirtir. Emine, çok mutludur. Kemal amca işine döndükten sonra Emine'de işine daha fazla sarılır. Artık ümit vardır. Bir hafta çabucak geçer. İlaç ulaştığı anda tedavi süreci başlar. Bir süre sonra annesi tedavi olur ve iyileşir. Emine ise okulu bitirir. Tüm zorluklara karşın İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesini kazanmıştır. Kalan parayla da hayali olan bu bölümü okuyacaktır. Annesi de bir süre sonra yeniden işe döner. Artık, daha iyi bir eve geçerler. Okulu bitiren Emine, büyük bir hukuk mücadelesi başlatır. Tehditler olsa da amcalarının el koyduğu ev ve araziyi almayı başarır. Bir yıl sonra yaz tatili döneminde annesiyle köyelerine dönerler. Artık şans kendilerinden yanadır. Bir süre sonra avukatlıktan iyi para kazandığı için annesine bir ev alır. Nişantaşı semtine taşınırlar. Artık mutludurlar. Allah'ın yardımı ile şansları yaver gitmiş, huzuru ve mutluluğu bulmuşlardır. Artık zulmün ve haksızlığın yerini adalet alacak, çile ve sıkıntının yerini huzur ve mutluluk alacaktır. Emine, annesini kurtaran altınların çıktığı keseyi yanından ayırmaz. Onu, yıllar sonra karaciğer derneklerinden birine armağan eder. Her yıl da gücü ölçüsünde o derneklere bağışta bulunmaktadır.

“TURMAVİ”

Narin KUMAŞ-12/A

Çocukluk anıları insanın en güzel hatıralarını saklar. Büyümeye doğru bu anılar içinden en vurucu ve akılda kalıcı olanı yüzeye çıkıyordu. Akvaryumdaki balıklar misali kafalarını göğe doğru uzatıp sonra tekrar anı kırıntıları toplamaya derine inerlerdi. Tur muavinin uğuru da böyle bir hatıranın yüzeye çıkan kalıntılarıydı. Turmavi, çocuklukta misket tutkumun görünen halkasıydı. Onun uğuru, bir totem gibi beni bugün hâlâ diri ve canlı tutan bir sembolün yansımasıydı. Bu benim için bir “kült” olmuştu. Eski Türklerde her boyun bir sembolünün “kült” denilen unsurların varlığı gibi. Bunlardan biri olan “kurt ya da bozkurt” gibi ben de Turmavi’yi totem ve belirleyici saymıştım. Bu benim hayatımın kutsal ve uğuru olmuştu. Bu konuya biraz açıklık getirmekte fayda var.:

“Yol gösterici, kutlu kurt, tüm Türk ve Moğol boylarının ortak ongunudur. Bazı Türk ve Moğol boyları, soylarının bu kutlu varlıktan türediğine inanırlar. Çoğu zaman soyun bir kolu Gökkurt’tan, diğer kolu ise Gökgeyik’ten gelmektedir.[1] Kurt sürülerinin başında bulunup idare eden kurlara da Gökkurt denilir. Kaskır ve Börü kelimeleri de değişik lehçe ve şivelerde kurt demektir. Bozkurt gökyüzünü temsil eder. Alageyik ise yeryüzünün simgesidir. Göktürklerin gök (mavi) bayraklarında kurtbaşı resmi vardır. Savaşçılığı ve savaş ruhunu, özgürlüğü, hızı, doğayı ve akli, sahayı okuyabilme gücünü temsil eder. Türk ulusunun başına bir iş geldiğinde, bir tehdit belirttiğinde ortaya çıkar ve yol gösterir. Çadırların önüne tepesinde altından kurtbaşı bulunan direkler dikilir. Savaş Ruhu (Tanrısı) kurt görünümüne bürünür. Altıncı yüzyıla ait bir taş anıtta kurttan süt emen bir çocuk betimlenmektedir. Erenler, evliyalar zaman zaman kurt kılığına girerler. Bozkurda “Gök Oğlu” da denir. Halk kültüründe Bozkurt dişinin cepte taşınmasının nazardan koruyacağına inanılır (Wikipedia.org.)”

Yukarıda araştırıp da verdiğim “kurt” totemi gibi ben de Turmavi’yi hep yanımda taşıdım. Parlak yeleli Ay’a karşı uluyan “kurt” misali Turmavi’nin mavi renkli ışıl ışıl görünümü gece yastığıma yansıyan ışık misali beni kuşatırdı. Bazen yastığımın altında bazen çalışma masamın köşesinde bazen de çantam da yerini alırdı. Bazen de bir sakallı dede ya da evliya misali rüyama girerdi. Bazen, çok fazla ışık vermiş olacak ki uyandığımda sabahın çoktan öğleye ulaştığını ve pek çok şeye geç kaldığımı avucumdaki Turmavi’ye bakarak anlardım. O, âdeta benim yaşama sebebidir. Onu yemek masama koymadan karnım doymazdı. Bazen annem “her şeyini buna bağlaman ne kadar acı” diye sert çıkışırdı ama ben

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

ne yaptığımı biliyordum. O; benim için çocukluk anılarımın yüzeye çıkan hatırası, bir müjde, Allah'ın bir lütfuydu. Bu lütuf beni mutlu ediyor, hayata bağlıyordu.

Hayata bağlanmak elbette güzeldi. Geleneksel oyunlarımızı devam ettirmek, kültürümüzü genç nesillere, bizlere aktarmak gerekiyordu. Bunun için de okumak geçmişle geleceği bir arada tutacak unsurların bağına kuvvetlendirmek gerekiyordu. Bu bağ, bize yüzyılların mirasıydı. Turmavi'yi de uğuru açısından öyle görmekteydim. Bu misket bana eski atalarımızın “yada taşı”nı anımsattı. Her kazandığımda o kadim kültürün doğaüstü özelliklerini hatırladım. Küçük kuyuya misketleri birer birer sokan Turmavi elimde sanki Çin ordularına ya da başka düşman ordularına karşı elinde yada taşı saldıran ve onları tozu dumana boğarak alt eden bir Türk kahramanı kesilirdim. O, benim için başarımın ve zaferin biricik kaynağı idi.

Mahalle maçları artık başlamıştı. Misket savaşlarını kurmuştum. Turmavi elimde gelen çocukları üst üste dizip gönderiyordum. Elbette seviniyordum ama hiçbir bencillik zafer kazandım diye böbürlenmem söz konusu değildi. Maçlar centilmence ilerliyordu. Eğer işi paraya döksem hatta bir Misket Spor kulübü ya da diğer adıyla Turmavi Spor Kulübü müthiş zengin olurum diye düşünerek muzipçe gülümserdim. Nedenini sorduklarında “Büyük hayalleri olan büyük işler başarır” diyerek ilkokulda bir kitaptan öğrendiğim müthiş cümleleri sıralardım. Kimisi dalga geçtiğim niyetiyle darılırdı ama onların da gönlünü alırdım. Alçakgönüllülük, dünyanın en büyük servetiydi. Bizi bizden koparan “ego ve ben” duygusu idi. Ben Napolyon değildim ki burnumun dikine gideyim.

Bu Napolyon nerde çıktı dersiniz, anlatayım. İlkokulda bana “Napolyon” derlerdi. Sosyal bilgiler dersinde bir metin okurken “Napolyon” kelimesini üstüne basa basa okumuştum. Öğretmen nedeni nedir bilmem tekrar tekrar okutmuştu. Teneffüse çıktığımda artık Napolyon'dum. Koskoca Rus ordularını dağıtıp Mısır'a kadar geldiğimi, orada Cezzar Ahmet Paşa'ya kurduğu Nizâm-ı Cedid adlı Osmanlı ordusuna yenilerek dünya egemenliğini yitirdiğimi görmeye, düşünmeye başladım. Araştırıp sınıfta da “Cezzar” diye anlatmaya başladığımda arkadaşlarım “Narin'in kılıcı cazır cezar cuzur etmeye başladı, kaçın!” diye espri ile karşılık verir birbirlerine soba önünden aldıkları odunlarla kılıç çekme şakası yaparlardı. Bazen öğretmenimiz Cemil Çetinkaya –nur içinde yatsın- “Bu ecnebinin adını neden Narin'e takıyorsunuz, üstelik bu erkek ismi. Mantıksız olmayın” diye hafif çıkışırdı ama erkek kadın fark etmez ben artık Napolyon'dum. Kocaman bir kahraman (!?) olmuştum.

Ben Turmavi ile ilgili anılar biriktirirken bunları da üstüne koymuş anılardan koca bir harman yapmıştım. Harmanı ayakta tutan ise geçmişten getirdiğim hâlâ canlı sevgilerimdi. Bu

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

sevgileri bu uğurlu misketin parlak görünümünde daha da büyüterek içine zaferlerden koca bir kale koyuyor, bu kalenin komutanı olarak oradan dünyaya bakıyordum.

Maçlar tam gaz devam ediyordu. Maçları okulun ilerisindeki boş tarla da yapıyorduk. Burası aynı zamanda futbol maçları yaptığımız alandı. Öğretmenimiz dağdan kesip getirdiği 4 kuru sırım ile kale yapmıştı. Bazen bu alanda aşağı köylerin çocukları gelirdi. Onlarla maçlar yapardık. Bu maçların birinde 4-0 kazanmış, komşu takımın sahasına gittiğimizde ise 20-0 yenilmiştik. Karşımıza çıkardıkları takım sanki Barcelona ya da Arjantin'di. Messi, Ronaldino bunların yanında plastik kalırdı. Defansta duran ben bir süre sonra "Atış serbest arkadaşlar" derdim. Yanımızda getirdiğimiz seyirci kitlesine dönüp "İtikadınızı yitirmeyin, emanetiniz Allah'a" diye bağırdığımda üstümüze küçük taşlar fırlattıklarını daha dün gibi hatırlarım. Köye girdiğimizde ise Hizmetevi'nin çaycısı Ali abi, davulunu boynuna dolayarak bize bir oyun resitali çekmiş, bizi kahramanlar gibi karşılamıştı. Ali abi aynı zamanda takımımızın maskotuydu. Maçların çetelesini o tutardı ve takip ederdi. Yine yolda dönerken "Arkadaşlar, zafer gibi yenilgi de bir gerçekliktir. Onu da alçakgönüllülikle kabullenmemiz gerek" derdim. Ego, bize yakışmazdı. Bugün futbol maçlarında meydana gelen bir sürü vahim olay ne futbola ne de insanlığa yakışmaktadır. Boşuna dememiş Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK: Ben Sporcunun zeki, çevik ev ahlaklısını severim, diye! Bu ilkeye sahip çıkmak gerekir. Ben de sürekli bu sözün bana verdiği ilhamla hareket ediyorum.

Günlerden bir gün, Turmavi'yi alıp savaş meydanına, pardon harman yerine doğru yürüdüm. Biraz antrenman yaptım. Hâliyle üstüm başın toz içinde kalmıştı. Eve döndüğümde annemin beni azarlayacağı açıktı. Bu düşünce ile beklerken arkadaşlarım alana gelmeye başladı. Gururlu idiler ama Turmavi'nin şöhretini duydukları için de korku vardı gözlerinde. Onları sakinleştirdim. Misketlerime tekrar baktım. Onlarla nasıl da yenmiştim diğerlerini. Misket oyununda nasıl da gururluydum. Cam misketlerimin en kıymetlisi olan ve için de mavi, turuncu renk geçişlerinin olduğu abimin de küçükken arkadaşlarını açık ara farkla yendiği, benim taktığım isimle Turmavi ellerimdeydi. Zafer diye bağırıyordu âdeta.

Misketlerimi bizim evin bir sokak arkasındaki Ata Bakkaliye'sinden almıştım. Mahallenin tek bakkalıydı. Şeref amca bakardı. 70 yaşlarında bir adamdı. Sigara çalan çocukları süpürge ile kovalar ellerinden alır, kıçlarını güneşe doğru çevirir süpürge ile döverdi. Tabi merhametle yapardı. Nasihat ederdi. Bu zıkkımı içmeyin iyi bir şey olsa size bedava verirdim, diye de sertçe çıkışırdı. Çocuklar aslında onu kızdırıp gülmek için yaparlardı. Aramızda o zararlı şeyden alan ya da içen yoktu, olamazdı da. Bu bizim okula da yakışmazdı. Tertemiz kalbi ile bilgi deryası öğretmenimize, Sevimliler köyü İlkokulu'nun

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

şanına da yakışmazdı. Hepimiz, bunu biliyorduk. Hatta Hayat Bilgisi dersinde şişeye pamuk koyar, sigaradan siyahlaşmış hâlini babalarımıza gösterir onları da caydırırdık.

Güneş, yüzünü gökyüzünün orta kısmına getirdiğinde harman yerindeki taraçanın altında kazdığımız çukurda maç başlardı. Elimde cam misketleri inceliyordum. Ne kadar da güzellerdi. Kiminin içinde renkler vardı. Gökyüzü, çiçekler, portakal, çimenler misketteki renkler bana bunları anımsatıyordu. Abim bana baktı ve heyecanla ilk misketleri kuyunun çevresine dizdi. Üçer kişilik oynardık. Diğeri Orhan isimli komşumuzun oğlu bencil bir yaratıktı. Yaratık dediğim için bana darılmayın, ama öyleydi. Devamlı bize muhalefet ederdi. Derslerde ezberi iyi olmadığı için anlatamaz hüngür hüngür ağlardı. Dışarı çıktığında da iyi anlattım diye beni azarlardı. Hatta üstüme çöker beni yıkmaya çalışırdı. Her seferinde hırsına yenik düşerdi. Güreşmeyi de iyi bilirdim. Kız başıma demeyin, künde yapıp bir çırpıda yere vururdum. Okulun başpehlivanı da bendim.

Tekrar, oyuna dönersek, misketlerin ilkini abim göndermişti. Misketleri kuyunun çevresinde bir tut dönüp yerinde durmuş, kuyuya girmemişti. Sıra Orhan'da idi. O da o kadar hırsıyla atmıştı ki misket es geçip çok ileride durmuştu. Suratlar asıktı. Sakince deniz ve gökyüzü, turunç renkli misketime baktım. Son hamle çok önemliydi. Kuşbakışı misketleri inceledim. Avına göz diken aslan misali elimle Turmavi'ye dokunup kuyunun çevresindeki misketlere doğru gönderdim. O kadar renkli dönüşlerle, maharetle ilerledi ki bir bilordo topunun üç kavis çizmesi gibi önce abimin misketine dokunup onu kuyuya yolladı sonra bir tur daha dönerek Orhan'ın misketine dokundu. İki misketi de büyük bir maharetle kuyuya gönderdikten sonra gelip yanıma durdu. Artık zafer onundu. Beş tur böyle oynadık. Turmavi'yi bir kez kuyuya gönderemediler. Yine zafer onundu. Orhan mızıkçılık yaparak oyunu bıraktı ve gitti. Elini de bana ters ters salladı. Abim peşinden gidip dövmek istedi, bırakmadım. Yakışmazdı bize.

Ertesi günlerde farklı maçlar yaptık. Turmavi'nin parlak renkleri bir gökkuşağı misali tüm köyü hatta aşağı komşu köyleri de sarmıştı. Çocuklar hafta sonu akın akın çevre köylerden gelip misket oynuyorlardı. Ali abi, artık misket maskotu da olmuştu. Tüm maçları öğretmenimizin getirdiği ilan tahtasına ve elindeki deftere de yazıyor, puanları dürüstlikle takip ediyordu. Turmavi, bütün maçları kazanmıştı. Son maçta mükâfat olarak futbol maçı önerdim. Orhan yine mızıkçılık yapıp “kıcımla gol atacağım” diye oyunu birbirine kattı. Bunu da başardı. Sağdan attığım topa kıcıyla dokunup ağlara gönderdi. Çocuklara da kış gölüyle yıktım sizi diyerek bencilce övünç tasladı. Hırslıydı çünkü. Kedi olalı bir fare tutmuştu. Miskette bükemediği Turmavi'nin bileğini aklı sıra maçta kazanarak telafi etmeye

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

çalışıyordu. Yine de bu muzipçe şakası ve başarısı için onu kutladık. Maç sonunda öğretmenimiz bize ilçeden getirdiği lokumları dağıttı. Tatlı yiyerek sohbet ettik.

Eve döndüğümde annem türlü mırıldanarak mutfakta yemek telaşına girmişti. Artık babamın hayvan olatmaktan gelme zamanıydı. Yer sofrası için kullandığımız tahtayı getirme vakti gelmişti. Evde bu görev benimdi. Mutfığa gidip çekmecedeki sofrayı aldım ve getirdim. Tahta sofraya ise kapının arkasında idi. Onu da kapının arkasından getirip yere serdim, üzerine sofrayı koydum. Bu her akşam başarıyla gerçekleştirdiğim işti. Yemekte buğday çorbası vardı. Annem çorbanın yanında tavuk ta pişirmişti. Kapı çaldı, babamın elinde sopası ile içeriye girdiğini gördüm. Sakosunu omuzundan alıp astım. Oldukça yorgun görünüyordu. Leğen getirip ayaklarımı yıkadım. Bana en sevdiğim gofretten almıştı. Her Salı günü ilçeye gittiğinde getirirdi. Bir tane cebimde kalmıştı. Abim, bana baktı. Ben “eşek kadar adam oldun, büyüdün. Su küçüğün gofret benim” diyerek kaç çattım. Babam, kerata diyerek başımı okşadı, abimle beni bağrına bastı. Güldük.

Yemek, çok lezzetli hâle gelmişti. Yeme işleminden sonra abim sofrayı toplamak için anneme yardımcı oldu. Görev dağılımı böyleydi. Ben ise tahtayı tekrar yerine kapı arkasına götürdüm. Kapı arkaları bizim evde oldukça gizemliydi. Halılar yatak odasında kapı arkasında, ütü masası da. Evde abimle saklambaç oynarken kimse kapı arkasına bakmazdı. Çünkü bilirlerdi ki kapı arkaları her zaman doluydu. Her zaman ki görevimi yerine getirip evin kıymetli eşyası olan sofrayı kapı arkasına koyarken, cam masketimi de bu değerli mağaraya saklamayı düşündüm. Onun için sofranın altında kadife keseden bir yer yapmıştım. İçine ve çevresine naftalin dökerdim ki fareler ilişmesin. Yeri sağladım, ben de huzurluydum.

Yemek sonrası, kapı eşiğinde balkon çıkması gibi örtme denilen yerde taze demlenmiş çay sobanın üzerine duruyordu. Annem ve abim çayı bardaklara doldurmaya başladı. Benim bardağıma biraz çay biraz sıcak su biraz da soğuk su ekledi. İnsanlar nasıl bu kadar sıcak çayı 2-3 yudum da içebiliyorlardı. Çayın demlikten bardağı süzülüşü bana masket oynadığımız harmanın yanından geçen Şengül Çayı’na anımsattı. Diğer adı Şorlak’tı. Şorlak iki ayrı kaynaktan adeta fişkıran bir suyu aşağı köylere kadar götüren müthiş bir su kaynağı idi. Belli yerlerinde havuz yapıp yüzerdik.

Sohbet arasında abime neden dereye “çay” dediğimizi sordum. O da çayın bir başka akarsuya, denize veya göle dökülen suya verilen isim olduğunu söyledi. Su da Turmavi gibi gök rengindeydi. Abimin anlatımına katkı olması için anlatmaya başladım. Bu akarsu benzeri suya neden çay dediklerine ekleme yaptım. Çaydanlıkla bağlantısından bahsettim. Bu

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

benzetmem annem babam ve abimi gülümsetti. Çaydanlığın ucundan dökülen suyun akışı misali su da süsölüp geliyordu. Ay ay sesleri çıkarıyordu sanki. Sonradan “çay çay” olmuştu.

Benzetmem, tüm ev halkını o kadar güldürmüştü ki babamın yüzündeki mutluluk âdeta bir çayın bardağa dökülüşünü andırıyordu. Sonunda uyku, gözlere galip gelince uyumaya gittim. Uyurken, yarın tur maviyi görünce arkadaşlarımın vereceği tepkiyi merak ederek mutlu mutlu uyudum. Turmavi, bana uğurlu gelmişti ve geliyordu. Hep kazanıyordum. Turmavi’yi eline alan herkes kazanıyordu. Tümü onun uğruna inanmışlardı. Şöhreti uzun zaman devam etti. Hâlâ evimin bir köşesinde yenilediğim kadife kesenin içerisinde biriktirdiğim anılarla yaşıyor. Gök mavisi ışıltısı devam ediyor.

GÖNÜL MERCEĞİ

Saadallah Al-Jabiri Meydanı, her zamanki gibi sıradan günlerinden birini yaşıyordu. Al-Gazzi Caddesi'nin çıkışındaki Halep Halk Parkı, yavaş yavaş dolmaya, hayat yoğun akışını devam ettirmeye başlamıştır. Bu tarihi şehrin ortasından geçen Kulik Nehri'ni uğultusu ve parlaklığı göz alıcıydı. Güneş ışıklarının sudaki yansımaları tarihi Halep Adalet Sarayı'nın ön duvarlarında hâreleniyordu. Bu hareler, gökkuşağı misali bir renk cümbüşü içerisinde nehrin çevresini kuşatan esnaf dükkânlarının üzerine doğru iniyordu. Özellikle İstanbulî kumaşların satıldığı ipekli fistanların üretildiği atölyelerde makinelerin tıkırtısı duyuluyordu. Bu tıkırtı sesleri nehrin uğultusuna karışıyor, kıyısında el ele gezen çiftlerin sevgi ile atan kalplerinin ritmine âdeta ortak oluyordu. Meydandaki büyük Suriye bayrağı, olacıklardan habersiz özgürce dalgalanıyor ve rüzgârla olan dostluğunu pekiştirmeye çalışıyordu.

Muhammet, her Şubat'ta Türk toprağı Caber Kalesi'ne giderdi. Süriye'ye yerleşmişlerdi ailesiyle. İki çocuk ve karısı ipek kumaş ticareti için Moiz adlı Yahudi bir dostunun davetiyle Halep'e gelmişti ama kökleri Türkiye'ye, Gaziantep'e bağlıydı. Bu yüzden her Şubat'ta Caber'e gider, Türk askerlerini görür tekrar dönerdi. Süleyman Şah'ın kaderi de tersine dönmüştü. Türk toprağı olan kale, birkaç kez baraj inşaatı nedeniyle yeri değiştirilmiş, en sonunda İŞİD terör örgütünün bölgeye saldıracağını belirtmesi üzerine bugünkü Eşme köyüne getirilerek yeni yerine konulmuştu. Türkiye'ye yakınlaşması iyi olsa da bu kutsal Türk toprağının bu şekilde bir sonla karşılaşması Muhammet'i üzmüştü.

Muhammet, Moiz sayesinde işlerini kısa sürede büyüttü. İki âdet ipek kumaş atölyesi açtı. Bu kumaşları hem Antep'e hem de Almanya ve Fransa gibi ülkelere gönderirdi. O kadar huzurlu idiler ki Arap, Türk, Çerkez vs. pek çok millet bir arada yaşıyorlardı. Bu durum elbette kısa sürecekti. Muhammet, 2003 yılında geldiği Halep'te 2011 yılında başlayan iç savaşın kurbanı olacaktı. Her Suriyeli gibi dökülecek kardeşkanının içinde yaşam mücadelesi verecekti. İnsanlar birbirine düşürülmüş 470.000 insan bu çatışmalarda vefat etmiştir. Ya kaybolan tarih! En az 2000 adet tarihi yapı, Halep şehrinin merkezinde çatışmalar sonucu tamamen harap olmuştur. Muhammet, çatışmalar sonucu ayrılmak zorunda kaldığı Halep'e uzaktan bakarak gözü yaşlı hâlde bu yıkım ve katliamın gözyaşlarını dökmüştü.

⁴ MEB, Okul Müdürü/Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni-Kepez Çok Programlı Anadolu Lisesi Müdürü, sindan4446@gmail.com

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Halep'te gün başlarken, binlerce insan da ekmek teknesinin başına geçmişti. Bunlardan biri de Muhammet'ti. Kahvaltısını işçileri ile birlikte çabucak yapıp atölyelerinin başına geçmişti. Makinalar tıkr tıkr işliyor, kamyonlar kumaş yüklü hâlde Türkiye'ye doğru yola çıkıyordu. Muhammet, tüm kamyon irsaliyelerini kontrol ettikten sonra Moiz'in dükkânına girdi. Yarı ayırık gözleriyle bu babacan tüccar, onu sevecenlikle karşıladı. Bir Suriye kaçak çayı ikram etti. Muhammet de hâlini hatrını sordu. Moiz, biraz düşünceliydi. Muhammet, anlamıştı. Söze girdi:

- Baba, neden düşüncelisin? Sözler sanki ağzında düğümlenmişti. Moiz, gözleri yaşlı hâlde kendisine yaklaşp kucakladı. Bir müddet kucaklaştılar. Muhammet de ağlıyordu. Bir süre öylece kalakaldılar. Sonra Moiz ekledi:
- Birkaç gündür hiç iyi şeyler olmuyor Muhammet, dedi! Sözleri dudaklarında titriyor, zar zor çıkıyordu. Muhammet, endişeli beklerken Moiz devam etti:
- Bu cennet topraklar karışabilir Muhammet, dedi! Sesi daha gür çıkmaya başlamıştı. Devam etti:
- Kaç gündür, bazı hareketlenmeler var. Geçen çarşıda ne idüğü belirsiz bir takım tipler belirdi. Emniyetten dostlarıma danıştım. Onların bazı karışıklıklar için ülkeye girdiklerini, operasyonlar düzenlediklerini ama dikkate değer bir şey bulamadıklarını takipte olduklarını belirttiler. Sınırlarımız, diken üstünde. Çeşitli dinî gruplar var. Halkın arasına nifak sokmak isteyen çeşitli örgütler var. O yüzden temkinli ol. Bir şey olursa hiçbir şey alamayabiliriz. Dükkânını Antep'e taşıman gerekebilir. Şimdiden önlemini al. Özellikle İsrail, boş durmuyor. Tarihten bu yana bu topraklarda emelleri var. Karışıklık çıkardığında ya da çıktığında hiçbirimizin gözünün yaşına bakmaz. Bir Yahudi olarak seni uyarıyorum. Sen evladımın.

Moiz, sözlerini aralıklı ağlayarak zar zor bitirebilmişti. Tekrar sarıldılar. Muhammet, durumu anlamıştı. Birkaç gündür dükkânına uğrayan sakallı değişik tipler çeşitli sorular soruyorlardı. Artık harekete geçme zamanıydı. Oğlu ve kızı ile karısını hemen antep2e göndermeli, orada babadan kalan dükkânı faaliyete geçirerek geçimini sağlayacak gereklilikleri kurmalıydı. Ertesi gün de öyle yaptı. Bir kamyon bulup, çocukları ve eşini Antep'e yolladı. Artık çocuklar güvende idiler.

Suriye, yine sıradan günlerinden birini yaşıyordu. Hava güzeldi. Herkes işinde gücündeydi. Al-Jabiri Meydanı her zamanki gibi kalabalıktı. Adliye sarayı önünde güvenlik görevlilerinin hareketi görülebiliyordu. Son zamanlar da çokça olay geliyordu.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Muhammet de karısını ve çocuklarını göndermesi dolayısıyla adliyeye çağrılmıştı. Kendi hâlinde bir adamdı, ne işi olurdu adli makamlarla? Buna üzülse de bir vatandaş olarak soğuk binanın koridorlarında ilerledi. Bütün hayatı gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. Çocuklarının özlemi yüreğine bir ok gibi saplanmıştı. Güvenlik görevlileri selam verdiler. Aranmadan geçti. Çünkü saygın bir esnaf iyi bir iş adamıydı Muhammet. Devlete vergisini tam olarak ödüyordu. Türkiye'deki işleri için de ayrıca vergisini tam olarak ödüyor, dürüstlüğü elden bırakmıyordu. Bu topraklara bırakacağımız en büyük miras “dürüstlük ve çalışmaktır” diyordu. Savcının odasına girdiğinde selam verdi. Gözleri duvardaki yazıya ilişti. “Tek bir ihtiyacımız vardır, o da çalışmaktır”. Mustaf Kemal ATATÜRK'ün yazısını savcının odasında görmekten şaşırırsa da daha bir gururlandı. Savcı, Muhammed'in gözlerinin yazıya iliştiğini görünce, buyur etti içeriye:

- Muhammet Bey, dedi! Sesi dokunaklı ve korkuluydu. Yazıya dikkat ettiniz değil mi? Bir haftadır çok yoğunum. Koskoca ülkede garip şeyler olmaya başlıyor. Herkes burayı terk edip gider gibi bir hareket ve ruh hâlinde. O yüzden tek ihtiyacımız olan çalışmaktır. Bu ülkeyi çapulculara bırakmayacağız. Sizin gibi dürüst insanlar sayesinde ancak başarabiliriz. Biraz bekledi. Gözleri yeniden Atatürk'ün yazısındaydı. Devam etti:
- Atatürk, büyük bir liderdi. Bu topraklarda onun ilkeleri ve ışığı olmalı. Ama bazı gruplar halkı dinî açıdan ayırıştırarak ülkeyi kaosa sürüklemeye çalışıyorlar. Yutkundu. Tekrara sert hâlde devam etti:
- Muhammet Bey, bu ülkeyi terk ederek gitmek çözüm mü? Bu sözü beklemeyen Muhammet'in üzerine sanki kaynar sular dökülmüştü. Soğuk soğuk terler dökmeye başlamıştı. Kalbi hızla çarpıyordu. Kekeleyerek:
- Efendim....Efendim... Efendim...! Arkasını getiremedi. Gözyaşlarına boğuldu. Savcı Abdülfettah Bey, kendisine yaklaştı. Omuzlarından tutup yukarıya kaldırdı. Güven dolu bir sesle:
- Korkmayın, dedi! Devlet olarak her türlü önlemi aldık. Malınız da canınız da bize emanet. Yeter ki daha dikkatli olun. Bu topraklardan birilerinin aydınlığı ve güneşi çalmalarına izin vermeyiz. Muhammet, sakinleşmişti, ancak Moiz'in söylediklerini anımsadı. Onları birer birer savcıya anlattı. Savcı notlar aldı. Sonunda Muhammet'in çocukları ve karısının Antep'te kalmalarının uygun olacağına o da karar verdi. Muhammet'e yeniden bir kaçak çay doldurdu. Çayın buğusu ve sertliği Muhammet'in genzini yakarken, müsaade isteyip ayrıldı.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Muhammet, atölyeye döndüğünde Moiz'in verdiği tabanca ve silahları son kez kontrol etti. Tıkır tıkır çalışan işçilerine baktı. Makinaların gümbürtüsü içindeki ümitsizlik sesini bastırıyor, çaresizlik boğazından çıkacak kelimelere ket vuruyordu. Moiz, kendisine son teknoloji 14'lü 40 adet tabanca ile 20 adet hafif makineli silahlardan getirmişti. Muhammet, silah sandığına bakarken gözyaşları sel oluyordu. Hayatında bir karıncayı dahi incitmemişti. Bunları kullanmak zorunda kalabileceği ve ekmek teknesini savunurken canından da olabileceğini düşünerek kahroldu. Ama kader ağlarını örmüştü bir kez.

Muhammet, sandığı kapatıp yeniden atölyeye döndü. Ellerini kapı arkasındaki otomatiğe götürünce makineler bir anda durdu. İşçiler yüzlerinde büyük bir şaşkınlık ve korku ile kendisine bakakaldılar. Hepsinin yüzlerinde işinden olma korkusu vardı. Neden, dercesine patronlarının yüzlerine bakıyorlardı. Muhammet'in gözlerindeki yaşlar durmak bilmiyordu. Bu hâletle kendini toparlayarak:

- Evlatlarım, sizlere çok önemli bir konu hakkında bilgi vermek istiyorum, diye âdeta gürlemişti! Yine yüzlerde korku, endişe ve olumsuzluğun verdiği çaresizlik duygusu vardı. Muhammet, zorlukla konuşarak devam etti.
- Halep, birkaç güne karışacak. Bu ülkeyi karıştırmak isteyen güçler, bizi birbirimize düşürmek isteyen güçler boş durmamaktadır. Sözlerimi lütfen yanlış anlamayınız. Demokratik eylemler gibi gözükken bazı olaylarla çatışma ortamı yaratılacağı haberini almış bulunmaktayım, dedi ve başı önünde gözlerinden yaşlar akarak ağlamaya başladı!

İşçilerden birkaçı kendisine yaklaşip sarılmaya başladılar. Duygu seli atölyeyi âdeta kuşatmıştı. Muhammet, bir süre hasret giderir gibi kendisine sarılan işçilerin gözyaşlarını omuzlarında hissederek hâlde bekledi. Sonra, tekrar dik duruşunu ve vakurluğunu bozmayarak devam etti:

- Artık, kendi canını kurtarma günüdür. Aşağıda bir sandık tabanca ve silah var. Beni yanlış anlamayınız lütfen. Bilirsiniz ki Yüce dinimiz İslam, insan öldürmeyi reddeder. Ama eğer buralara saldırırlarsa canınızı ve çocuklarınızı kurtarmak maksadıyla bunlara başvurabilirsiniz. Hakkınızı bana helal ediniz! Hep bir ağızdan:
- Helal olsun reis.

İşçiler ona reis diye seslenirlerdi. Çok severlerdi. O, onlar için bir aile babasıydı. O kadar dürüst bir esnaftı ki çevresi de onu el üstünde tutardı. Atölyede büyük bir duygu seli

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

vardı. Muhammet, yeniden otomatiğe bastı. Makinelerin tıkırtısı Halep çarşısına kadar yansımaları buluyordu.

İşçilerden çoğu akşam eve dönerken sandıktaki silahlardan almışlardı. Muhammet, sandığa baktığında bir tabanca ve bir makineli tüfek bırakıldığını gördü. Onu da kendisine ayırmışlardı. Silahlara tekrar dokundu. Evlatlarını hatırladı. Güçlü olmak zorundaydı. Tabancayı beline taktı. Otomatik tüfeği de evrak çantasına maharetle yerleştirdi. Çanta da çok sayıda şarjörüne takılmış mermi de vardı. Gözlerindeki yaş sildi. Al-Jabiri Meydanı'na baktı. Suriye Bayrağı şiddetli rüzgârda savruluyordu. Bir an bakakaldı bayrağa. Beş dakika sonra gözlerini tekrar bayrağa doğru kaldırdığında bayrağın sıkılan silahlarla delik deşik olup yere düştüğünü gördü. Her şey bir anda olmuştu. Nereden geldiği belli olmayan bir yayılım ateşi başlamıştı. Herkes canını kurtarma telaşındaydı. Düşenler, yerlerde sürünenler vardı. Kan kokusu hissedilebiliyordu.

Muhammet, kendini meydandaki heykele siper edip etrafına birkaç el ateş etti. Ateşin azaldığını görünce hızla koşup dükkânların arasına daldı. Sokaklarda da yer yer çatışmalar oluyordu. Adliye önündeki polisler saldırıya uğramıştı. Birkaç bağrıışmadan sonra kendilerinden haber alınamamıştı. Birkaç uçak ve helikopter üzerinden geçiyordu. Meydana ve sokak ortalarına bomba bırakıp gidiyorlardı. Ordu birlikleri alanı tutmuştu, ama Taliban tarzı yüzleri peçeli haydutvari gruplar sağa sola koşup ateş ediyorlardı. Ortalık bir can pazarıydı.

Muhammet, kendisini takip eden 4 militanı çantasından çıkardığı makineli tüfekle temizlemişti, ama bitmek bilmiyorlardı. Artık çaresizce çırpındığını anlıyordu, fakat çocuklarına dönmek zorunda olduğunu biliyordu. Gözlerinin önünde atölyeleri de dâhil, binlerce tarihi binanın harap olduğunu gördükçe kahroluyordu. Makinelerin tıkırtı seslerinin yerini artık çarşıdaki insanların bağrıışmaları ile bomba ve silah sesleri almıştı. Halep'te artık hayat durmuştu. Ordu birlikleri çok kayıp verdikleri için çekilmişti. Militanlar, girdikleri dükkânları yağmalıyor, insan hareketi gördükleri yerleri silahlarla tarıyorlardı. Muhammet silahlarına baktıkça hepsinin Rus ya da Amerikan menşeli olduğunu görebiliyordu. Bu devletler özellikle de ABD, silahlarını sattırmak için insanları birbirlerine düşürüyorlardı. Yıllardır böyleydi. Bunu da İsrail'in bölgedeki egemenliği için yapıyorlardı.

Suriye ordu birlikleri ertesi sabah Halep'i kontrol etmişlerdi. Meydan'da çok sayıda ceset vardı. Aynı durum, yıkık binaların çatı enkazlarında ya da sokak aralarında da görülüyordu. İç savaş, iki saatlik sürecinde en az 5000 can almıştı. Muhammet makineli elde meydana askerlerin yığıldığı ve askerî kamyonlara yükledikleri silahlara yaklaştı. Askerler

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

kendisini çok iyi tanıyorlardı. Suriyeli komutan Seyfeddin El-Cabbar kendisine yaklaştı. Omuzundaki apoletlerden kendisinin albay olduğu anlaşılıyordu. Muhammet'in omuzuna dokundu:

- Aferin evlat, diye yüksek ve güven veren babacan ses tonuyla seslendi. Muhammet, heyecan ve korkudan titriyordu. Komutan devam etti:
- Muhammet Bey, dedi ve onu silah kamyonuna doğru sürükledi. Ses tonu daha da sertleşmişti. Devam ederek:
- Görüyorsunuz. Bu silahlar Rus, ABD ve İsrail menşeli. Bu silahlarla kardeşi kardeşe kırdırıyorlar. Ülkemizi etnik ayırışmaya götürüyorlar. Bugün kazandım, ama dünyanın dört bir yanından topladıkları katil, yolsuz, cani ve uğursuzları, çapulcu takımlarını bu silahları vererek üzerimize salacaklar. Artık buralar güvenli değil. Çocuklarınıza dönün.

Bunu söyleyen komutanın gözlerinden yaşlar aktığını gören Muhammet, başı yerde birkaç saniye bekledi. Komutanın kendisine sırtını döndüğünü ve artık cevap vermediğini gördüğünde durumun vahametini daha da kavramıştı. Oralarda kalamazdı. Elindeki silahı onun kurtuluş reçetesiydi. Allahısmarladık, diye dudaklarından dökülen veda sözünü yarım yamalak söyleyerek uzaklaştı. Gözü yaşlı hâlde ekmek teknesi önünde beş on dakika bekledi. Anıları ve çocukları yüreğinde canlandı. Kendini güvende oldukları hissi yüreğine dolduğundan topladı. Hızlı adımlarla yürüdü. Emperyalist devletlere ve uşaklarına lanet ederek dükkânları hızla geçti. Atölyesinin önünde kapı eşiğinde inleyen birkaç teröriste rastladı. Yağma için indiklerini anlamıştı. Elindeki tüfekte ikisini de hakladı. Yeniden hızlandı. Dükkânları geçtiğinde insanların akın akın Türkiye sınırına doğru gittiklerini görüyordu. Uzaklara baktığında çok gürültülü ve korkutucu bir ses kulaklarını dağladı. Nissan ciplerle kalabalığın arasına dalan teröristler rastgele ateş açmakta, kadın, çocuk demeden yerlere düşürmektedir.

Muhammet, artık dayanamadı. Çantasındaki son şarjörleri silahına takarak ve üzerine bağlayarak o tarafa doğru koştu. Cipin üzerindeki çok ağır makineli tüfek kullanıyordu. Allah'a sığınıp ateş etti. Tek atışta teröristi haklamıştı. Yerini almak isteyen diğer birinin de kendiliğinden yere düştüğünü gördü. Baktığında onu da Halep Savcısı Abdülfettah Bey'in hakladığını anladı. Cip etkisiz hâl gelinde koşmaya devam etti. Savcı Beyin yanına koşup kaldırdı. Savcı Bey, yaralanmıştı. Çok kan kaybediyordu, yaşaması mümkün değildi. Hafifçe gözlerini elleriyle kapadı ve birkaç dakika sonra koca adam can verdi. Muhammet'in gözyaşları yeniden şakaklarına akıyordu.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Yarım saat sonra Öncüpınar Hudut Kapısı'ndan içeri giriyordu. Kızılay çadır kent kurmuş, sıcak çorba dağıtmaya başlamıştı. Silahlarını askerlere teslim etti. Bu silahları canını kurtarmak için aldığını terörle ilgisi olmadığını belirtti. Yapılan incelemede de temiz çıkmıştı. O, Halep'ten sağ gelen Türk vatandaşlarından sadece şanslı olan biriydi. Bir deprem gibi ülkenin başına çöken saldırı, insanları hayattan koparmış, çoğunu da sınıra yığmıştı. Bu tam bir umuda yolculuktu. Yaşama ümidi için çıkılan uzun ve acımasız bir yoldu. Bu yola insanları emperyalist devletler yönlendirmişti. Bir avuç para ve işgal edilecek toprak ve enerji hatlarında çok uluslu şirketlerin güvenliği için Suriye, iç savaşın içine itilmişti.

Ertesi gün, Kilis'ten Antep'e yollandı. Durakta televizyondaki haberleri takip ediyordu. Suriye, özellikle de Halep dağılmıştı. Teröristlerin eline geçen binlerce yerleşim yeri vardı. Kardeş kanı akmaya devam ediyordu. Yazık dedi içinden ve ağlamaya başladı. Hareket saati geldiğinde yola çıktılar. Arabada Antep'in hamamları türküsü duyuluyordu. Bu türkü aslında Halep kökenliydi. Aynı ezgileri vatan toprağına taşıyordu. Yıllarca ecdat toprağı olan Suriye, bu kültürün de taşıyıcılığını üstlenmişti. Bu duygularla Antep'e ulaştı. Arabadan indiğinde iki çocuğı ve karısının kendisine doğru koştuklarını gördü. Kucağını açarak onlara doğru koştu. Arabada Antep'in hamamları türküsü hâlâ çalıyordu. Yüreğine bastırıldığı ailesinin çığlıkları ve sevgi nidaları arasında atölyesini inleyen makinelerin tıkırtısını duyuyordu. Gözlerinden yaşlar boşanmaya devam ediyordu. Artık kurtulmuşlardı, ama ne Suriye eski Suriye olacak ne de Halep'te atölyeler ipekli kumaşları Antep'e taşıyacaktı. Evlatlarını kucaklayıp kalktı. Güneşe baktı. Bir kuş, güneşin önünden kanat çırparak kan ve gözyaşının olduğu sınıra doğru gidiyordu. Umuda yolculuk kanatlarının arasında ve diğer kuşların sesleri arasında kaybolmuştu.

“ÖLÜM SAHİLİ”

Şevin ÇOLAK-12/A

Göğe bakarak içimde güzel umutlar biriktiriyordum. Günlerden pazardı. Hafta sonunun sakinliği muhteşem Beydağı'nın eteklerinden dökülüyordu. Koskoca TOKİ konutlarının devasa görüntüleri arasında akıp giden Malatya Ovası'na bakıyordum. Bir ailem vardı. Annem, babam ve kardeşim dördümüz mütevazı ve güzel yapılı evimizde güvenle hayata kendimizi adayarak yaşıyorduk. Mutluydum, çünkü kaç çocuk bugün sıcak ve güvenli bir yuvaya hasret. Kaçı sokakların soğuşunu içine çekerek yaşıyor. Kaçının ailesi yok ya da onları terk ederek bir soğuk yetiştirme yurdunun sert ve haşın koridorlarına itmiş. Kaçının uçurtma yaptığı, hele bir kaçının göğe savuracağı kâğıttan bir uçak yapacak kâğıdı bulunmakta. Ben, şanslı bir çocuğum. Çünkü benim hem ailem hem uçurtma yapacak, yapacağımız bir babam hem de bunları sağlayacak geliri olan bir ailem var.

Gazze ve Lübnan semalarında gökten yağacak bir koli yiyecek yardımını ya da kendilerine sıcak bir battaniye ulaştıracak bir kamyon ya da tırın gürültüsünü duyarak, özleyerek yaşayan binlerce çocuğu da düşünüyorum. Düşlerim hüznün ile buruk bir sevinci bir arada taşıyor. Bugün tatile gideceğim ailemle. Hayatın acımasız bir o kadar da yaşanmaya değer yüzü olduğunu görüyorum. Dualarımı savaşın mağduru çocukların makus talihini değiştirmesi için Yüce Mevla'ya gönderirken, balkondan yeniden Malatya Ovası'na bakıyorum. Güneş, Kernek Şelalesi'nin kuytuluklarına dalıp âdeta su dansına eşlik ediyor. Ötede sabah çayını yeni demlemiş bir sokak satıcısı hazırladığı sandviçleri sabah namazına camiye gelenlere dağıtmakla meşgul. Bir sokak köpeği, gelip büfenin yanına yaklaşıyor ve insanlardan bir parça ekmek istiyor. Sonunda merhametli bir yaşlı amcanın önüne attığı ekmek parçasını yiyerek mutlulukla yeni bir parça gelmesi için tekrar büfeyi gözlüyor. Bir dron, küçük bir çocuğun elindeki kumandayla verdiği talimat doğrultusunda Kanalboyu üzerinden turlayıp, Beydağı tepelerine doğru tırmanıyor, tekrar geri dönüşlerle çocuğun yanına iniyordu. Ümitlerim de bu dron gibi en tepede durup baktığım yerden Malatya Ovası'na doğru iniyordu. Gözlerim ise bir Kürecik Radarı sınırsızlığında İpek Yolu güzergâhından geçerek, Karadeniz'e ve daha görmediğim ancak görmeyi arzuladığım illere doğru ümitle yol alıyordu. Mutluluk, içimdeki kuşu özgür bırakırken, pencereye konan bir güvercinin masumiyetine, bahçemizdeki akasyanın dallarını dişleyen kara bir karganın sert gagasının tıkırtısıyla içimde depreşiyor.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

İçeri giriyorum. Önümde annem ve babam. Ve babamın uzun bacaklarına kadar yükselen çekmeli tatil çantalarımız beni selamlıyor. Anlıyorum ki vakit tamamdır. Abbas yolcudur ve yolculuk başlıyor. Kısa sürede önce arabaya, sonra yola çıktığımızı görüyorum. Beylerderesi Viyadüğü altında uzayan köprü ayaklarına vuran suyun dalgalarının sesini arabaların uğultusuna katarak yükseliyor. Yaklaşık 4,5 saatlik yolculuktan sonra Mersin’de mola veriyoruz. Deniz, o kadar sakin ve duygulu. Babamla sahile inip uçsuz bucaksız denize yerden aldığımız çakıl taşlarını savuruyoruz. Rüzgâr, ayaklarımızın altına yapışan yosunları okşuyor. Çakıl taşları sanki sabah türküsü mırıldanıyor. Hava, o kadar berrak ki gözlerimizle içiyoruz mehtabı. Yakamozlanan kıyılarda annemin elindeki bardakta buğulanan sıcak çayın dumanının da çevreye yayıldığını gözlüyoruz. Küçük kardeşim ise az ileride kumdan bir kale yapmakla meşgul. Kendi geleceği için kuracağı tuğlaların yapı mimarlığı rolünü şimdiden yerine getiriyor.

Babam, Malatya SGK İl Müdürlüğü’nde sayman olarak çalışan, başarılı bir hesap uzmanıydı. Annem ise Büyükşehir Belediyesi Sosyal İşler Müdürlüğü’nde Aile Masası Editörü olarak çalışıyordu. Küçük kardeşim ise dördüncü sınıfa gidiyordu. Bol kitap okutan değerli bir öğretmene sahipti. Gelecek vadeliyordu. Ben ise mutlu bir işsizdim. Güzellik uzmanlığını bitirdikten sonra Fahri Kayahan Caddesi’nde bulunan bir güzellik merkezinde çalışıyordum. Hayatın yanında bayanları da güzelleştirmek için uğraşıyordum. Dolayısıyla ailemize hem dirlik hem de birlik hâkimdi. Bu mutlu yuvanın kurulmasında emeği geçen aile uzmanı anneme minnettardım. Hepimiz aynı duyguları taşıyorduk. Annem, nice aileyi mutlu etmek için uğraşa da tükenmeyen mutluluğundan bizleri her zaman nasiplendiriyordu.

Hareket saati tekrar başladı. 4 saatlik yolculuktan sonra otele ulaştık. Otel Antalya Side’de yemyeşil ağaçların içerisinde muazzam bir tatil köyüydü. Burayı nasıl kısa tatil dönemimizde gezeceğimi düşünürken, her şeyin yerli yerinde olduğunu görmeye başlıyordum. Valizlerimizi alan küçük raylı ring servislerine binerek odamıza geçtik. Babam, iki ayrı oda hazırlatmıştı. Artık yetişkin bir insandım, kendi ayaklarımın üzerinde durabiliyordum. Sahile bakan geniş, ferah bir daireye geçtim. Annem, babam ve kardeşim karşı koridorda yine sahile bakan odalarına geçmişlerdi. Haberleşmemiz için otel yönetimi bizlere oda telsizleri vermişlerdi. Ara sıra arayıp, babama:

- Ayayış ber kemal, diye seslenirdim! O da,
- Görev kutsaldır evlat. Sakın ihmal etme, diyerek muzipçe çıkışır ve birlikte gülerdik! Gülümsemelerimizi alan annem telsizi kaptığı gibi:
- Çabuk, buraya gel! Seni özleyenleri fazla bekletme tayfa. Gemi, kalkmak üzere

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

diyerek, beni kaptan babamın yönettiği huzurlu aile odasına/gemisine dâhil ederdi. Yemekten sonra da herkes odalarına çekilirdi. Sessizlik ve huzur.

Hayat güzel geçiyordu. Açık büfe kahvaltı, yemekler, alakart restoranda içilen üç çayları, sabah ve akşam havuz keyfi ve kardeşim için kaydırak. Bu mutluluğun bozulmaması için dua ederken ara ara geceleri kötü rüyalarla uyandığım da olurdu. Rüyamda TOKİ'deki evimize çamur dolduğunu görüyordum. İnternette baktığımda kötü şeyler ya da aileye musallat olabilecek bir iftiradan bahsediyordu. Yorumu kötü okuyunca, olamaz diyerek kendimi yeniden toz pembe ümitlerin içine koyardım. Böylelikle tatil üç dört günlük tekne turu ve ören yerlerini ziyaretle devam ediyordu. Myra Kekova, sahil boyunca o kadar muhteşem uzanıyordu ki bir kuş olup sahil boyunca uçasım geliyordu. Muhteşem Roma Tiyatrosu ve Aziz Nicholas Kilisesi ise Simena'daki Batık Şehre doğru giderken hâlâ bizi selamlıyordu. Memleketin bu güzide tatil beldesi ilgiye, temiz tutulmaya ve korunmaya ihtiyaç duyuyordu. Yeni nesle temiz bırakılması ümidiyle otele tekrar dönüyorduk. Akşama annem sahile inip yürüyüş yapacağımızı söylerken kendimi uykunun kollarına bırakıyordum.

Akşam, sahil sakindi. Sabahki yoğunluk yerini dalgaların uğultusuna bırakmıştı. Babamla annem, beni kardeşimle bırakıp sahil boyunca ilerlediler. Annem, özellikle de kardeşime sahip olmamı öğütledi. Denize inen kızılık tenimi yakıyordu. Olimpos'ta yaşamının en güzel yanlarından biri de buydu. Annem, buranın denizini çok seviyordu. Adımı da bu yüzden Mira Deniz koymuştu. Deniz, onların mutluluğunu yakamozlarken benim gözlerim az ileride kumdan kale yapan kardeşimdeydi. Sinan, denize çok yakın olduğu için gözlemem şarttı.

Bir süre böyle geçti. Annem ve babam tekrar döndüler. Bir jetski karşıda denizi yarararak sert sesiyle geçti. Kardeşim merakından biraz daha suya yaklaşmıştı. Gözlerim ondaydı. Annem ise atıştırmalık bir şeyler hazırlıyordu. Dalgalar hızlanmıştı. Sinan'ın kumdan kalelerini vurup bozuyor, kardeşim tekrar yapmaya çalışıyordu. İçinde dalgalara meydan okuyan bir duygu vardı sanki. Ben ise uzanmış, öylece denizi seyrediyordum. Nedense bana deniz, içine aldığı her şeyi öldürebilirmiş gibi geliyordu. Annem seslendi. Bir şeyler atıştırdık. Küçük Kardeşim Sinan denize girmek için sabırsızlanıyordu her defasında ilk kez girecek gibi heyecanlanıyordu. Annem:

- Kızım, Sinan'ın mayosunu arabada unuttum, hemen alıp geleceğim, sakın gözlerini ondan ayırma diye seslendi.

Sinan, yüreği körpe çocuk, bir an evvel denize girmek istiyordu. Annem gittiğinde çok susadığı mı fark ettim. Annem'in uyarısı beni bırakmıyordu, ama susuzluk da can alıcı

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

hâldeydi. Nedense bugün su içmeyi unutmuştum. Sinan'a gidip su alacağımı Onun da benimle gelmesini söyledim, ama o annemi bekleyeceğini, gelmek istemediğini söyledi. Zaten annem birkaç dakikaya döneceğinden, ben de kabul ettim. 100 metre ilerideki büfeye ilerlemeye başladım. Bir su aldım. Su içime doğru aktıkça vücudumda bir serinlik ve ferahlık oluştu. Rahatlamıştım.

Son yudumu içtim. Bir kadın çığılığı, annemin feryadıyla bu son yudum boğazımda düğümlenmişti. Feryatlar can yakıcıydı. Annem, haykırarak ağlıyordu. O yöne doğru koşarak gittim. Bir kalabalık toplanmıştı, annem yere çökmüş ağlıyordu. Kalabalığın ortasında bir erkek çocuğu vardı. Bu, küçük kardeşim Sinan'dı. Yerde hareketsiz bir biçimde yatıyordu. Bir kadın ona kalp masajı yapıyordu, ama O hiçbir tepki vermiyordu. Nefesim kesilmiş, dizlerim titremeye başlamıştı. Ona ne olduğunu sordum. Gözlerimden yaşlar âdeta şelale misali damlıyordu. İçimdeki bütün mutluluklar gitmiş, evimize dolan çamurun nedenini anlamıştım. Sözlerime bir adam karşılık veriyordu. Ben hâlâ ağlıyor, çırpınıyordum. Ağlamalarım annemin feryatlarına eşlik ediyordu. Adam:

- Çocuğu, suyun içinde çırpınırken gördüm. Çıkarttığımda ölmüştü, dedi ve üzgün omuzları yere doğru kollarına eşitlendi.
- Çok su yutmuştu, diye de ekledi.

Kalp masajı yapan kadın:

- Çocuğun nefesleri düzensizleşti. Üzgünüm, dedi ve o da Sinan'ı üzgün hâlde bırakıp çekildi.

Sağlık görevlileri geldiğinde her şeyi anlamıştım. Kardeşim ölmüştü ve o zavallının sebebi bendim. Sahildeki dalgalar bu kez üzülen yüreğimi dövüyordu. Sinan'ın kaldırıldığı yerde yaptığı kumdan kalelerin son burcunu da deniz içine çekiyordu. Artık dayanamıyordum. Bir anda gözlerimin karardığını, dengemin bozulduğunu hissettim. Annemin çığıkları kulaklarında zonkluyordu. Gözlerimi açtığımda bir hastane odasıydım. Yanımda annem vardı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, öylece duvarı izliyordu.

- Sinan nerede anne, diye sordum?

Manasızca yüzüme baktı ve:

- Öldü, dedi!

Sanki çok normal bir şeyden söz ediyormuş gibi konuşuyordu. Annem o kadar sakindi ki korkmaya başladım. Birkaç dakika sessizlikten sonra göz göze geldik.

- Onu, sen öldürdün, diye fısıldadı!

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Kızaran gözleri doldu, bağırmağa başladı. Gözlerimle “Onu ben öldürdüm onu biz öldürdük” diye çaresizce bağırdım. Onların yüzüne bakacak hâlim yoktu.

Gözlerimden yaşlar art arda dökülüyordu. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Annem bir kriz geçiriyor, odamın içindeki her şeyi deviriyor, kendine zarar veriyordu. Babam, ağlıyor, engellemeye çalışıyor, sarıyordu, ama nafiye. Sonra içeriye görevliler geldi. Annemi sakinleştiremeyince, babamın baş işareti onayıyla ona bir sakinleştirici vurdular. Annem, başka bir odaya alınıyor, ben yine acılarımla baş başa kalıyordum. Küçük kardeşim benim dikkatsizliğimden dolayı can vermişti. İki dakika daha beklemiş olsaydım, bu mutluluk sahili “ölüm sahili”ne dönüşmeyecek, bin bir umutla geldiğimiz bu güzel tatil bize zehir olmayacaktı.

Döndük. Kardeşimi Şehir Mezarlığında son yolculuğuna uğurladık. Beydağı yine devasa hâliyle evimizi selamlıyordu. Annem ise artık eski annem değildi. O günden sonra hep kendini ve beni suçladı. Ben, ise yüreğime hep bu suçluluk hissini işliyordum. Rüyalarım da artık çamur yoktu ama Sinan’da yoktu. Annemin denize olan sevgisiyle birlikte ben de ölmüştüm. Hayat devam etse de Malatya Ovası eski güzelliğini vermiyordu. İçimdeki güzellik hissi de Sinan’la birlikte beni terk etmişti. Her ovaya baktığımda Myra Kekova’nın “ölüm sahilini” hatırlıyordum. Ne akasyaya konan karganın tıktırtısı ne de Kernek Meydanındaki satıcının sandviçleri eski tadı veriyordu. Hayat, bir bilinmezliğe doğru çekip gidiyordu. Çocuklar ölmemeliydi.

“YİTİK BİR VEFA VE SONRASI”

Fatma KAYA-12/A

“Evlat dindarlığının üç derecesi vardır. En yükseği anne babamızın gözünde itibarlı olmaktır, ikincisi onları utandırmamaktır; en düşüğü ise sadece onlara destek olabilmektir.” Konfüçyüs

Çakıllıınar Köyü, yeni bir güne uyanıyordu. Üzerinden geçen leylekler Levent Vadisi'nin derinliklerine doğru sörf yaparcasına ilerliyorlardı. Tepebaşında bulunan evlerde ise sabahın sessizliği hâkimdi. Evlerin önündeki armut ve kayısı ağaçlarına sabah çiği düşmüştü. Güneşin ilk ışıklarıyla ağaçlara yapışan kar renkli çiğ damlaları ağaçların altına doğru ilk damlalarını dökmeye başlamışlardı. Köy, uykuda iken uyanık olan ve hasret çeken bir kadının leyleklerin kanat çırpmalarına karışan uğultusu duyuluyordu. Bu uğultu, yaşı 75'e dayanmış, hayli zaman köyde yaşayan, evlatlarının gelip kapısını açmasını dört gözle bekleyen Naciye Teyze'nin kerpiç damından yükseliyordu. Derinlerden gelen bu hasret seslerinde yitik bir vefanın özlemlerle karışık bestesi okunuyordu. Yıllarca gözünden bile sakınarak yetiştirdiği evlatlarının artık ne kokusu ne de izi kalmıştı. Yalnızlık artık son demlerindeydi ve kadının kalbine yuva kurmuştu.

Köy, yanık tezek kokuyordu. Muhtarın ana yolu bir kartal yuvası gibi çevreleyen evi dışında sanki hayat belirtisi yok gibiydi. Çünkü Naciye Teyze, tüm köyü çekip çeviren, her kişinin yetişmesinde pay sahibi olan bu kadının kalbine inen yalnızlık, köyün damlarına da sinmişti. Bu sinsî düşman, bir çakırdikeni misali düştüğü yerleri kuşatıyor, geçilemez, aşılamaz bir dağ heybeti veriyordu. Zavallı kadın, kimsesizlik nedeniyle düşürüldüğü duyguların girdabının esaretindeydi. Yoksa güçlü kadındı Naciye Teyze. Onun bahçe ve tarlalardan omuzlayıp evine taşıdığı şelekleri bugün dört römork taşıyamazdı. Zaten yeni neslin köy işlerinden de haberi yoktu. Sabahın seherinde tarlasına gidip harmanı deren Naciye Teyze, şelek omuzunda döndüğü evinde kahvaltayı hazırlardı. Tarhana çorbasının sıcak buğusunu burnunda hissedenler kaşğını alıp çorbaya koşardı. Sanki tembihlenmişti ahali. Bu sofradan çorba içmeden dönen kimseye rastlanmamıştı. Bu elleri tezek kokan kadın, köylüler tarafından çok sevilirdi. Çünkü ekmeğinde bin bir umut, katığında sonsuz bir sevgi vardı. Dört evladı vardı. İki kız ve iki erkek. Kızları evlenerek sıldan uçmuş, bir daha dönmemişlerdi. İstanbul ve İzmir'de yaşadıkları söyleniyordu. Oğulları ise yurt dışına çıkmışlardı.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Sıladan kopanın geri gelmediği devirlerden geçiliyordu. Naciye Teyze, ilk yıllar yurt dışı dönüşleri zor olduğu için bağına taş basmış hasretini kimsesizliği ile avutarak yaşamıştı. Kocasını, Kore Savaşı için gittiği askerden bir daha dönmeyince tüm hayat mücadelesinin yükü omuzlarına binmişti. Evinin önünde bulunan on kök kayısı ve babadan kalma armut bahçesini çekip çevirerek evlatlarını okutmuş, evermiş, yurt dışına salmıştı. Bahtiyardı. Bu zorluklarda dört evladını da yetiştirmenin derin huzurunu taşıyordu. Günler vefa duygusunu da dönüştürmüş, nasibine evlatlarının ilgisizliği ve kimsesizliğin acısı düşmüştü. Anne hakkının hiç ödenmeyecek bir olgu olduğunu unutan bir evlat vurdumduymazlığının pençesine düşmüştü. En ağır da oydu.

Yetmiş beş yaşında olmasına rağmen bin bir emek verdiği bahçe ve tarla işleri onu güçlü ve dinç kılmıştı. Tabiidir ki her şey gibi yaşlılığın bedeninde bıraktığı güçsüzlük ve hastalıklar la o da yüzleşiyordu. Artık eskisi gibi Boyungediği'ndeki tarlasına gidemiyordu. O tarlaya her yıl buğday ekerdi. Harmandaki sarı başakların önce ilkel dövende sonra patos denilen çiftçi mucizesinde dövülüp buğday hâline dönüşünü görünce daha bir mutlu olurdu. Şehir değirmeninde öğüttüğü bu buğdayı tandıra verdiğinde kokusu tüm çevreyi kaplar, sıcak bazlamanın kokusunu alan çocuklar bahçesine koşardı. Zavallı kadın, geleni çevirmezdi. Her çocukta bir evlat hasretinin yüreğinde bıraktığı acıyı dindirirdi. Hetik yapardı büyük kazanlarda. Döğmesi ve bulguru ne kadar da lezzetli olurdu. Aşure ayında muhtardan ısmarladığı yemişlerle kayısı ve armut kurusunu da ekleyerek pişirdiği aşureye kaşık sallamayan pişman olurdu. Çocuklar kaşığı alıp hetik yemeye de gelirlerdi. Tarhan yaptığında ilk çevredeki çocuklar koşar, kuşları ve kargaları tarhana tarhından uzaklaştırırlardı. Başında nöbet bekleyen çocuklara şeker, çikolata verirdi. Saatlerce öpüp kokladığı bu çocukların masum yüreğinde evlatlarının vefasızlığını ve yüreğine bıraktıkları hasret yaralarını tedavi ederdi.

Yıllar, hızla geçen bir arabanın freni tutmayan yapısı gibi hızla ilerlemiş, Naciye Teyze'yi yarı yatalak hâle getirmişti. Artık bahçedeki kayısılar ve armutlar bile bu düşkünlüğün etkisi ile dallarını bükmüşlerdi. Leylekler Levent Vadisi'ne doğru giderken sanki kanat çırpıyorlardı. Kapısına gelen kimseyi geri çevirmeyen, yüreğinden ve Halil İbrahim sofrasından bolca dağıtan bu kadın, artık bir tas çorbaya muhtaçtı. Köylü ise yapılanları unutmuyor, her gün biri nöbetleşe gelip kadını soruyor, yemeğini verip evini süpürüyordu. Elbiselerini değiştirip alıp götürüp makinelerinde yıkayan kadınlar tekrar getirip itinayla yerleştiriyordu. Çetin kış koşullarında muhtar, odununu eksik etmiyor, fondan aldığı kömür gece iyice yandıktan sonra evden ayrılıyordu.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Yine sabahın seheri Çakılıpınar düzlüğüne doğru iniyordu. Ayağını sürüyerek kapıya çıkan Naciye Teyze, şose yola doğru hüznü gözlerle bakıyordu. Bakışlarında biriken beklentiler, vefasızlığın çepeçevre daladığı kalbinden süzülerek sanki hiç gelmeyecek bir arabanın tekerlek gıcirtısına karışıp gidiyordu. Karşıda tek tük ağaçlar içerisine serpiştirilmiş meşe ormanının gürültüsü gibi içindeki hasrette dalgalıydı. Hava çok soğuktu, ama zavallı kadının içine işleyen acılara tesir etmiyordu. Sobası ise gürül gürül yanıyordu. Örtmenin sağ çaprazında Akçadağ kömbesi pişirdiği fırınlı emaye sobadan çıkan odun çatırtıları soğuk havaya karışıp stabilize yola doğru akıyordu. Fırının yanında küçük tandırı vardı. Artık ekmek pişirmedeği için taşları bile eskimişti. Tandırın sıcaklığı da Naciye Teyze'nin soğuyan kalbine dönmüştü. Artık sıcaklığın ve sevginin buğusu yerini hasretin soğuk ürpertisine bırakmıştı.

Naciye Teyze, soğuğu iliklerinde hissederek sobaya doğru yürüdü. Sobanın önünde kendisinin oturması için bırakılan portatif bez sandalyeye kendini bırakıverdi. Nasırlı ellerinde yılların birikmişlikleri, çizgili alnında geçmişin birikintileri vardı. Umutla yola bakıyordu. Son günlerde çok hastaydı. Bunu bilen muhtar, çocuklarına haber salmıştı. Annenizin son günleri artık dönün bir daha göremeyeceksiniz, diyerek onları uyarmıştı. Bu uyarılara rağmen ne bir mektup gönderen ne de telefonla arayan olmuştu. Bu üzüntü içerisinde sobanın başında oturan kadını gören muhtar evinden çıkıp oraya doğru yürüdü. Kadına ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kucağında kuru odunlar vardı. Usulca yaklaşıp selam verdi:

- Nasılsın ana, iyi misin?

İçindeki ürperti ile tanıdık gelen sese doğru dönen Naciye Teyze, mutlulukla gülümsedikten sonra:

- İyiyim oğul! Nasıl olayım ki? Son günlerimde bir vefa kokusu arıyorum. Sesin iyi geldi, diye ağlamaklı sözlerle cevap verdi. Gözlerinden süsülen yaşlar entarisini ıslatıyordu. Bu üzüntü muhatara da yansımıştı. Muhtar, devam etti:

- Ana! Üzülme diyemem sana ama hırpalama artık kendini. Bütün köy senin evladınız. Biz varız. İstersen geceleri de kalırız. Ne istersen başım üstüne. Yeter ki kalbini üzme. Her şey geçer. Allah hepimizin gideceği son durağı belirlemiştir. Önemli olan oraya elden ayaktan düşmeden ulaşmak.

Söyledikleri boğazında düğümlemişti. Bu sözlerin zavallı kadının dünyasında bir yeri olmadığını o da çok iyi biliyordu. İçeriye yöneldi. Yıllarca çocuklar ve gelen komşular için kadının kurduğu yer sofrasını alıp sobaya doğru serdi. Sobanın başındaki çay demlenmişti.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

İçeriden bardakları ve buzdolabından peynir, zeytin vs. doğal köy ürünlerinden ne bulursa getirdi. Peyniri artık rendeleyerek veriyorlardı. Naciye Teyze'nin dişleri de kalmamıştı. Yapma dişleri de öğütmeye yetmiyordu. Bir parça ekmeği sobada kızartıp içine peynir dürerek yumuşattı ve kadına verdi. Kahvaltısını yapan kadın, çayını içtikten sonra:

- Sağ ol oğul! Allah ne muradın varsa versin, diye söylendi. Muhtarın yüzüne bir oğul hasretiyle bakıyordu. Muhtar, eğilip elini öptü:
- Sofranı kaldırdım. Bulaşıklar ve temizlik için bizim Fatma gelecek. Bir emrin olursa seslen. Müsaaden olursa ben gideyim, dedi. Kadın, başıyla onayladı. Yeniden sobaya döndü. Soğuk, hafif dinmişti. Rüzgârın uğultusu, gökte uçak leyleklerin kanat şıkırtılarına eşlik ederken, muhtar çoktan ayrılmıştı.

Artık yitik bir vefa duygusu taşıyordu kalbinde. Bir gün önce dernekten gelip yardım kolileri bırakanlarla hasret gidermişti. Yöre derneğinden kimseler her ay düzenli gelirlerdi. Bütün ihtiyaçlarını da karşılardı. İyilik kadar büyük mükâfat yoktu. Bol bol dua edip onları yolcu ettikten sonra yeniden içindeki yalnızlığa çekilirdi. Bugün de öyle yaptı. Soğuk dinmişti ama içindeki hasret çok büyümüştü. Kalbini sıkıştırıyordu. İyi gelir düşüncesiyle içeriye doğru gitti. Yatağına uzandı. Allah'ım, gözlerime uyku koy, diye dua etti! Ama uyku yoktu. Bir gün öncesini hatırladı. Kendisine ilaç getiren komşusu Ayşe Hanım ve oğlu emre gelmişti. Emre, 8 yaşından beri zavallı kadına uğrardı. Cıvı cıvıl bir çocuktü. Naciye Teyze, o çocukta büyük oğlunu hatırlıyordu. Onun da saçları altın sarısıydı. Gözleri çakmak çakmak maviydi. Hayat doluydu. Şimdi okulu bitirmiş, mimar olmuştu. Her geldiğinde Naciye Teyze'den elma isterdi. Zavallı kadın büyük bir sevinçle kilere gider, bahçeden zamanında getirdiği elmaları bir kaba koyup getirirdi. Emre'ye uzatırken de çeşmeden yıka, diye tembihlerdi. Elmaları alan Emre, kadının elini öper bahçeye top oynamaya giderdi. Yine öyle olmuştu. Elmayı alan koca çocuk gözlerindeki ışıltıyla kadının elini öpüp, bahçeye çıkmıştı. Bu mutlu ana rağmen içindeki daralma dinmiyordu. Seslenmek istedi, sesi çıkmıyordu. Elini göğsüne atınca çarpmadığını hissetti. Kalbi vefasızlığa ve hasrete yenilmişti. Bulunduğu yataktan yan devrildi ve kaldı. Devrildiği yerden fırlayan et kütüğü kapısını da arkadan sürgülemişti.

Öğle sıcağı, tandırın çevresindeki taşları yavaş yavaş ısıtmaya başlarken muhtarın hanımı Fatma, elinde yoğurt bakracı Naciye Teyze'nin evine doğru yürüyordu. Bakracı sobanın önüne bırakıp içeriye giderken olacıklardan habersizdi. İçeri girmek için zorladığında kapının açılmadığını gördü. Daha önce böyle bir şey olmadığı için endişelenerek pencereye yöneldi. İçeri baktığında kadının yığılıp kaldığını, gözlerinin de ölüm sessizliğine açıldığını gördü. Ağzından bir çığlık yükseldi.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Derinden gelen o kadar acı bir çığlıktı ki çevredeki tüm evleri n bacasından girip ahaliyi uyandırmaya yetmişti. İlk önce en yakındaki Ayşe Hanım'ın kocası oğlu Emre ve babası Mustafa Bey koştu. Mustafa Bey, kapıyı kırıp içeri girdi. Kadının nabzını yokladığında atmadığını gördü. Naciye Teyze, son nefesini vermişti. Bunu gören ahali gözyaşlarına boğulmuştu. Mustafa Bey, hüznle dışarı çıktı. 112'yi arayıp yardım istedi. Kadının öldüğünü de ekledi. Yarım saat geçmeden bütün köylü ve muhtar koşarak eve gelmişti. Sağlığına gelmeyen vefasız evlatları, haberi duyunca mirasa konan akbabalar gibi sökün etmişti. Biz gelmeden annemizi toprağa vermeyin, diye de muhtarı uyarılmışlardı.

Cenaze 112'nin nezaretinde Akçadağ Devlet Hastanesi morguna kaldırılmış, resmi işlemler bitince yeniden köye getirilmişti. İnsanlar yavaş yavaş köye doğru geliyordu. Ortalık adamdan geçilmiyordu. Seveni çoktu Naciye Teyze'nin. Âdeta köy bir panayır yerine dönmüştü. Sağlığında kapısından eksik olmayan kalabalık, son anlarında çekilen sessizliğe meydan okuyordu.

İkinci üzeri köye son model bir cip geldi. Arabadan ikisi kadın dört kişi indiler. Bunlar vefa duygusunu yitik hâle getiren evlatları idi. Hiçbir şey olmamış gibi gelip musalla taşında cenazenin başında durdular. Hoca Efendi, helallik isterken, sözleri boğazında düğümlendi. O sırada kendisinden sürekli elma alan Emre, öne çıktı. Gözleri ağlamaklı idi. Hınç doluydu. Kadınının göstermelik ağlayan evlatlarına bakarak:

- Ey soysuzlar! Vefa duygusunu nereden yitirdiniz? Nerede bıraktınız? Bu kadın, hakkını hiçbir zaman ödeyemeyeceğiniz, cennetin ayakları altına serildiği eşsiz bir varlık, anneniz. Neden hatırlamadınız? Hasret içindeki yüreğini beklenti içinde bırakıp onu öldürdünüz? Onun katili, sizsiniz!

Sesi, çok gürdü. Hınç doluydu. Ahali sessizliğini korurken, evlatların başı yerdeydi. Taş yürekleri anlamış mıdır bilinmez, başları yere eğilmişti. Hoca Efendi, bunun üzerine gözlerindeki yaşları silerek:

“Onlara şöyle de: “Gelin, Rabbinizin size haram kıldığı şeyleri bildireyim: O’na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Ana-babaya iyilik edin. Fakirlik korkusuyla çocuklarınızı öldürmeyin; çünkü sizi de onları da biz rızıklandırıyoruz. Açık olsun, gizli olsun hiçbir günaha ve kötülüğe yaklaşmayın. Haklı bir sebep olmadıkça Allah’ın öldürülmesini haram kıldığı cana kıymayın. İşte bunlar, akıl erdirmeniz için Allah’ın size emrettiği hususlardır.”⁵” diye başlayan ayeti okudu. Evlatları görmezden gelerek, ahaliye döndü.

⁵ En'am Suresi, 151. Ayet.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

- Haklarınızı helal ediyor musunuz?

Sanki yer yarılmıştı. Hep bir ağızdan çıkan “Helal olsun!” nidası ortalığı inletiyordu. Bu haklı ve vefa kokan ses, evlatlarının suratında bir kırbaç misali şaklıyordu. Gökten uçan leylekler de bu sese kanatlarının şiddetli şakırtısı ile eşlik ediyorlardı. Evlatları, evin önünde kalakalmıştı. Kimse o gün Naciye Teyze’nin tabutunu onlara vermedi. Omuzdan omuza alınan tabut, mezara indirilirken muhtar:

- Bu köy annesini kaybetti, annemizi yitirdik. Vefa duygusu evlatlarının elinde ve boynunda kaldı. Mekânı cennet olsun. Başımız sağ olsun.!

Mezara atılan toprak toprak kürekler eşliğinde Naciye Teyze bilinmezliğe uğurlandı. Evlatlarının son model cipi ise içinde taşıdığı vefasızlığın ağırlığı ile şose yoldan ağır aksak köyü terk etti. Geriye ise mezar başında Hoca Efendi tarafından okunan ayetin yüreklerde bıraktığı sesin yankısı kalmıştı:

“Mal ve oğullar dünya hayatının ziynetidir. Asıl kalıcı olan sâlih ameller ise Rabbinin katında hem mükâfat bakımından daha hayırlı, hem de ümit bağlamaya daha lâyıktır.”⁶

Vefa duygusu ise iki leyleğin kanadında Levent Vadisi’nin derinliklerine doğru akıyordu. Her hasret, vefasız kalmazdı. İyilik, vefa duygusunun enginlerinde oldukça Naciye Teyze’nin yetiştirdiği binlerce evladı vardı ve olacaktı.

Emre, gece uğrayıp, gelenek gereği mezarın üzerine ateş yaktı. Dua etti. Mezar taşını yaptıracağına söz verdi. Çünkü dört vefasız taşıyan cip, bir daha Çakıllıpınar şosesinden geçmeyecekti. Bu yitik vefaya Naciye Teyze’nin hatırası izin vermezdi. Bu duygularla mezardan ayrıldı. Gökten inen yağmur, gözyaşlarına eşlik ediyordu.

⁶ Kehf Suresi, 46. Ayet.

MİRA'NIN GÜNLÜKLERİ

Menekşe KAPLAN-12/A

İyilik, kendini merhamet duygusunun koynuna bırakmıştı. İsteyen ondan kucak dolusu alıp dağıtıyordu. İsteyen bazısı da katar katar yüklenip gidiyordu. Bu yükü taşımak elbette ağırdı. Ağırlığın kıymetini bilmeyen kimseye insanlık ne lazımdı. İnsanlık tarihten bu yana, hatta dünya kurulalı beri bu güzel duyguya meylediyor, onun ağırlığını taşıyordu. Bir küçük çocuğun başını okşamanın bin türlü ibadetten evla bilindiği inancımızda hele bu duygu katmer katmer yüreklerde bulunmalıydı. Bir çocuğun ağlamasını kesen gülümsemede, bir yaşlı teyzenin elini tutup okşayan, karşıdan karşıya geçiren olgunlukta, bir Halil İbrahim sofrasından kimsenin boş dönmediği yüce bir cömertlikte, sıcak bir ilginin çepeçevre kuşattığı hemen her gönülde yeşeriveriyordu. Mira da böyle bir gönle sahip, temiz, hayat dolu bir kız olarak bu yükü üstlenmişti.

Güneş, Mira'nın güzel yüzüne doğru ilk ışınlarını göndermeye başlıyordu. Harunlardaki evlerinde köpekleri Kangal'ın kesik kesik havlamaları eşliğinde uyanmıştı. Bahar aylarından nisandı. Güneşli bir ilkbahar sabahına uyanan Mira, okula geç kalıp kalmadığını kontrol etmek için ilk olarak saatine baktı. Yine her zaman olduğu gibi vaktinden önce uyanmıştı. Aslında saate bakmazdı, ama gece ertesi günkü sınavına çok çalıştığı için saati kurmak durumunda kalmıştı. Dakik olmayı her şeyden önce benimsiyordu. Kısa olan hayatı dolu dolu, insanca yaşamının önemini idrak etmişti ve böyle yaşamayı ilke ediniyordu.

Harunlar Köyü, Bekirbucağı Köyü'nün traverten misali burgulu dağlarını dolanıp yola kadar inen yüksek bir tepede kuruluydu. Soğuğa karşı paratoner görevi gören kalın duvarları ve bir kurt başı gibi ovaya doğru inen bahçeleri ile her mevsim güzeldi. Hemen her köyde olduğu gibi okula da servislerle gidilirdi. Servis yolculuğu okulun 15 dakika mesafesinde, arabanın teybinden çıkan bir Mahsuni Şerif türküsünün yüreklerle akan tınısı kadar uzaklıktaydı. Şoför Kemal'in sevecen ve dolgun sesi de bu türküye eşlik edip, yol boyunca şose yola doğru yayılırdı. Köy, Muğla'nın merkezine bağlı denizden çok az yüksekte yer alan şirin bir yeriydi. Köy akşamları fazla yabancı bulunmayan, hemen hemen herkesin aynı mahallede doğup büyüdüğü akranlarla birlikte toplanılıp eğlenilen zaman dilimlerinde iyilik ve sevecenliği ile göz doldururdu. Dolu dolu geçen gece, sabahların pozitif bir ruh haliyle yatağından kalkılan ve şevkle yatakların toplanılıp güne başlanıldığı zamanları takip ederdi. O geceyi Mira ve ailesi de muhtarın verandasında sıcak muhabbetler ve oyunlar eşliğinde

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

geçirmişlerdi.

Güzel geçen bir gece, sabahı da çabuk etmişti. Mira, o olumlu ruh hâliyle yatağından âdeta fırladı. Yatağını topladı ve hemen okul çantasına gidip eksikliklerini kontrol etti. Zaten gece yatmadan ders programına göre çantasını hazırlardı. Tedbirli olduğu için bir kez daha kontrol etti. Eksiği yoktu. Banyoya gidip elini yüzünü yıkadıktan sonra tekrar odasına gelip okul kıyafetlerini giydi. Kıyafetlerini her eline aldığı anda Okul müdürlerinin “Eyladım! Kıyafet, bir öğrencinin kimliğidir, hafızası ve kişiliğidir. Kişiliğinizi ve kimliğinizi muhafaza edin!” diye gürce çıkan sesini hatırlardı. İyi adamdı okul müdürleri. Ara sıra kızdığı da olurdu ama yüreği temizdi. Özellikle kız çocuklarına çok ayrı bir özen ve dikkat gösterirdi. Okumaları, ekonomik özgürlüğü ele almalarının önemi hususunda sürekli nasihatlerde bulunurdu. Okul eşyalarına zarar vermemeleri yönünde erkekleri sürekli uyarır, okulun tek bir lambasının boşa yanmasına, bir musluğunun akıtmasına gönlü razı olmazdı. Bu benim işim demez, temizlikten çatı onarımına, kalorifer borularının yalıtımına kadar her işle ilgilendirirdi. Bizzat kendisi de yapar, işleri yoluna koyardı. Prensipli adamdı. Haksızlığa uğrayan gördü mü üzülürdü ve hemen olaya müdahale ederdi. Sorun çözme hususunda öğretmenlerimize ve öğrenci arkadaşlarımıza yaptığı rehberlik ve yönlendirme dikkate değerdi.

Mira, kahvaltı masasına otururken huzurla okula gideceğinin bilincindeydi. Annesi Aliye Hanım her gün yaptığı gibi köy ürünlerinden hazırladığı doğal sandviçi onun masasına bırakmıştı. Köy dediğim için sakın ücra yer zannedilmesin. Harunlar köyü, merkeze yakın, çok modern gelişmiş bir yerdi. Herkesin ekonomik olarak uğraş hâlinde olduğu ve ekmeğini kazandığı bir faaliyeti mutlaka vardı.

Miranın annesi, bir bankanın müdürüydü. Babası Aras Bey ise, merkezde turizm işiyle uğraşan bir holdingde çalışıyordu. Muğla'nın özelliği gereği yaz kış turist ve misafiri eksik olmazdı. Babası, holding müdürü olduğu için gelen gidenleri eksik olmazdı. Üst düzey para kazanmasına rağmen, babası köye geldiğinde tüm köy işlerini de çekip çevirirdi. Doğa ve bahçe işleri, köy işlerinin güzelliği ve verimliliği onu toprağa bağlıyordu. Toprak Âşık Veysel'in de belirttiği gibi en iyi dosttu. Kazdıktan, pençelerle okşayıp derdikten sonra kimseyi boş çevirmezdi. Verimliydi aynı zamanda köylerinin toprakları. Pek çok turist oraya doğal tarım, yani organik tarım yapmaya gelirdi. Doğal köy buğdayından yapılmış unla bazlama ya da gözleme pişirme, bahçedeki doğal ürünlerle yöresel yemekler yapma, tarlalara gidip harman zamanı çalışma gibi işleri hobi edinmişlerdi. Bu uğraşlar onlara döviz olarak dönüyor, köy ahalsinin bütçeleri doluyor, insanlar bacasız sanayinin getirdiği bu güzel imkânların keyfini ve mutluluğunu sürüyorlardı.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Mira aslında uyandığında genelde annesi ve babası erkenden çekip şehir merkezlerindeki işlerine gitmiş oluyorlardı. Aliye Hanım kızına düşkün olduğu için, her gün kızının yiyecek ve içeceğini hazırlayıp mutfak masasına bırakıyordu. Mira, kalktığında sandviçini masada bulmuştu. Tek başına yemek istemediği için sandviçini yanına aldı. Yolda yiyerek okula gitmeyi tercih etti. Aslında bunu daha çok seviyordu. Her ısıriktaki teypten gelen Anadolu türkülerinin o mükemmel bestelerinin verdiği iştah ile midesi bayram ediyor, ruhu da doyuyordu. Sandviçini alıp çıktı. Evlerinin kapısını kilitledi. Her yerinin kilitli olduğunu kontrol edip yola koyuldu.

Ağır aksak ilerlerken, “Günaydın!” diyen bir sesle irkildi. Bu, aile dostlarının kızı Merve'ydı. Her gün beraber okula gidip geliyorlar, birbirlerine yoldaş oluyorlardı. Bir kız çocuğunun temkinli olması, yanında mutlaka bir yerinin bulunması şarttı. Çünkü iyiler kadar kötüler de dünyada yaşıyordu. Beraber gidip geldikleri için huzurlu idiler. Mira, mutluydu. Bugün sınavı vardı ve sınava çok iyi hazırlanmıştı. Merve ise tedirgindi. Çünkü sınavına çalışmak yerine gece boyu telefonla uğraşıp sonra uyumuştum. Yolda:

- Merve, neden tedirgin bir hâlin var, diye sordu? Bu cevap karşısında yüzüne yalancı bir gülümseme koyan Merve:
- Yoo, dese de Mira üsteleince her şeyi anlatmak zorunda kalmıştı!

Derslerine zamanında çalışmanın önemine değinen Mira, teselli vermenin faydasız olduğunu da biliyordu. Yapacak bir şey yoktu. Her insan elbette bu tür konularda bireysel çaba göstermeli kendi yükünü üstlenmeliydi. Bu hâletle okula geldiler. Okul müdürünün her zaman yaptığı girizgâhtan sonra sınıflarına geçtiler. Sonunda beklenen saat gelmişti. Sınava giren iki arkadaşın Mira'nın sınavı çok güzel geçmişti, ama Merve, çalışmamasının acısını çekmişti. Mira, arkadaşını teselli etti, önündeki büyük sınava odaklanmasını söyledi. Eve döndüler.

Akşam eve döndüklerinde anne ve babasıyla üniversite sınavının iki gün sonra yapılacağına dair konuştular. Aliye Hanım, kızının doktor; babası ise mühendis olmasını istiyordu. Bu tatlı rekabet arasında kalan Mira, hangisini seçeceğini zaman bırakmanın daha iyi olacağı hususunda ailesine uyarılar yönlendirmişti. Bu her zaman yaptıkları muhabbeti. O iki günü alışveriş ve gezi ile geçirdiler. Köylerinin kurulu olduğu tepeden kuşbakışı her yanı gören sahilde bir dolu insan yığının arasından sıyrılıp gece gezmelerine çıkmışlar, mesire yerlerinde piknik yaparak hoşça vakit geçirmişlerdi. Bu yıl artık dananın kuyruğu kopacaktı. Mira kendine güveniyordu. Çünkü çok tertipli ve güzel çalışmıştı. Mükâfatını alacağını biliyordu.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Sabah, hafta sonu olduğu için ailece güzel bir kahvaltı yaptılar. Arabaları akşamdan kontrol edilmiş ve hazırlanmıştı. Babası Aras Bey, arabaya yöneldi. Arabanın arka kapısını açarak Mira'yı bir şoför gibi selamladı. İçeriye giren Mira, teşekkür edip gülümsedi. Yüzlerindeki mutluluk, gözlerinden de okunuyordu. Bir aile sıcaklığının başaramayacağı şey yoktu. Bu yönden şanslıydı Mira. Birlikte olduğu, kendisine değer veren bir ailesi vardı. Ailesi olmayan ya da aile içinde huzur bulamayan kim bilir ne kadar insan vardı. Hepsine içinden dualar yönlendirdi. Yola koyuldular. Aşağı yolda kendilerini Merve karşıladı. Mervelerin arabası yoktu. Babası, Aras Bey'den onu da sınava götürmesi için rica etmişti.

Aras Bey, yavaşlayıp Merve'yi de arabaya aldı. Birbirlerine sarılıp başarılar dilerdiler. Hoş muhabbetlerle sınav yerine ulaştılar. Bahçede bir sürü aday ve aileleri sınav heyecanını paylaşıyordu. İkiyi yine birbirlerine başarılar dileyip kapıya yöneldiler. Üç saat süren bir maratona erkenden bitiren Mira sınavdan çıkmıştı. Anne ve babası sınav çıkışı yanında olmayacaktı. Babası holdinge turizm görüşmeleri için gitmiş, annesi de organik tarım için gelecek misafirleri karşılamak zorunda kalmışlardı. Bu nedenle Mira, Merve'yi beklemek durumundaydı. Dışarda buluşacaklarına söz vermişlerdi. Sınav sonrası pek çok kişi dağılmıştı. Artık okulda sınav evrakını götüren polisler de ayrılmıştı. Mira, arkadaşı Merve'nin de erken ayrıldığını anlamıştı. Çaresiz okuldan çıkıp yürümeye başladı. Rüzgâr hızını artırıyordu. Yolda ise trafik yoğunluğu vardı.

Mira, zihninde Merve düşüncesi ilerledi. Onu düşünüyordu, çünkü tek başına köye dönmesi zor görünüyordu. Kız başına gitmesi de elbette zordu. Biraz ilerledi. Her zaman takıldıkları kafeye doğru yöneldi. Çevreyi gözetledi. Az ilerideki masa da Merve'yi gördü. Yanında babası vardı. Merve'nin babası, bir araba bulmuş, gelip kızını almak için okul dışında beklemişti. Mira'yı göremeyince de kafeye gelmişler ve beklemişlerdi. Bunu duyan Mira çok sevinmişti. Birlikte yola koyulup köyelerine döndüler. Artık güvende oldukları için mutluydular.

Günler günleri takip ediyordu. Zaman çok çabuk geçmiş, Mira Nişantaşı Tıp Fakültesini birincilikle kazandığını öğrenmişti. Çok mutluydu. Annesi, babasına haberi verirken "kadın dayanışması, al işte" diyerek sevgiyle karşılık vermişti. Babası da kendisine sarılıp gözyaşları ile sevincine ortak olmuştu.

Mira, ertesi gün hemen telefona sarıldı. Merve'yi aradı. Merve, moralinin bozuk olduğunu kazanamadığını belirtip dışarı çıkmayı önermişti. Mira, hazırlanıp evden çıktı. Anne ve babasına da durumu belirtmişti. Merkeze yakın Doğanlar AVM'de buluşacaklardı. Yaz olduğu için ring servisler evlerinin önünden sıklıkla geçiyordu. Servise binip merkeze indi.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

AVM kavşağında dalgın yürürken yaşlı bir teyze gördü. Kadın, yüzündeki masumiyeti ortaya koyarcasına davranıyor, yardıma muhtaç olduğunu hâl ve tavırlarıyla belirtiyordu. Bastonuna yaslanıp zorla yürüyordu. İçindeki iyilik ve merhamet duyguları galip gelen Mira, kadına doğru yöneldi:

- Teyze, yardımcı olabilir miyim, diye sordu?

Kadın, yüzüne daha bir çaresizlik duygusu vererek:

- Olur kızım, dedi!

Kadın, elindeki poşeti Mira'ya uzattı. Poşeti alan Mira, diğer eliyle kadının koluna girdi. Olacaklardan habersizdi. Merhamet duygusu yüreğinde yer etmiş, kadının masumiyetine inanmıştı. Ağır aksak ilerleyerek kadının evine geldiler.

Mira, yol boyunca kadın dertlerinden ve kimsesizliğinden yakındığı için şüphelenmemiş, bilakis üzülmüştü. Yola uzak olsa da onu evine bırakmayı ilke edinmişti. Kadının evi, sokak arsında sote bir yerdeydi. Kapıya geldiklerinde kadından anahtarı alıp evin kapısından içeri girdiler. Mira, dönmek isteyince kadın, sertçe onun koluna yapıştı. Mira, endişelendi ise de kadın:

- Yavrum, gitme! Biraz otur, soluklan öyle gidersin diyerek, onu içeri davet etmişti.

Mira, kadını kırmanın gereksiz olduğunu düşündüğünden, onu kırmadı ve davetini kabul etti. İçeri girdiler. Kadının gözleri sürekli Mira'nın üzerindeydi. Mira, ise yaşlı bir kadın merak duygusu işte diyerek geçiştiriyordu. Biraz muhabbet ettiler. Kadın, oğullarının ilgisizliğinden, hayat pahalılığından dert yandı. Böyle vakit pey ilerlemişti. Merve, on dakikaya EVM'de olurdu. Acele etmeliydi. Kalkmak isteyince kadın her seferinde engel oluyordu. Mira, bir türlü evden çıkamıyordu.

O gün, Mira, yanına çok sevdiği inci kolyesini de almıştı. Boynunda zor fark ediliyordu ama altın kolye merakına bir türlü engel olamıyor, onu sürekli tılsım gibi yanında taşıyordu. Ayrıca bileğinde elmas bir bilekliği vardı. Kadın bunları tespit etmiş, kötülük ağlarını kurmuştu. Bu düşünceyle Mira'ya kahve ikram etmişti. Kahvenin içine de ilaç koymuştu. Mira, kahvenin içinde ne olduğundan habersizdi. İçmesiyle başının dönmesi bir oldu, yere yığılıp kaldı. Yardım ettiği,, teyze dediği kadın Mira'nın tüm değerli eşyalarını alıp Miray'ı ara sokaklarda bir çöp konteynırının yanına çöp misali bırakıp kaçmıştı. Sabah, sokağı süpürmeye gelen çöpçüler bulup polise haber vermişlerdi.

Hastane odasındaydı Mira. Başında annesi Aliye Hanım ve babası Aras Bey vardı. Ağlıyorlardı. Mira, durumu anlamıştı. Sağ yanına döndüğünde gözleri yaşlı Merve'yi de

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

gördü. Buluşacakları anı hatırlayıp içten içe üzüldü. Yeniden birbirlerine sarılıp ağladılar. Saatler sonra hastaneden ayrıldılar. Mira'nın merhametle ve iyilikle çarpan yüreği sızlıyordu. İnsanlar nasıl bu kadar acımasız olabiliyor diye düşünüyor, kendini affedemiyordu. Babası Aras Bey, altın ve bileziğin yerine geleceğini çok şükür canının sağ olduğunu ona her seferinde hatırlatıyordu. Ailesinin yanında olmasını teselli bilen Mira, hatalarından ders çıkarmanın iyi olacağını düşünerek ilerliyordu.

Eve geldiklerinde düşünceli verandaya geçti. Birkaç dakika sonra zil çalmıştı. Gelen iki polisti. Kadının bulunduğunu, ziynet eşyalarının da elinden alındığını belirtince mira, kapıya koştu. Babasından imza alıp giden polislerin arkasından bakarken, gözleri babasının elindeki zarfa ilişti. Bir ani hareketle zarfı kaptı. Kolyesi ve bilekliği karşısında duruyordu. Gözlerinden akan yaşlar zarfa damlarken yeniden bayılmıştı. Babası, uzanıp onu kollarına aldı. Yatağına götürdü. Uyandığında yaşıyor olduğuna şükretti. Babasına “tanımadığı insanlara yardım etmemeyi ve kimsenin evine gitmemeyi öğrendim” diye seslendi. Baba, kız kucaklaştılar. Odaya gelen Annesi Aliye Hanım da bu kucaklaşmaya ortak oldu. Birlikte verandaya çıktılar. Rüzgâr hafifçe esiyordu. Harunlar Köyü'nün sahile doğru inen patikaları ise turistlerce kaplanmıştı. Mira, annesinin ellerine sarıldı. Sahile doğru baktı. Masa üstünde ise altın kolyesi ile gümüş bilekliğinin üzerine güneş damlıyordu. Güneşin ışınlarından yansıyan ışık huzmeleri üç merhametli yüreğin gözlerinde de parlıyordu. Kötülük, amacına ulaşmadan yenilmiş, iyilik ve merhamet dolu Mira'nın yüreğine temkinli olmayı yerleştirmişti.

KÜDÜS YOLCULUĞU

Bedirhan DEMİRBAŞ-12/A

Sokaktan iki el silah sesi geldi. Bir grup insan etrafa kaçışıyor, arkalarından gelen silahlı askerler rastgele, hedef gözetmeden ateş ederek onların peşinden son hızla koşuyorlardı. Kurşunlar, etraftaki dükkân ya da evlerin camlarına da isabet ediyordu. Mescidi Aksa'nın göğe doğru parlayan altından kubbesi bir zalimliğe daha tanıklık ediyordu. Askerler, kovaladıkları insanlardan ikisini bu kutsal mabedin kapısında yakalamıştı. Tam bir dehşet hâli vardı. İçlerinden küçük çocuk daha bıyıkları terlememiş 14 ya da 15 yaşında görüneni daha ilk kurşunda yerlere seriliyordu. Diğeri çapraz ateşe tutularak onun üstüne bir un çuvalı misali yığılıyordu. İkisi de oracıkta can vermişlerdi. İsrail askerleri cesetlere yaklaşınca ölüye bile saygıları olmayan bu caniler, onların üzerine kurşun yağdırmaya devam etmekteydiler. Cesetler artık tamamen tanınmaz hâldeydi. Silahlar mescidin kapısına doğrultulduğundan içerdeki cemaatten kimsecikler dışarı çıkamıyordu. Tam bir can pazarının içinde, olan biteni küçük dükkânından seyreden Muhammed Seyranî, kutsal mabedin önünde akan kanın devamının geleceğini düşünerek gözyaşlarını içine akıtıyordu. Hava, kutsal mabedin üstüne çöken kara bulutlar gibi kara günleri çağırıştırıyor, zalim fırtınaların habercisi rolünü oynuyordu.

Muhammed Seyranî, Kudüs'e Cenin Mülteci Kampı'ndan gelmişti. Bağ ve bahçeleri ile meşhur olan Cenin şehri, artık tek ot bitmeyen bir yer hâline getirilmişti. Her yanı kaplayan evler yerine binlerce masumu içinde barındıran çadırlarla dolmuştu. Batı Şeria'nın bu en büyük şehri, gelen zalim İsrail bombardımanı karşısında boyun eğmek durumunda bırakılıyordu. Zor koşullar, iki küçük kızını alan Muhammet'i oradan da göçe zorlamıştı. Bir Temmuz günü yapılan bombardımanda çocukların kopan kol ve bacaklarını gören Muhammet, Allah'a şükrederek, yaşadığı için bir nefes verdiği için yüce Mevla'ya şükran duyarak yola düşmüştü. Sonunda sıhî tesisat ve yapı işlerinde iyi bir usta olduğu için İsrail onun Kudüs'te dükkân açıp yerleşmesine izin vermişti. İşini yaparken, her zaman şahit olduğu çatışmaların, sokak olaylarının tanığı olmanın acısını çekiyordu. İsrail, huzuru bu mazlum halktan esirgiyordu. Yıllardır uyguladığı aç bırakma, öldürme ve sefalet politikasına her geçen gün yenilerini ekliyordu. Muhammet Seyranî, iki kızını yanında beraberinde getirdiği yaşlı bir annesi ve iki erkek kardeşi ile birlikte yaşam mücadelesi veriyordu. Yaşamak denilemese de atalarının bıraktığı bu topraklara sahip çıkma görevleri vardı.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

İsrail askerleri, kurşun yağmuruna tuttıkları cesetleri tekmeleyerek ayrılmışlardı. Aksa'dan çıkan halk, siren seslerinin içinde cesetlere doğru akıyordu. Muhammed Seyranî de gözlerindeki yaşı sildi. O tarafa doğru koştu. İçinden bir ses onun kalbini sıkıştırıyordu. İçi raht etmiyordu. Acaba katledilen o genç çocuklar kimlerin yakını idi. Bu hâletle adımlarını hızlandırdı. Mabedin merdivenlerini âdeta üçer beşer atlayarak kalabalığa yaklaştı. Eğildiği anda yüreğinden bir feryat koptu. Dünyası yıkılmıştı. Yüzleri tanınmasa da her iki gencin Cenin'den bin bir zorlukla getirdiği kardeşleri olduğunu anlamıştı. Üzerini paralayarak kanla kaplanmış cesetlerin üzerine atıldı. Feryat ve figan yürekleri dağlamıştı. O kadar acı bir sesteki Kubbetü's Sahra'da çınıyor, havaya karışıp mazlum Kudüs'ün işgal altındaki banliyölerinde yankısını buluyordu.

Feryatlar, gelen siren seslerini bile bastıracak güçteydi. İki kardeşin acısı yüreğine düşen Muhammed Seyranî, bayıldı. Sağlık görevlileri artık iki ceset ile kendisini taşıyorlardı. Ambulans sayısı da sınırlıydı. Çoğu Birleşmiş Milletler tarafından gönderilen ya da yardım derneklerinin bağışladığı eski tip araçlardı. Ölü olmasa da kardeşlerinin kanlı cesetleri içinde hastaneye doğru yola çıkmıştı. Kudüs, Sahra Hastanesi'nde sonlanan yolculuk iki bedeni sonsuzluğa uğurlarken, birini de kötürüm hâlde bırakmıştı. Muhammed Seyranî yaşamadığını biliyordu.

Kardeşlerini görkemli bir kalabalık eşliğinde Cenin'de toprağa verdikten sonra Kudüs'e tekrar dönen Muhammed Seyranî, artık Kudüs'ün de kendisine yâr olmayacağını anlamıştı. Her dükkânın açışında kardeşlerinin cesetlerine bakıp inlediğini görüyordu. Artık, kader mekân değiştirmeyi zorunlu kılmıştı. Çocuklarına ve karısına hazırlanmalarını söyledi. Son bir kez dükkâna doğru seğirtti. Etraf, çünkü yağmurun etkisiyle toprak kokuyordu. Ölüm kokan bu topraklarda toprağın kokusunu duymak biraz iyi gelmişti. Yavaş adımlarla dükkân yaklaştı. Diğer esnaf korkulu gözlerle geçimleri için uğraş vermeye başlamışlardı. Kepenkleri kaldırdığında dükkânın önü kalabalıklaşmıştı. İleri gelenlerin başsağlığı için geldiklerini anlamıştı. Acılı gözlerle etrafına bakındı. Başlar yerdeydi.

O gün, taziye hiç dinmedi. Dükkânından eve gidip çocuklarını alacağını dahi unutmuştu adam. Akşama doğru çaresiz kepenge yöneldi. Elleri o demir aksanı öyle kavramıştı ki indirecek gücü kalmamıştı. Biraz kendini zorladı. Yapamayacağını anlayınca Mescid-i Aksa'ya doğru döndü. Gözleri yeniden kardeşlerinin cesedine takılmıştı. Bir hayal de olsa bir türlü peşini bırakmayan, rüyalarını meşgul eden bu acı yeniden gözlerinin önünde bitmişti. Sendeleyip tekrar yarı inmiş kepenğin önünde yığıldı. Yardımına komşusu Yosef Şalom Koşmuştu.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Yosef Şalom, İsrail vatandaşıydı. Yahudi'ydi. İsrail vatandaşlarının Filistinlilere müdahalesi bile yasaklanmıştı. Buna rağmen yüreğine hükmeden Yosef Şalom, koşarak Muhammet Seyranî'nin üzerine eğildi. Nabzını yokladığında attığını görüp şükretti. Kolonya ile ellerini ovuşturup burnuna masaj yaptı. Muhammed Seyranî'nin gözleri açılmıştı. İki eski dost sarıldılar. Muhammet Seyranî, kendisine dükkân yeri veren ve her türlü yapı malzemelerini içine dolduran bu yaşlı ve merhamet dolu adama minnettardı. Gözlerinden dökülen yaşların dahi Yosef Şalom'in elbisesine düşmesine razı olmayan hareketler yapıyordu. Faysal ise, o gözyaşlarını üzerindeki kazağı ile siliyor onu teselli ediyordu. Bir süre kucaklaştılar. Toprak kokusu artık hissedilmiyordu. Havada her zamanki ölüm kokusu dolanıp duruyordu.

Yosef Şalom, hayatın devam ettiği düşüncesini Muhammet Seyranî ile uzun uzun konuştu. Kalıp iki kızını iyi yetiştirmesi büyük onur olacaktı. Bu konuda da Muhammet'ten söz aldı. Muhammet'i dükkânını kapatarak evine yolladı. Muhammet Seyranî, giderken ayakları götürmese de kutsal mabede doğru yöneldi. Akşam namazını orada kılmayı arzuluyordu. Gözlerini yarı açıp kapatarak kapıya kadar geldi. İnsanlar yavaş yavaş mabede dolmaya başlamışlardı. İçeriye girdiğinde ellerini semaya kaldırıp bol bol dua etti. Yatsı namazına kadar duasına devam etti. İmam Efendi kendisini sağlığı için uyarınca da yavaşça kalktı. Yeniden kardeşlerinin düştüğü merdivenlere yöneldi. Ayakları yeniden kendisini bırakıyordu ama söz vermişti. Güçlü olacaktı. Atalarının mirası bu topraklar er ya da geç güneşi görecekti.

Bir sokaktan geçerken gözleri Sahaf Ebubekir Adel'in camında gözleri bir yazıya ilişti. Yazıda:

“Zülüm ile abat olanın akıbeti berbat olur” Yunus Emre,

yazıyordu. Adel, Türkiye'de çok kalmıştı. Anadili gibi Türkçe biliyordu. Hatta Türkiye'den kitap getirtiyordu. Muhammet Seyranî bu yazıyı görünce daha da ümitlendi. Mücadele edecekti. Acısının katmerlenmiş yerine pansuman yapacaktı. Atalarından kalan bu kadim mabede sahip çıkacaktı. Bu duygularla eve döndü. Kızları Meryem Müreffeh ile Maher Habibe onu kapıda karşılamışlardı. Kollarını sımsıkı dolayarak yavrularını saatlerce kucakladı, öptü, kokladı. Artık buradayız, diye dudaklarının arasından çıkan sözler eşi ve kızlarını da mutlu etmişti. Bu toprakları birlikte yaşayıp savunmak bizim görevimiz diye hep bir ağızdan sözleşmişlerdi. Acı tazeydi ama umut da filizden fidana durmuştu. Yapraklarını hiç dökmeyen bir çam ya da gürgen ağacının boran ve fırtınaya direnen yapısını bedenlerinde bulup, sert kasırgalara göğüs geleceklerdi. Allah'ın kendilerine verdiği emaneti, insan

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

olmanın onuruyla besleyip tekrar sahibine bırakmanın huzurunu yaşamak görevleriydi.

Sabah, Kudüs'ün üzerine güneşin ilk ışıklarını indirirken, Muhammet Seyranî, kızları ile kahvaltı sofrasında helal ekmeğini bölüşüyordu. Bir yandan da şükrediyorlardı. Bu ekmeği bulmayan ev İsrail zulmüne uğrayan o kadar çok çocuk ve aile vardı ki. Bunların hepsine yardım etmeleri elbette mümkün değildi. Tüm İslam ülkeleri el atmalıydı ama pek çoğu kapı duvar olmuş İsrail'in amaçlarına hizmet ediyor ya da bu tarzda davranıyorlardı. Bir kısmı da vurdumduymazlık içindeydi.

Muhammet Seyranî, karısından helallik alıp işine doğru yollandı. Geçtiği sokaklar bu kez insan kaynıyordu. Bu da iyiye işaretti. Dükkânına ulaştığında Yosef Şalom'e de uğradı. Hasbihal ettiler. Birkaç bardak çaydan sonra yakındaki bir inşaat için uzun bir liste vermişti Faysal. Hemen dükkâna yollandı. Çırağı Abdüssamet dükkânda çalışıyordu. Ona listeyi uzattı. Birlikte malları hazırladılar. Küçük bir kamyonetleri vardı. Ürünleri ona yüklediler. Faysal, gerekli izinleri koparmıştı. Eğer bu izinler olmasa İsrail askerleri malları geçirmez hatta el koyabilirdi. Bomba taşıyor diyerek pek çok esnafa zulüm ettiklerine çok şahit olmuştu. Malları, Kudüs çıkışında bir müteahhite teslim ettiler ve döndüler. Parasını da banka yoluyla göndermişti. Bankacılık da İsrail'in denetimindeydi. İsrail, hem komisyon alıyor hem de vergi adı altında Filistin yönetimine her yıl ödeme yapıyordu. Kendi topraklarında vergilerini bile Yahudilerin toplaması içini acıtıyordu ama kader böyle yazılmıştı. Güç, onlardaydı. Birlik ve beraberlik duygusu silinince İsrail'e alan açılmıştı.

Akşam, gözleri yaşlı hâlde manava uğradı. Çocuklarına meyve ve sebze almıştı. Ağlıyordu çünkü Filistinli pek çok çocuk meyveye de hasretti. Yine de eli mahkûm poşetlerle evine döndü. Eşi, mütevazı bir sofraya kurmuştu. Bu sofrada elbette acıyı da bölüşüyorlardı. Çoğu zaman çatışmalar nedeniyle bakkallara bile gidememişlerdi. Ekmeksiz kaldıkları çok olmuştu. Şimdi ise karınları az da olsa doyuyordu. Muhammet Seyranî, bugünkü hasılatın Cenin Mülteci Kampına da yardım etmişti. Sadece kendini düşünemezdi. O çocukların da kursaklarına yemek girmeliydi. Müslüman olmasının, insan olmasının sorumluluğu buydu. Gönlü rahatlamış hâlde kızlarının ödevlerini kontrol etti. Kızlarının ikisi de henüz ilkokula gidiyordu. Seneye bitireceklerdi okulu. Eğitim görmeyen çocuklara ışık olacaktı. Onlar da okuyup Filistinli çocukların umudu olacaktı. Bunları düşünerek uykuya daldı.

Sabah, henüz aydınlığını göstermemişti. Kapı şiddetle vuruldu. Muhammet Seyranî yatağından aniden irkildi. İrkilmesiyle kapının kırılıp İsrail askerlerinin içeriye doluşmaları bir oldu. Evin her yerine dağılan zalimler, çocukların bağışmalarına aldırış etmeden evin altını üstüne getirmişlerdi. Muhammet'i de tutuklamışlardı. Evdeki bütün senetleri ve

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

evraklarını da almışlardı. Muhammet derdini anlatmak istemişse de başarılı olamamıştı.

Kudüs yolculuğu mahpus damında sonlanmıştı. Muhammet artık özgür değildi. Kızlarını öpüp koklayamayacak, ödevlerini kontrol edemeyecek, aynı sofrada oturup helal ekmeğini bölüşemeyecekti. Muhammed Seyranî'ye "Filistinli teröristlere" yardım ediyor gerekçesiyle Cenin Kampı'na gönderdiği yardımlardan ötürü ceza verilmişti. Dört yıl hapis cezasını İsrail hapishanelerinde geçirecekti. Hapishanede küçük ve dar hücrelerinde ışık sızmayan bir durumda yaşayacaktı.

Günlerden bir gün Yosef Şalom, ziyaretine geldi. Kızlarını Türkiye'ye yolladığını, emin ellerde olduklarını dert etmemesini söyleyince Muhammet Seyranî rahatlamıştı. Bu adama bir kez daha borçlanmıştı. Ne iyi adamlar vardı. Tüm Yahudiler elbette böyle değildi. Devletlerini yönetenler zalimliği uğraşı edinmişlerdi. Uzun uzun Kudüs'ün durumu ile ilgili konuşular. Konuşmaları kayıt edildiği için şifreli konuşuyorlardı. Böcek, kuş vs. aralarında daha önceden belirledikleri sözcükleri kullanıyorlardı.

Ertesi hafta, Yosef Şalom'un bağlantıları sayesinde Muhammet Seyranî, hapisten çıktı. Evine gidemezdi. Yosef'in verdiği pasaportla Türkiye'ye yollandı. En güvenli liman oraydı. Kızlarını görecekti. Onların saçını okşamayı, koklamayı özlemişti. Karısı burnunda tütüyordu. Bu duygularla son kez Mescid-i Aksa'nın altından kubbesine doğru baktı. Uçaktaydı artık. Bu kutsal mabet, onu özgürlüğe götüren uçağa âdeta ses veriyordu. Mazlumların sesini duyuruyordu. Gözleirnden iki damla yaş aktı. Kubbetü's Sahra gözden kaybolmuştu. Artık Türkiye semalarındaydı. Havaalanında iki kızını ve eşini gördü. Onlara doğru koştu. Kucaklaşmaları bir başkaydı. Saatlerce sarıldılar. Hasret giderdiler. Kızları okula da yazılmışlardı. Durumları Yosef sayesinde iyiydi. Yosef onları Kırklareli'nde aldığı küçük eve yerleştirmişti. Önündeki bahçeyi de ekebileceklerdi. Aynı işi Türkiye'de de devam ettirecekti.

Muhammet Seyranî, uzun yıllar Türkiye'de kaldı. Artık yeni bir vatanı vardı ama Filistin'i unutmadı. Kazandığı ücretlerin bir kısmı ile dernek kurup Filistinli çocuklara sürekli yardım eli uzatıyordu. Elinden gelen de buydu. Bir gün Yosef'ten mektup aldı. Mektuba Mescid-i Aksa'nın fotoğrafını da koymuştu. Fotoğrafa bakan Muhammet yeniden gözyaşlarına boğuldu. Mektubu kapatıp, ağır aksak evine doğru yollandı. Gökyüzüne baktığında kendisini getiren uçağın yeniden Kudüs'e doğru havalandığını görüyordu.

Sonbahar gelmişti. Havada toprak kokusu vardı. İki kardeşin ölümleri ertesinde havaya karışan toprak kokusundan çok farklıydı. Ümit etti. Ellerini havaya kaldırdı. Şükretti. Filistinli çocukların da bir vatanı olmasını diledi. O topraklara yeniden döndürmesi için Allah'a yalvardı. Gözlerinden dökülen yaşlar Yosef'in gönderdiği mektubu da ıslatmıştı.

GÖNÜL MERCEĞİ HİKÂYE ÖZEL SAYISI

Mektubun içindeki fotoğrafı çıkardı. Uzun uzun öptü. Müslümanların kiblesinin özgür olması için dilek dilerken, göğsünün ağrıdığını hissetti. Yaşı ilerlemişti. Elini göğsüne attı. Artık atmıyordu. Yığıldı kaldı. Yosef'e vasiyet etmişti. Cenin'e cenazesinin götürülmesini istemişti. Birkaç gün sonra cenazesi alınan izinlerin ardından Batı Şeria'ya yollandı. Kalabalık bir cenaze töreni le son yolculuğuna uğurlandı. Cenazesini adam almayan bir kalabalık taşıyordu. Yaptığı yardımlar nice Filistinli çocuğun kursağına ekmek girmesini sağlamıştı. Filistinliler bu helal ekmeğin bedelini vefa duygusuyla ödüyordu. Hava ise bulutluydu.

GÖNÜL MERCEĞİ

ORTAKÖY

YUNUS EMRE HEYKELİ

En büyük ibadet, sevebilmektir.